

NÉPSZERŰ TÖRTÉNELMI FÜZETEK

2. Szám

DR. VÁGÓ PÁL

A VÉRSZERZŐDÉS EREJE

A fedőlap képe őseink hite szerinti „VÉRSZERZŐDÉST” ábrázolja. Két ősmagyar harcos iszik egy szarvalakú kupából. A dombormű két alakjának oldalnézetben ábrázolt feje — szemből nézve — egyetlen fejet alkot, vagyis azt hirdeti a művészet nagyszerű kifejezésével, amit a „VÉRSZERZŐDÉS” HITE tanít. A vér-szerződők EGY TEST-VÉRRÉ válnak lelkileg.

Az aranyból készített, 5 cm magas ruhadisz a Hermitage Múzeum tulajdona és a régi KERCS kikötő melletti KULOBA nevű kurgánban találták. A régészek a Kr. előtti 4. századból származó, kaukázusi kincsnek tartják.

Dr. Vágó Pál

A VÉRSZERZŐDÉS EREJE

“ŐSI GYÖKÉR KIADÁSA”
BUENOS AIRES
1976

Hecho el depósito que establece la Ley 11.723

LIBRO DE EDICION ARGENTINA

Printed in Argentina

Se terminó de imprimir el día 30 de nov. de 1976 en la Editorial ABC, Rivadavia 281, Quilmes, Prov. Bs. As., Argentina

TARTALOMJEGYZÉK

<i>Bevezető</i>	6
<i>Mítosz és Sors</i>	9
<i>A Hitehagyott Nemzet sorsa a szolgaság</i>	21
<i>A megszegett Vérszerződés ereje beteljesül</i>	34
<i>Bulcsú hadjárata</i>	49
<i>Az eső utáni köpönyeg</i>	66
<i>I. István után</i>	72
<i>Forrásmunkák jegyzéke</i>	89
<i>A „Vérszerződés” erejéről és eredetéről</i>	90

Magyar emigrációnk ismét gazdagodott egy kultúr-történelmi tanulmánnyal. Úgyis mondhatjuk, hogy emigrációnk ismét gazdagította a magyar történelem-írást egy érdekes és mély tanulmánnyal, mely kutatja a magyar sors és a magyar történelem útvesztőit. Keresi történelmünk mindig szomorúbb és mindig tragikusabb hanyatlásának a gyökereit. És keresi az ellenszert: a mélyben, a gyökérben mindent elragó károkozó kiirtására...

Igaza van a szerzőnek mindenben, vagy csak egyes tételekben...? Lényegtelen. Jelen történelmi állapotunkban, az fontos, hogy foglalkozzunk ezekkel az alapvető magyar sorskérdésekkel... Hogy hol van a hiba...?! Az alapvető hiba...?! Minél többen és minél többet foglalkozunk ezzel a problémával — a több szem, többet lát elv alapján... Hogy összehordjuk a meglátásokat, hogy megtaláljuk a végső bajt: világosan — egyöntetűen — félreérthetetlenül... Hogy honnan jön — mi az a rettenetes kór — mely szétrágja a magyar lelket mint olyat — a magyar nemzet lélektanát... Mert, hogy valahol tévedtünk, hogy valami leglényegesebb dologban hiba van, ott benn, a magyar lelkünk legmélyén, az tagadhatatlan...

Igen: utat tévesztettünk. Alapvető elveket cseréltünk át a lelkünk legmélyén. Sorvasztó, mindent megmérgező, szétrágó, hamis elveket hordunk nemzeti tudatunk tartalmaként, s az évszázadok ezeket magyar nemzeti magatartássá, magyar lélektanná tették... De ez beteg lélektan...! Innen van az, hogy lassan „mint oldott kéve, széthull nemzetünk...” Magtartalan lett a nemzeti lélektan...

Nézzünk csak körül mennyire így van! Hová lett az egykor dicső magyar?! — Mig körülöttünk valamikor senkik, semmi-népek, pár jött-ment, kóbor embercsoportok, amelyek századokon át nem tudtak nemzetté lenni — ma er is népekké, öntudatos nemzetekké lettek, mindent magukba olvasztó belső erővel, öntudatosan östörténelmet és nemzeti mítoszt keresve és alakítva ki — és kárunkra — nagy országokká nőttek, megszerezve maguknak több mint ezeréves, ősmagyar birtokainkat... Nem mondhatjuk, hogy nincs hiba valahol... És — mi ezek a szüli-utódok ország-világ előtt hirdetik „jogaikat” — nekünk „magyar” írónk, politikusaink és nevelőink akarják torkunkra forrasztani a szót, ha ősi jogainkat akarjuk kifejteni és azoknak érvényt szerezni kellő, új, kul-

túr-politikai tájékozódással... Világos, hogy így csak „sorradunk, fogyunk...” Mi más is lehetne a következménye az ilyen magatartásnak, mely ilyen lélektanból fakad...? Magyartalan nemzeti lélektanból... Nincs ehhez hasonló a világon sehol... Tehát meg kell állapítanunk, hogy iszonyú beteg lett a magyar nemzeti lélektan...

* * *

Dr. Vágó Pál, emigrációnk veteránja, magyarságunkért aggódó írónk, visszamegy messze keresni az eltévelyedést. Alapvető történelmi tényekből, elvi lefektetésekből és azok összehasonlításából akarja kihámozni az útvesztés első pillanatait és tényeit. Jól teszi. Ott kell keresni.

A Pusztai Szer -- habár bizonynya! csak úgy -- ahogy megmaradt foszlányok a fönmaradt feljegyzések -- mégis alapvetően fontos az számunkra. Hiszen első magyar Alkotmányunkról van szó -- mely tény, mely irányadó mely útmutatás, mely módszer... minden kell, hogy legyen számunkra...! És ennek fényében kell megítélnünk minden későbbi... S akkor kinyílik a szemünk és látni fogunk... De ehhez sokat kell még kutatnunk, földolgoznunk, kiértékelnünk a Pusztai Szer körül... Bizonynal fogunk találni még sok mindent... Aki keres, talál...

Menjünk ezen az úton, a Pusztai Szer útján. És ha valamiben nem egyezünk dr. Vágó Pál meglátásaival, írjuk le, dolgozzuk ki mi újból a kérdést, újabb szemszögből. De mindig pozitív céllal. Hordjuk össze a meglátásokat, hogy kialakítsuk mindenki lelkében őseink magyar lélektanát -- hogy legyünk ismét magyarok mint ők -- és hatalmasak mint ők...! Az idegenek által lelkünkbe helyezett szűt, mely mindent porrá rág: ki kel! vetnünk onnan! De ezek elvek! Világnézet! Haggyomány-szemlélet! Magyar lélektan! Mely ott van a lelkünkben -- de ott van történelmi könyveinkbe is: apoteózisba emelve...! Mindennek el kell onnan tűnnie, hogy újból egészséges lelkek lehessünk...!

A Pusztai Szer fényénél gyűjtogassuk a magyar lelkekbe a fényeket -- ebben a sötét, lázálmos magyar éjszakában. Hogy lassan minél nagyobb világosság legyen közöttünk... Hogy elhessegezzük a lázálunkat, míg el nem érkezik a lelkekbe, minden magyar lélekbe, a teljes világosság -- az egészséges nappali fény... Míg föl nem kél a nap. A mi napunk.

KIS KÜN

MAGYAROK ISTENE...!

*Térdelhajtva, áldva fordulunk Tehozzád
Fordítsd felénk fényes, napsugaras orcád.
Adjál nekünk erőt, észet és akaratot
Hogy betölteni tudjuk ráink mért feladatod.*

*Hajdan reánk bíztad a Tudás Szent Fáját...
Nyujtsd hát felénk mostan egyetlen egy ágát
A sötét éjszakán vezesd át Népiinket
Hogy visszaszerezze Ős Magyar Hitünket.*

*Hogy ontsa gyümölcsét áldott Anyák méhe
S legyünk — Mi Magyarok — Istenünk Szent Népe.
Könyörgünk hallgasd meg esdekelő imánk...
Ne vedd számításba a tengernyi hibánk*

*Miket elkövettünk — nem hívén a Jónak
S lettünk feledői ígéretnek, szónak.
Legyen a zálogunk őseinknek vére
Hogy hűn szolgálhassunk Urunk örömére.*

Ebben a kis könyvben a minket „régén tépő balsors” eredetét vizsgálom, (hogy himnuszunk szavait idézzem) idősebb kérdéssel nem is kezdek, mint azzal a kérdéssel, hogy: miért vagyunk itt, és nem szülőhazánkban, miért letünk az egész világra szétszórt hazátlan vándorokká? Miért van az, hogy közel 50 esztendeje Magyarország a nyugati világban felelős helyről soha egy biztató, baráti szót nem kapott?

Ha egy újabb vízözön elmosná Európa jólétének országait és a jövő évezred régésze Európa romjai között a trianoni békeparancs rendelkezésein kívül egyebet nem találna, azt kellene hogy higgye, hogy Európa népei közt egyedül a magyar volt a falurossza, amely kihívta maga ellen a nyugati világ megtorló büntetését. Csaknem 50 év alatt az első és második bécsi döntés derűs, de rövid intermezzóján kívül, amelyek három és fél millió elszakított testvérünk zömét vezették vissza nemzeti közösségünkbe, soha egyetlen vigaszt nem kaptunk. De ami azóta történt, újra csak aláhúzza azt, hogy Nyugaton egyetlen felelős tényező nem emelte fel tiltakozó szavát Magyarország mellett és az 1956-os magyar forradalom vérbefojtása miatt sem, hanem a „Helsinki-i Határozat” — Vatikáni jóváhagyással — Magyarországot a sírba tette.

Ezekután indokolt a kérdés, miért vagyunk változatlanul Európa mostoha gyermekei ma is?

Ok nélkül semmi sem történik ezen a világon, mi az oka ennek a megkülönböztetett elbánásnak? Hátha mégis bennünk van a hiba, hiszen nem volt Ady az egyetlen, aki érezte, „valahol utat veszítettünk”! Ez itt a kérdés, mert addig ameddig ez eltévesztett utat fel nem ismerjük, nem állíthatjuk a történelmi logika örök törvénye szerint ítélező isteni gondviselés előtt, hogy a multunkon kívül „megbűnhődöttük már a jövődöt is”! Miként ösvallásunk lelkiismeret vizsgálatot követel a „lelkiismeret aranytükrébe” való őszinte pillantással, most — nemzetünk halálos veszedelmének jelen órájában —, a nemzeti feltámadásunk sürgető parancsa e lelkiismeretvizsgálat elvégzése, történelmünknek immár felfede-

zett őseredetétől kezdődően! E lelkiismeret-vizsgálatban a következő kérdésekre kell megfelnünk:

- 1.) Kik vagyunk, honnan jöttünk, mit jelent e szó; magyarnak lenni?
- 2.) Mivel érdemeljük ki a honfoglalást követő dicső század után elbukott, de a bukásában is a hősök tündöklő példáival gazdag jelzöt, hogy „magyar”?

* * *

A feleletadás előtt azonban azt kérdezzük még, hogy elégséges-e a nemesi rang igazolásához a pusztá származás, a testalkat embertani bizonyítványa?

Nem testvéreim! A pusztá vérrokonság lehet egy rokoni kapcsolat ajánlólevele, mert magyarnak lenni ennél végtelenül többet jelent. Jelenti egy szellemi birodalom mélyen átérzett tudatát, jelenti az egész történelmünket, művészetünket, hőseink példáját magában foglaló tiszteletét, a szülőföld felejtethetetlen báját, jelenti a tragikus magyar sors megváltoztatásának alapját: a „nemzeti öntudatot”.

Mi magyarok dús csokorba köthetjük nemzetünk nagyjainak a nevét azokéból, akik vér szerint a küllellenség ivadékaik voltak. Kik nem a kényszer, nem a társadalmi érvényesülés önző érdeke, hanem a magyar szülőföld, a magyar szellem varázsa folytán lettek a legjobb magyarokká, akik a legtöbbet, életüket áldozták a magyarságukért. Talán a legjellemzőbb példája ezeknek a magyarságért lángoló Petöfi! Édesapja Petrovics, anyja Hruz Mária. Származása szerint minden csepp vére délszláv, talán horvát is, ismert ősei szerint. Feltehető, hogy ismeretlen őseiben a horváltá lett avar, vagy a bosnyákká lett besenyő vérének az őshazát kereső „nosztalgiája” szólalt meg magyarrá lett lelkében. Nem kétkelhetünk benne, hogy honszeretetének minden vallomását őszinte hittel írta és éppen ez az, ami emberi nagyságát megdöbbsentő erővel emeli ki: „Egy gondolat bánt engemet. ágyban párnák közt halni meg” —, írta a próféta elhivatottságával, hogy hitvallását a segesvári ütközetben élete vérével szentelje meg. De itt van a 13. aradi vértanú közt az ugyancsak délszláv Damjanics és Knezics, itt vannak a német elnyomás ellen magyar oldalon fegyvert fogott német-származású Leiningen gróf, Aulich, Pölttenberg. De ott vannak a német származásúak között azok is, akik nem fegyver-

rel, de a szellemük fényével érdemelték ki a helyüket a magyar pantheonban: Liszt és Erkel, akik világhírű magyar zenét írtak, akik büszkén vallották magyaroknak magukat, vagy Semmelweis, aki Bécsnek hátat fordítva magyar szülőföldjén helyezte gyakorlatba az anyák megszámlálatlan ezreit megmentő eljárását és Prohászka Ottokár székesfehérvári püspöke is.

Érdekes, hogy ilyen nagy magyarokat nem találunk a „magyarul beszélő” zsidók táborában. De annál teljesebb számmal ragyogtak ezek Kun-Cohn Béla 93 %-ig trotszkista zsidókból összeválogatott népbiztosainak terroruralmában, vagy Rákosi-Roth Mátyásnak a legjobb magyarokat tízezer számra kivégeztető és százezerszámmal deportáltató vérbíró-ságában.

Meg kell állapítanunk tehát azt, hogy — míg a Magyar Föld varázsa, az ősi Magyar Hagyományszellem tudat alatti ereje valóban **magyarrá** tette a nem judai szellem szerint élő és gondolkodó — nem magyar vérű — betelepülők gyermekeinek nagy részét — addig a magyarul beszélő zsidóság a „belső ellenség” szerepét töltötte be és mindig **távol állott a magyar sorsközösség vállalásától.** E tekintetben csodálatos összhang uralkodott a kapitalista és a kommunista zsidók magatartásában. Ezeket az a közös szándék vezette, hogy Magyarország külellenségeivel összefogva, ezek támogatásával létesítsék kisebbségi parancsuralmukat a magyar állam és a magyar nép ellen Magyarországon. Amit a kapitalista zsidó a londoni és a new yorki pénzpiac támogatásával és e külhatalmak politikai kiszolgálásával tett Magyarországon, ugyanazt teszi a kommunista zsidó a moszkovita tankesordák fedezete alatt Moszkva hatalmi igényeinek kiszolgálásával elért „magyar” szülőhazájában. Ez az, ami mindazt, ami a kommunizmus védjegyét viseli a homlokán, annyira gyűlöletessé teszi a nemzethű magyarok táborában, akik — közös szerencsétlenségükre — a kommunizmusnak csupán a trotszkista oldalát ismerik, de nem az érem másik oldalát. A népük és hazájuk iránti szeretetükben összefogott **patrioták által győzelemre vitt „népi köztársasági” államformát,** ahogyan Csínában nevezik Mao Tse-tung szabadságharca által a feudalizmus és az idegenuralom alól felszabadított modern Csína „nemzeti” kommunista államformáját, vagy ahogy nevezi magát a hagyományokat — „nemzeti érdekből” — hamisító Románia is.

Sokan vannak a magyarok között olyanok, akikben a „magyarul beszélő zsidóság” ezen magyarellenés és ellenséges viselkedése valóságos gyűlöletet fejlesztett ki a zsidóság ellen. Mi ezzel szemben azt mondjuk, hogy a gyűlölettel nem sokra megyünk, mert ezzel lemondunk az egyetlen előnyről, ami ebből származik, nevezetesen, hogy **az ő példájukon át ismerjük fel a saját hibáinkat.** Ne mondjunk le tehát a bölcs önismeretről és arról, hogy tanulva a zsidó példán érvük el azt, amit a zsidóság tetszhalott őshazájának, Izraelnek új életrekeltésével példátlan sikerrel ért el, **érvük el ugyanezt magyar vonatkozásban a történelmi Magyarország feltámasztásával.**

Gyűlöletünk, vagy megvetésünk legfeljebb azon nemzetáruló álmagyarjainknak szólhat, akik piszkos anyagi előnyökért szolgálják ki a zsidó szellemi és anyagi uralmat vagy az anyagi jólét csúcsán ölhetett kézzel nézik nemzetük élet-halál harcát az elaljasodásnak olyan sivár képét mutatva, amelyre zsidó példákat még a spanyol inkvizíció idejében is csak elvétve találunk.

Ugyanis éppen a zsidó példa, a zsidó történelem segítségével ismerhetjük fel a világtörténelmet formáló erejét annak, amit nemzeti hagyománynak, nemzeti hitregének nevezhetek és éppen a közismert zsidó példán fogom kimutatni, hogy minden nemzet sorsát előre meghatározza ez a nemzeti hagyomány és ez az erő, mellyel ezt a hagyományát és hitregét nemzetsaládjában tudatosítani tudja.

2000 évvel ezelőtt, midőn Róma az ismételt zsidó lázadások megtorlásaként Titus hadvezérével leromboltatta Jeruzsálemet és népét a Római Birodalom minden zúgába szórta szét, a zsidó nép ugyanolyan hazátlan vándorként hagyta el feldúlt hazáját, mint mi a vörös vihar két hulláma által világgá sodort magyarok. Amíg azonban **mi őshitüinktől megfosztott magyarok**, mint a vaj a forró kemencében olvadunk be az idegen környezetben, addig a számarányára is kis zsidó nép az egész világra szétszórta — felségterület és állami végrehajtóhatalom hiányában is — dacolt 2000 év minden viharával és ma is itt áll a keresztény népek közé ékelten, mint példátlan világtörténelmi különlegesség, egységesen, egy világhatalommá erősödött nép gögös öntudatában.

Ez a csoda egyetlen könyv eredménye: a **Torah-é**, amely lényegében a zsidó nép mítosza, egy hitrege köntösébe öltöztetett őstörténet és egyben az a „szélsőségesen nemzeti” és sovíniszta hagyománytan, amelyik arra tanítja és neveli a

judaikat, hogy őket az ő „saját istenük” — Jehova — arra rendelte, hogy a világ urai legyenek. E könyvet olvassa a hit-hű zsidó éjjel-nappal, erről prédikál neki a rabbi Józsva könyve első része 9. bekezdésének utasítása szerint: „El ne távozzék a törvények könyve a szádtól, hanem gondolkodjál azon éjjel-nappal.” ⁽¹⁾ Így adta át a zsidóság e könyvben megőrzött „őstörténetét” és hivatástudatát, a zsidó hitközségek közéletét szabályozó rendet, követésreméltó hűséggel, nemzedékről-nemzedékre, és ez az, mely évezredekben át képes volt fenntartani nemzeti létét, állami végrehajtó-hatalom hiányában is.

Vonjuk le ennek tanulságát, mert ez az, amire a zsidó példa figyelmeztet. Izrael államának 2000 éves tetszhalálát követő feltámadása cáfolhatatlan történelmi bizonyossága annak, hogy a nemzeti létnek, az őstörténetig visszanyúló, vallásos kegyelettel ápoltt tudata, egy nemzet fennmaradásának — még egy szuverén állam felségterületének birtokánál is erősebb, időállóbb — alapja.

Ha mint nemzet élni és fennmaradni akarunk — és ez elsősorban az idegen földre szétszórt magyarságra vonatkozik — akkor okulnunk kell a zsidó példán, mert csak azok a nemzetek tűntek el véglegesen a történelem színpadáról, amelyeknek a múltjukban gyökerező nemzettudata kialudt. De ez a vallásos kegyelettel követett zsidó mítosz oly félelmes erőnek bizonyult, hogy ennek segítségével a zsidó kisebbség az egész keresztény világot politikai uralma alá hajtotta.

Ez ismét csak azt bizonyítja, hogy az a mítosz, amelyet egy nemzet, vagy nemzeti közösség követ, már előre meghatározza annak sorsát.

* * *

A zsidóság, az ő nemzeti mítoszában „isteni rendelés-ként” követett világhódító célját a faji elzárkozásnak ugyanazon vasfüggönyével védte, mint aminő szigorral ezt az orthodox kommunizmus teszi ideológiai vonatkozásban. Ezt nemcsak azért teszik, hogy „titokban tartsák” ideológiájukat, hanem — és főképpen azért — mert, csak olyan népek felett tudnak uralkodni, akik a „zsidó mítosz”, vagy az „orthodox kommunizmus ideológiájának” valóságos tartalmát nem ismerik. Ugyanis, aki megismeri — az menekül tőle. Nézzünk néhány valóságos példát annak bizonyítására, hogy a zsidó mítosz — a jó erkölcsöket sértő perverz, vérengző, bosszúálló

szellemével — nem is lehetett alkalmas más népek szellemi meghódítására. Vajon ki fogadhatná el az üzleti szellem követendő példájaként Jákobot, aki vak édesapját a magára öltött szörmével a dolgos paraszt Ézsau helyett csapja be az atyai örökségért? Aztán maga Ábrahám, akinek „szent” magjából származtatja le magát Izrael minden hithű gyermeke, aki a nővérének hazudott felesége kölcsönadott bájaiból gazdagszik vándorútján és végül ily módon kap letelepedési engedélyt Abimélek kánaáni királytól (Mózes I, 20.) Ez a „honzoglalásnak” olyan különleges módja, melyet más nép legfeljebb eltitkolna, de nem örökítené meg büszkén szent könyveiben. Ez csak két kiragadott példa az ó-szövetség egyéb részeiből, amely csakúgy hemzseg a „zsidó Isten” nevében kiírtott népek véres orgiáinak dicsőítésétől.

A zsidóság tehát a szellemi hódítás helyett az erőszakhoz folyamodott. A babiloni fogságból visszatért zsidók vezére, Nehémiás sorra látogatja a Jeruzsálemben maradt zsidókat és — mint Marschalko írja, (aki tollának egész művészetét a Világhódítók” művében a zsidó-kérdés kitűnő megvilágításának szentelte) — Nehémiás még csak átkozódik és megveri a fajgyalázókat, azonban az utána következő Ezsdrás könyvében elmondja, hogy a zsidók a kanneusok, hittiták és moabiták közül vettek feleséget maguknak és ezek utálatos vétke miatt „megelegyedett a szent mag a tartományok népeivel. . . ezért isteni törvényekre hivatkozva követeli, hogy bocsássák el nemzsidó feleségeiket”. Ezsdrás nem elégszik meg buzdító beszédekkel. Összehivatja egész Izrael képviselőit és ezeket szigorú megtorlás terhe alatt esketi meg idegen feleségeik száműzésére, — még azokat is, akik Ezsdrás könyvének 10. része 44. bekezdése szerint fiaikat születtek.

Kérdem: van-e szégyenletesebb ténye a keresztény világ szellemi leigázásának, hogy pontosan ez a zsidó közvéleményt gyártó hatalom van kinyilatkoztatva a II. Eucumenikus Szent Zsinat Jegyzőkönyvében az „emberiség” és az „Egyház” „megváltását elvégző népként. . . ?

* * *

Ezt a zsidó törzsi nacionalizmust akkor fenyegette a leg súlyosabb veszély, amikor Izrael földjén a názáreti Jézus megkezdte térítő harcát. „Végzetes pillanat volt ez, vagy inkább lehetett volna — (írja Marschalko) a zsidó nép történetében”. Egyben keserves csalódás is. Egyszerre rádöbben-

tek, hogy ez nem az a Messiás akit ők vártak. Nem nacionalista megváltó, aki megszabadítja őket a római császár katonáitól. . . ez a próféta nem hisz a zsidóság faji kiválasztottságában, hanem egy szélesebb embertestvériségben. Ez a Mester éppen a zsidó nacionalizmus legfélelmesebb szervei: a nagytanács, a farizeusok, az írástudók ellen prédikál országszerte és teszi ezt hallatlan bátorsággal, amidőn pontosan Judea népét egybegyűjtő húsvét ünnepén jelenik meg Jeruzsálem utcáin, ahol már országos népszerűségét jellemzi a „Palmarum” vasárnapja emlékében tovább élő fogadtatása, amikor is a nép pálmaszőnyeget terít útja elé. Itt éri el a csúcst az a rettenthetetlen harc, amelyet a zsidó erkölcsi, vagy inkább erkölcstelenségi szemlélet ellen folytatott. A zsidó törvények látványos betartásával kérkedő farizeusokat és írástudókat nyilvánosan „mérges kígyók fajzatának” nevezi (Máté 23, 33.) aztán bemegy a zsidó politikai világ fellegvárába, a zsinagógába, ahonnan korbáccsal veri ki az árusokat és forgatja fel a pénzváltók asztalait (Máté 21. 12-13). Az Úr Jézus kétségkívül tudatában volt annak, hogy harca életre-halálra megy és bár az evangéliumban erre vonatkozóan feljegyzett nyilatkozatai szerint ő a kereszthalálát a jövődölések beteljesedésének tekinti, lélektanilag feltehető, hogy ezeket a nyilatkozatokat tanítványai utólag, a próféciák igazolásának szándékával adták a szájába.

Az Úr Jézus valóságos szándéka az volt, hogy „megkeresse és megtartsa azt, ami elveszett” és ez csakis a „lélek örökéletének” hitére vonatkozhat, hiszen a „pénzváltókat”, az arany szolgáit szórta ki abból az épületből, amiben „istent kellett volna dicsérni”. Tehát ha szándéka az volt, hogy az „anyagiasságból igaz lelküvé” változtassa a zsidóságot és megszabadítsa az egész világot a „Sátán zsinagógájától”, akkor nem nyugodhatott bele abba — amit „előre tudott” — hogy a zsidók bitófára szegeznek, hanem értelmet kellett adjon országos harcának, melyet nem Jehováért, hanem az **ATYAÉRT**, az **ÉLŐ ISTENÉRT** folytatott. Így provokatív megjelenésének, pontosan húsvét ünnepén, nem lehetett más célja, mint az általa a „gyehenna büntetésére méltónak” nevezett zsidó vezetőség megbuktatása egy népi forradalom által.

A zsidóság vezetői, a papok felismerték, hogy Krisztus győzelme a zsidó mítosz megsemmisülését jelentené és ezen keresztül a zsidó nemzet létét fenyegeti. Az írástudók azzal vádolták Jézust, hogy mágus, vagvis sumir pap — ezt álla-

pítja meg az ó-szövetség eredeti héber szövege alapján a „The Interpreter's Dictionary of the Bible”. (A bibliai magyarázatok szótára) ⁽²⁾. Kajafás főpap adja ki a jelszót: „Jobb, ha egy ember hal meg a népért, mintsem a nép vesszen el” (János 11, 50.). Tanácsot ülnek tehát JÉZUS elnémitására. Nyíltan nem mernek hozzányulni. A zsidó pénz itt is megtette a hatását. Tanítványai közül akadt egy, az egyetlen zsidó-származású, nem galileai „iskar*” Júdás, aki 30 ezüstért éjnek idején felbérelt fegyveresek élén jelenik meg Jézusnak — általa ismert — tartózkodási helyén, az Olajfák hegyén épült Istar templom előtt, ahol „csókkal árulja el az Ember Fiát”. Az elfogott Jézust Kajafáshoz, a vének tanácsa elé hurcolják. Az egyetlen probléma, amely Jézus kivégzésének útját állja törvényes jogcímet találni, amely a terhére hozandó halálos ítéletet indokolhatja. Róma — mint ismeretes — birodalomalkotó bölcsességgel a helyi törvények szerint ítélezett, de a pallósjogot fenntartotta magának. Az elítéléséhez hamis tanúkat keresnek, de az Úr népszerűségének fényes bizonyítéka, hogy ilyen nem találtatott. Végül a főpap kényszeríti vallomásra, amidőn az addig néma Jézushoz így szól: „Kényszerítelek az Élő Istenre téged, hogy mondd meg nekünk, te vagy-e Krisztus az Istennek fia”, (Máté 26. 63.). Az „Élő Istenre” tudvalevőleg sumir őseink óta csak a magyar ember esküszik ⁽³⁾. A főpap jól számított. Semmi sem állhatott távolabb Jézustól, hogy megtagadja a saját hitét. Az Őt jellemző bátorsággal jelenti ki bírósága előtt: „Te mondad”. Ezek kimondják rá az istenkáromlót terhelő halálos ítéletet és ezzel másnap Pilátus helytartó elé hurcolják. A helytartót azzal a váddal akarják a halálos ítélet kimondására indítani, hogy Jézus a zsidók királyának vallja magát, tehát lázít a római uralom ellen. De Jézus a helytartó kérdésére „Te vagy-e a zsidók királya?”, azzal a mélyértelmű igazsággal válaszol: „Az én országom nem e világról való... azért jöttem e világra, hogy bizonytságot tegyek az igazságról”. (János 18, 32-40.)

A helytartó, aki kétségkívül az ő korabeli bölcselet ismerője volt, felismeri, hogy Jézus egy új erkölcsstan hirdetője, amiben ő, aki ismerte az athéni nyilvánosság előtt lefolytatott bölcseleti vitákat, semmi kivetni valót nem talál és felmentő ítéletet akar hozni. Erre a papok a 2000 éven át megőrzött közvéleménygyártó módszereikkel a felbérelt tömeg terrora által indítják Pilátust a kivégzés elrendelésére azzal a fenyegetéssel, hogy bevádolják a császárnál, mert a szaka-

dár királyság mozgalmát támogatja. Erre mossa tüntetően Pilátus a kezét, mondván: Ártatlan vagyok ez igaz ember véréből, ti lássátok". És felelvén az egész nép mondá: az ő vére mi rajtunk és a mi magzatainkon". (Máté 27, 25.)

Ennek az általánosan ismert bibliai történetnek számunkra — roppant mély jelentősége van, tragédiájában nem az egyén, de két összeegyeztethetetlen nemzeti hagyomány és nemzeti jellem harca tükröződik vissza. Hogy Jézus nem volt zsidó, ennek ma már egész bizonyító irodalma van. Zsidó származásának egyébként az Új-Szövetség szövege is ellentmond.

Egyenesen kegyeletsértésnek érzem, ha valaki orthodox előítéletből Jézust, a tiszta erkölcs isteni jelenségét, mindenáron egy Dávidtól akarja leszármaztatni, akinek gonosztevő jelleme fémjelzi az ó-szövetség zsidó szellemét. A bibliaimádók csak a Dávid és a filiszteus Góliát közötti párbajt állítják az utókor bámulatának reflektor fényébe. Szeretik ezzel szemben elhallgatni a nagy hősiességet kellemetlenül cáfoló tényt, hogy Absolon fiának lázadásakor sírva menekül és házának őrzését 10 ágyasára bizza. (Sámuel II. 14, 15-16.) A csatában közvetlenül nem vesz részt. Ezt a veszedelmes mesterséget zsoldosaira bizza. Amikor azonban Rabbah városának elestéről értesül, szabályszerű AVO-s hősként ott terem és a város lakóseit, mint az írás mondja: „kihozatá és némelyét fűrész, némelyiket vasborona, némelyét fejsze alá tetet. Némelyiket mézskemencén vitt által és így cselekedék az Ammon fiainak minden városával". (Sámuel II. 12. 31.) (Az elfogott ellenség „elgázosítása" tehát zsidó találmány volt és úgylátszik, hogy Jahvé választott népének világraszóló felháborodása a „nácik" által állítólag gyakorolt elgázosításon nem is annyira az embertelenség, mint inkább a zsidó szabadság bitorlása miatt történt.) De ezzel Dávid jellemrajza még nem merült ki: legvitézesebb hadnagyát a hittita Uriást — a valóságban Óriást, mert a zsidó a magyar Ó-t Unak ejti ki — fondorlatosan agyonvereti, mert a Dávid által megvesztegetett katonái magárahagyják az ütközetben. Tette pedig azt azért, mert időközben Óriás szép feleségét a fürdő Betsabát a háza tetejéről megleste és aztán elcsábította. (Sám. II. 11.) Zsoldosaival kiraboltatja a saját alattvalóit (Sám. I. 27. 10). Nabal, hirtelen meghal, amikor ennek feleségére, Abigailra szemet vet. (Sám. I. 25, 38.-39.) Izbozethet, Izrael törvényes örökösét bérgyilkosokkal öleti meg és hogy a

gaztett ki ne derüljön, ezeket is kivégezteti Sztalin! recept szerint. Az ekként elorzott teljhatalom birtokában Saul egész rokonságát felkötteti.

De ha a világ történelmében egyedülálló is a zsidó erkölcsstan perverziója, ugyanannyira páratlan az a goj együgyűség, hogy az ó-szövetség fétis-imádatában 2000 év alatt sem vette észre, hogy szellemi leigáztatása azzal kezdődött, hogy a saját erkölcsi felfogásának megfelelő Jézus-ideál helyett fejet hajt egy prepotens zsidó Isten előtt, aki mindjárt az első parancsában így rivall rá: „Én az Úr vagyok a te Istened, ne legyenek idegen Isteneid én előttem”.

Akik e tíz parancsolatra hivatkoznak rendszerint elmelőzik e parancs teljes szövegét: „ÉN az ÚR vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptom földjéről a szolgálat házából”. Ez a parancs tehát egyedül és kizárólag a zsidóknak szól, akiknek őseit az ezek saját használatára készült nemzeti istene kihozta Egyiptomból. De, valamint, — hogy a kígyóméreg is — amelyhez a zsidó tan hordozóit a Megtartónk hasonlította — kis adagban is elégséges egy hatalmas szervezet elpusztítására „Nyugat Alkonya” a nyugati civilizáció szét hullása is a zsidó erkölcs beszívargásával kezdődik, amely előtt az apostolok világtörténelmi tévedése, a szentté avatott zsidó mitosznak a keresztény hittanba történt befogadásával, nyitotta meg az ajtót. Márpedig erre a veszélyre maga az Úr Jézus isteni előrelátásával, figyelmeztetett mondván: „Jaj nektek képmutató írástudók és farizeusok... Mert megkerülítek a tengert és a földet, hogy egy pogányt zsidóvá tegyetek” — megjövendölvén ezzel a 20. század zsidó szellemének uralmát — „és ha azzá lett” — amint azzá lettünk mi magyarok az európaaverő őseinkből a judai-kereszténység megfésztettjeivé — „a gyehenna fiává teszitek őt kétszerte inkább magatoknál” (Máté 23 rész 15. vers).

Az ókereszténységnek ez a kapitulációja a zsidó hagyományok előtt a zsidó hagyományt emelte a keresztény világ uralkodó mitoszává, ami a sorstörvény logikájával vezetett a keresztény világ elzsidósodásához.

Ma ott tartunk, hogy az USA-ban megszüntették a keresztény ima elmondását az iskolákban, de a kongresszus üléseit havonként legalább kétszer a rabbi imája nyitja meg.

* * *

Mondhatjuk tehát, hogy a „judai-mitosz” befolyásolta és irányította mindazoknak a „nem judai” népeknek a sorsát, akik a „judai-mitosz” hitét és tiszteletét átvették. Ebben a „mitoszban való hit” azonban mindenkor magával hozta a judai népnek politikai uralmát is. A „judai mitosz” tulajdonosai tényleg győztek, de csak a világ kisebbik, dekadens judai-kereszténység részén, de sehol másutt. Főként nem a távolkeleti — nem keresztény — ázsiai világban, ott még csak szóra érdemes befolyásra sem tehettek szert. „A férges gyümölcs megrohasztó férgével együtt hull le és pusztul el”.

Ez lesz Jehova világhódító népének a sorsa is. Ekkor jön majd el az igazi megváltás, miként ezt maga Jézus is megjövendölte:

„Mert, miként a villámlás napkeletről támad és ellátszik egész napnyugatig, úgy lesz az Ember Fiának az eljövetele is”. (Máté 24, 27.)

E sorok írója azért tartotta szükségesnek részletezni a „judai-mitosz” lényegét, befolyását és vallásos kegyelettel való ápolásának következményeit, hogy a Magyar Hagyománykincs és ma „mitosznak” nevezett ősi Hitvallásunk tudatos elpusztításának célját felfedje. Ugyanis ma már kétségtelen, hogy ebbe az ősi MAH-GAR HAGYOMÁNYKINCSEBE a sabar-samar-szabir vérrel testet öltött názáreti Jézus is szorosan beletartozik és éppen ez a „beletartozás” volt a judai-kereszténység legfőbb indoka ahhoz, hogy a Magyar népet ebbe a judai-kereszténységbe — ha másképpen nem, akkor erőszakkal — belekényszerítse.

A Magyar Népet azonban a judai-mitosznál sokkal erősebb Hagyomány és Hitvallás tartja, mely ha átmenetileg (ezer éven át) el is halványult — ma azonban, az Úr Jézusnak — a „MAH-GAR EMBER FIÁNAK — ELJÖVETELÉVEL” feltartóztathatatlan lelki és szellemi forradalommal söpri el mindazt, amit a szolgák a „Sátán Zsinagógájából” terítettek rá az Uri Nép Lelkére.

Ennek a forradalomnak életre keltői pedig a Szent Mah-Gar Hit mágusai: Az Úr Jézus maga és azok, akik az Ő Törvényéhez és Igéjéhez hűséggel voltak. A kiírtottnak vélt MAGYAR HIT utolsó megtestesítői, a Mah-Gar Nép igaz papjai, a nyugati érdekű judai-kereszténység inkvizítorai által megégetett, felakasztott — de el nem némított máguspapjai.

Az Ő szellemi hagyatékuk szolgálatában áll e sorok írója, amikor az ŐSI MAGYAR HAGYOMÁNYKINCS nemzetpolitikai oldalát bemutatja. Ez egyben a Magyar Tragédia „mitológiai” magyarázata, melyik megindokolja egy

hitehagyott nemzet — történelmi logikával bekövetkezett bukását is.

* * *

Ma nemzeti létünk végveszélyében mintha a Magyarok Istene nyujtaná felénk védő karját, ássa ki a régészet nemzeti hitregénk, őshitünk ragyogó bizonyítékait, amelyek ugyanannyira biztatók, mint amennyire lesujtóan vádolók is annak felismerésében, hogy ugyanakkor, amikor a zsidóság az ő hitvány mítoszával a nyugati világ urává lett, mert hűségesen ragaszkodott hagyományaihoz, mi ezerszer szebb és évezredekkel ősibb hagyomány birtokában a zsidók szolgálivá süllyedtünk, mert hitetlenül elhagytuk őshitünket.

Ez az, amit nektek fiataloknak a szívetekbe kellene vésnetek, akik közül egyesek félvállról kérdezték, hogy minek is az a sumerológia. Hát erre a kérdésre nem is én, hanem pontosan a legnagyobb sumerológus hírében álló zsidó Samuel Noah Kramer professzor kell, hogy kitanítson titeket, aki egész könyvet írt azon a címen, hogy „A történelem Sumirban kezdődik”. És ha ehhez hálás nagyrabecsüléssel mindjárt hozzáfűzhetem, hogy Badiny Jós Ferenc a Salvador Egyetem sumerológiai tanszékének professzora három cáfolhatatlan bizonyítékkal igazolta népünk, nyelvünk és kultúránk egyenes leszármazását sumirtól, Kramerral együtt azt is mondhatom, a magyar történelem SUBIR-KI földjén, az írásfeltaláló Sumirban kezdődik és így a nyugati civilizáció az ősmagyar szellem szülőföldjéről indult el. Ha tehát a magyar őstörténelemről kívánok beszélni, ezt sumirnál kell kezdenem. És itt idéznem kell Dr. Bobula Idát, aki ennek fontosságáról az ugyanannyira szellemes mint igaz „Kutyabőr”. (1) tanulmányában ezeket írta:

„A létért való küzdelem során vannak korszakok, mikor egy-egy nemzet fennmaradása szempontjából döntő fontosságú, hogy mit tud az a nemzet a saját eredetéről, múltjáról, érdemeiről és hivatásáról, de az is, hogy mit tudnak róla mások, akinek sorsunk alakítására az adott pillanatban hatalmuk van... Amelyik hatalom egy másik nemzet életterébe akar törni, hogy nemcsak földjét, de népét is kizsákmányolhassa, az rossz hírét költi kiszemelt, vagy a tényleg már rabsorsba taszított áldozatának”.

Nagy igazság ez, amelyet sajnos ellenségeink jobban ismertek, mint a hivatásos külügyi és kultuszkormányaink — melyeket hiába figyelmeztették erre, meghallgatatlan Kaszszandráink. Trianon, őseink vérén szerzett országunk feldarabolása, három és félmillió üldözött vad sorsára jutott nemzettestvérünk fajkiáltása és a saját hazátlan sorsunk, mind egy világméretekben űzött rágalomhadjárat következménye, amely ma is még változatlanul folyik Magyarország második és végső felosztása céljából. De nemcsak az ellenséges rágalom, de ellenségeink lázas sietsége, hogy nemzeti mitosz hiányában történelmük meghamisítása által költsenek maguknak mitoszt, bizonyítja állításom helyességét, hogy a nemzet nemcsak nyelvében, de hitvallásában is él.

Rosenberg Alfred a III. Németbirodalom ideológusa is ezt bizonyította „A 20. század mitosza” című, sokat vitatott művében és talán, mert ezt nagyon is világosan bizonyította, végeztette ki Nürnbergben, mint háborús bűnöst, feltékeny dühhel az a világhatalom, amely a nemzeti mitosz szerinti életet úgy látszik a zsidó Isten által adott kizárólagos szabadsalmának tekinti. De éppen ez a felháborodás mutatta mennyire igaza volt Rosenbergnek, amikor nem is a saját népe számára, de egyetemes figyelmeztetésül ezt írta:

„Minden nép első feladata, hogy magának mitoszt alkosson és e szerint éljen”.

Nagyon is nyomós választ adott erre Pálfi Károly őstörténészünk, azzal, hogy:

„A magyar nemzet mitosza régen él és abban különbözik minden más mitosztól, hogy nem költői képzelet szülötte, hanem valóság. Ez a mitosz a magyar őstörténelem”.

De másutt keserűen állapítja meg, hogy

„mi egy tizezeréves nagy és az összes szomszédnépek által becsült nemzetnek vagyunk megfogyatkozott maradványa... Ismert történelmünk csak egy rövid sivár fejezetét képezi annak a nagy és fényes ismeretlennek, amelyhez a babiloni és asszír ékiratok, az egyiptomi hieroglifek, a biblia, a görög irodalom és egy óriási földterület helynevei ezrivel és ezrivel szolgáltatják az adatokat”.

„Ez a történeti valóság, amelyen mit sem változtat az, ha a hivatalos és hivatásos magyar szaktudósok egyszerűen és előkelően nem vesznek róla tudomást...” (5)

Badiny Jós Ferenc felbecsülhetetlen érdeme, hogy átörve ezt a közönyt, az ő kezdeményezésére létesítette a Buenos Aires-i Salvador Egyetem a sumerológiai tanszékét,

amelynek betöltésére Jós Ferencet hívta meg, aki imár 10 éve helyt áll ott és nemcsak a sumir nyelv és irodalmat tanítja, hanem felállította a TURANI KULTÚRAK Tanszékét is és a legérdekesebb az, hogy ezen a szakon 1975-ben, 38 fizető hallgatója volt az Egyetemnek.

A 27. orientalista világkongresszuson (Ann Arbor, 1967.) tartotta meg Jós Ferenc az „Ural-altáji népek teokráciájáról” szóló feltűnést keltő előadását, amelynek kapcsán az argentin csoport e kongresszus minden tagját megajándékozta a sumirológiai tanszék munkatársai által kidolgozott, az ural-altáji népek néprajzi térképével, amelyen a magyar nép, mint sumir legközelebbi rokona van feltüntetve és a kongresszus által mint ilyen elfogadtatott.

* * *

De lássuk ezekután a tényeket.

Tíz évvel ezelőtt még csak sumir-magyar rokonságról beszélhettünk szerényen. Ma a sumirok egyenesági leszármazásunkat bizonyíthatjuk. „Az elsikkasztott magyar paradicsom” című cikksorozatomban már megemlékeztem Badiny Jós Ferenc két alapvető felfedezéséről. Az első az ausztráliai Sydney-i BULLETIN nyomdában sokszorosított „A megtalált magyar őstörténelem” című feltűnést keltő röpirata volt, amelyben megállapította, hogy az esztergomi árpádházi romkapolnában a közelmúlban felfedezett oroszlanos királyi címer babiloni eredetű. Badiny Jós Ferenc második hasonló horderejű felfedezése LUGALZAGGIZI sumir király feliratának megfejtése volt (¹), amelyben ez a sumir uralkodó kijelenti, hogy Ő A FELKELO NAPISTEN KUS NÉPÉNEK A FIA. Badiny Jós az erre vonatkozó értekezésében tizenegy örmény, ó-hellén és római történetírót sorol fel, akik a kusiakat helyesebben a kosiakat a hunokkal, részben a szkítákkal azonosítják. Középkori krónikáink és hagyományaink szerint őseink a szkíták leszármazottainak tartották magukat és ezt a hagyományt igazolják V. Orbán és 9. Gergely pápának bullái is. De minderre a koronát a „SUMIR-MAGYAR NYELVAZONOSSÁG BIZONYÍTÓ ADATAI” értekezésével tette fel, amelyben bámulatos példákkal bizonyítja, hogy magyar nyelvünk kb. 10000 eredeti sumir gyökszó mellett Hammurabi akkád birodalmának hivatalos államnyelvéből átvett szavakból a sumirral teljesen azonos szóképzőkkel alkotta

mai szavait és ezeket mondatában a sumirral azonos grammatikával használja. Cáfolhatatlan logikával bizonyítja, hogy „az a történelmileg már megállapított népcsoport, amely a Kr. u. VIII. században már államszervezettel rendelkező — u.n. honfoglaló magyarságnak — a déli irányból származó egyik összetevő eleme volt és az arab, valamint görög megállapítások szerint a „szabar-szabir, szubar-szubir” elnevezést, mint népnevet viselte — a babiloni akkád szóbehatást szenvedett sumir nyelvszerkezetű beszédet vitte magával. Ez a módosultős-sumir szerkezetű nyelv az, melyet már a Kr. u. 8. században magyarnak neveztek.

Ez az akkád behatás onnan ered, hogy sumir őseink a sumir birodalom Kr. e. 1950-ben bekövetkezett politikai összeomlása után részben mesteri öntözőrendszerük elpusztulását követő inségben — amint ezt a sumir költészet gyöngye, Ibbisin utolsó sumir királyt sirató panaszában szívbe-markolóan írja le — részben mert Hammurábi felfedezvén a sumir mítosz és írástudomány birodalomalkotó erejét, a sumir másokat magához rendeli —, észak felé Babilonba volt kénytelen nagy tömegében költözni. Ezt követte a sumirok és akkádok többszázados babiloni együttélése, aminek a számunkra szerencsés eredménye a babiloni kétnyelvű irodalom volt, mert ez adta meg az ősarab akkád nyelv ismeretéből a sumir képiratok és ideogramok megfejtésének a kulcsát. De az akkád behatást bizonyító szókincsünk közt a legérdekesebbek a sumir és akkád azonos fogalmakat jelölő szavak összetételéből származók, amelyek azt bizonyítják, hogy a Babilonban együttélő két nép egymás szókincsének nagy részét közösen kezdte használni. Ilyen például a magyar KA-PU, amelynek első része sumir nyilást, átjárót, jelentő KA a második pedig az akkádul ugyanezt jelentő PU. Ez cáfolhatatlan bizonyítéka annak, hogy a Tigris és Eufrat torkolatvidékén megtelepedett őseink kénytelenek voltak elhagyni SUBIR-KI-t, miközben a Kárpátokig vezető 3000 esztendei vándorutakon Babilont feltétlenül útba ejtették. Ez a tény megszabja őseink honfoglalás előtti vándorútjának irányát és ezt fontos leszögezünk azért, mert van olyan származáselmélet is, amely azt állítja, hogy őseink nem jöttek a Kárpátokba, hanem már eredetileg is ott voltak. Ezen nem változtat az a tény, hogy Magyarország már honfoglalást megelőző évezredekben sumir élettér volt, aminek egyik legszemléletesebb bizonyítékai a Magyarországon és főleg Erdélyben található

foldrajzi nevek, melyek annyi sumir mitológiai névből erednek. Például:

ALUTA az ÉLET sumir istenasszonya, az ő szerelmesének, TAMUZ, a Tavasz-nak a neve él tovább a Temesben. A Duna eredeti neve még a római korban is ISTER volt; SAMAS nevet viseli a SZAMOS; OLT ma a sumir ALUTA neve. De meg van az a folytonosság a magyar világában is. A mai magyar OLTO Boldogasszony, a Gyümölcsoltó, aki az ősvallásban ALUTA-OLT volt. Ő Teremtette a gyümölcsöt akkor is, ha az emberi élet gyümölcse gyermek volt, ha növény az ő eltársa sarja volt. De, hogy a Kárpátmedence a sumir kultúrkörhöz tartozott megállapította a jeles archeológus Gordon Childe is. Mindez azt bizonyítja, hogy a sumir kiterjedt ide is és a Kárpátvonulat ásványi és ércforrásai adták az alapot és az anyagot a (sumer)-mah-gar kultúra kifejlesztéséhez.

* * *

A jelen század első felében felfedezett több százezerre rugó túlnyomó, részükben még megfejtetlen ékirott táblák eddig ismert szövegéből derült ki a régészet legnagyobb szenzációjával ható ténye, hogy az ó-szövetségnek valóban érdekes, a Vízözön katasztrófájáról hírtadó, egyebeken is romlatlan erkölcsökről tanúskodó, része a Genézis a paradicsomkert, az első emberpár teremtéséről szóló hitregéje nem lehetett zsidó alkotás, hanem ezeket Ezdra a babiloni fogságban megismerte és már akkor 2000 évre visszatekintő sumir mitológiából hozta magával. Ebben a zsidó közvetítésben eredetien zsidó alkotás csupán az a plágium volt, hogy a jó Ezdra mindezt a bölcsességet mint a zsidók Istenének Mózes és a többi próféta szájába adott kinyilatkoztatását adja elő. Az ó-szövetségrek ennek megfelelő hivatalos megfogalmazása csak Kr. e. 457 után történt. Viszont George SMITH, angol assziológus, „The Chaldean Accounts of the Genesis” c. nagy munkájában bizonyítja azt, hogy a Tigris és Eufrátes torkolata melletti KÁLDEA-ban, az özönvíz előtti városokban lakó öskáld, ös-sumir nép már a héberek előtt ismerte és leírta a teremtés történetét.

Mózes I. könyve 2. részében az Édenkertről a következőket jegyzi fel: És ültete az Úr Isten egy kertet Édenben, napkelet felől és abba helyezé az embert, akit formált vala... folyóvíz jó vala pedig Édenből és onnét négy főágra szakad

vala a második folyóvíz a GIHON ez az amely megkerüli egész KHUS földjét.

Rendkívül érdekes, hogy ezt a bibliai Gihon folyót az angol Baxter a későbbi görög elnevezésű ARAXES-sel azonosította és ugyanezen eredményre jutott a francia Calmet is. Ez az Araxes a Kaukázus déli oldalán a Kaukázus vonulattal párhuzamosan folyik és ömlik a Kaspi tóba, tehát ugyanazon a területet határolja, ahová Padányi helyezi zseniális Dentúmagyaria művében őseinket, amely őshaza e szerint azonos volt a biblia Paradicsomkertjével. De mond a Genézis még fontosabbat hitregénkről. Mózes I. könyvének 10. része a következőket mondja: „KUS nemzé NIMRUDOT is, aki nagy vadász vala az Úr előtt, ez kezdte hatalmassá lenni a földön. Az ő birodalmának kezdete volt BABEL, EREKH, AKKÁD és KALNÉH a SZINNEAR földjén.”

Szinnear földjét P. Deimel az Institutum Biblicum Pontificum a Szentszék által életrekeltett bibliakutató intézet néhai igazgatója sumirral azonosítja. Ezekből az következik tehát, hogy a Mezopotámiának nevezett tájegység északnyugati, a Tigris és Eufrát forrásvidékének hegyes-völgyes táján megtelepedett kosiak népéből hatalmas vezér született, aki népével dél felé előretörve meghódította a mezopotámiai síkság teljes területét. A Genézis tehát NIMRUD kosi népének tulajdonítja Mezopotámia meghódítását Sumir megalapításával együtt; e szerint a sumirok maguk is kosiak, vagyis ősmagyarok kellett, hogy legyenek. Ezt a tényt csodálatos frissességgel őrizte meg 6.000 éven át őstörténetünk hitregéje, amelynek kezdetén NIMRUD a nagy vadász hősi emléke áll, akiről népünk a magyar nemzet atyjának kijáró kegyelettel emlékezik meg. E bájos rege szerint Nimrud két fia HUNOR és MAGOR atyjuk oldalán ugyancsak vitéz daliákká nőnek fel, aztán atyjuk engedelmeivel az atyai birodalom határán túli vadászmezők felkutatására indulnak. Itt a kronikáink szerint a Meotisz, azaz a Dontorkolat ingoványait borító erdőkben egy csodálatosan szép fehér szarvast pillantottak meg, amelyet napestig folytatott üldözés után sem képesek beérni. Amikor a szarvas végkép eltűnik, egy tisztáson két szépséges fürdő lányra bukkannak, akiket az ősi lányrablás szokása szerint vesznek nőül. Ez a két lány az alán király lánya volt, akiktől aztán a hunok és a magyarok két testvérnemzete származott.

Gyermekkoromban még — vagy hét évtized előtt —, ezt az iskolás könyveinkben olvasott történetet a mesék vi-

lagába soroltuk. Ma azonban meglepetve ismerjük fel az ősi sumirföldön talált ékiratokból, hogy ez a történet több a mesénél, mert ez a monda őstörténelmünk igazolt ténye, amely osibb és szebb minden más európai nemzet költött hősmondájánál.

Badiny Jós Ferenc a „Nimrud népe” (1) c. művében kimutatja, hogy Nimrud neve a sumir NIB és UR összetételéből származik, amelynek első része párducot, a második az UR hőst, hatalmast jelent. Ennélfogva a „KUS-fia” sumir jelző egy adalékos név értelmét, egy Keleten nagyon gyakori többletjelző jelentését éri el és ez a hős párduc. Történelmileg fennáll a lehetősége, hogy a sumirok nagyurát „párducnak” nevezték, mivel a sumir hagyomány évezredek óta megőrzött egy szokást, hogy hősi egyén nevét a párduc támadó tulajdonságával társítsa, ami kifejezésre jutott azzal, hogy hadi szekereiket párducbőrrel borították. Ugyancsak párducbőr volt a megkülönböztető dísz az azon királyoknak, vezéreknek, akik magukat KUS ivadékaiknak tekintették és megőrizték a Nimrudtól való egyenes leszármazásuk hagyományát. Így Árpád Nagykirályunk családja is párducbőrből készített kacagányt viselt.

Ugyanezen csodaszarvas legendája fordul elő egy hittita domborművön is, amely a Louvre birtokában van és ezt a hagyományt jelzi őseink harci dísz, a kacagány is.

Azonban ne gondoljátok, hogy Hunor és Magyar mondájával kimerült sumir örökségünk, amelyből nemzetünk hitvilága fakadt.

KI-TA AN-TA DIM,

miképpen mennyben, azonképpen a földön is! A mennyből jött megváltás eszméje nyilatkozott meg sumir őseink c jelmondatában és egyszer s mind ebben rejtett az ő és a mi ősvallásunk lényege is. A sumir hitrege szerint az égi hatalom, amely meghatározta a csillagok járásának örök rendjét lezárt a földre, hogy meghatalmazottja a PATESI papkirály által a csillagok járásának örök rendje szerint rendezze be a halandók országának társadalmi rendjét is. A sumir társadalom rendje tehát az asztrológia, a világegyetem törvényein nyugvó teokrácia volt. E fennséges vallásbölcselet legmélyebb értelme szerint tehát az istenakarat minden halandó által felismerhető törvénykönyve maga a Teremtés örök rendje, ma is korszerű és a 20. század világnézetéül is

fogadható. Sumir őseink hitvilágában tehát a hit nem kellethetett a tudományos felismeréssel ellentétbe, nem vezetett a nyugati kereszténység történetéből ismert galileai irre, vagy Kopernikusz kozmogoniájának tilalom alá helyezéséhez, amelyeket a kereszténység ellenségei siettek propagandájukban kiaknázni.

A sumir uralkodó mélységes áhitattal hódolt az ILU ITANU, mint nyelvünk megőrizte az ÉLŐ ISTEN legnagyobb misztériuma az ÉLET eredete előtt és az Istentől rázott legelső feladatát népe termékenységének biztosításában látta. „Sir Leonard Woolley, az UR városa király-sírkjainak felfedezője” — írja Badiny Jós — „A megtalált magyar történelem” c. tanulmányában „kétségtelenül megállapított, hogy a sumirok legnagyobb kultikus ünnepe a kenyér- és a növények, állatok és emberek termékenységének érdekében volt, ahol az „uralkodó az Isten szerepében mutatkozik.” Ez történt az élet megújulásnak, a tavasznak legnagyobb ünnepén, amikor a SPICA és a beta VIRGINIS csillagok ragyogni kezdtek és a papkirály kiadta a datolyapálmák megtermékenyítésére a parancsot. Az uralkodó emélye ekként a nemzet élete folyamatosságának megtestesítője volt és ez a hit, mint a honfoglaláskori néma sírok megőrzője — László Gyula (*) — írja, világosan élt őseink hitvilágában, akik az uralkodó nemzőképességében látták a nemzet életének a biztosítását. Ez az ősi mítosz az uralkodó emélyét egy isteni hatalom glóriájával övezte és ebben rejtett őseinknek az államfő iránti feltétlen hűségük és hódolatuk mitikus eredete.

De ugyanerről számol be Sir Woolley megrázó felfedezése is, aki Ur városának feltárásakor rátalált Subad király-sírkjára. A két emelet mélységben levő sirkamarában a király mellett sorjában udvarhölgyei feküdtek. Rajtuk a tesserőzések legkisebb nyoma, de kezükben a méregpohárral, ruhájuk ékszereik pompája egy megdöbbenően komoly kultikus gyászszertartás emlékét őrzik, amelyben a királynő kitéve önként követte úrnőjét a halálba, hogy „az új létforrásban hűségesen szolgálják továbbra is őt... ezek a sírok emberi szeretetnek és ragaszkodásnak fennsége megőrzői”. Ehhez mindjárt hozzá is fűzhetjük, hogy ez a ragaszkodás egyuttal a szerződés hűségnek is kifejezője, amely őseinkben a sumir erkölcs örökségeként élt tovább.

Fontos ennek hangsúlyozása, mert ez a szerződéshűség lett a Vérszerződés tényében a politikai magyar nemzet megszületésének az alapja.

Az ősi sumir erkölcs iratlan és önként követett parancsa a baráti hűségé volt, amely nem ismerte az árulást és a hazug politikai megtévesztést. Jóhiszemű őseinknek ez volt ereje, de egyuttal gyöngéje is abban a nyugati környezetben, amelyben mint tragikus történelmünk lépten-nyomon mutatta, őseink állandóan nyugati szomszédjuk megtévesztő ármányának áldozatai voltak. Ennek a sumir hagyománynak a kiemelkedő ténye volt a Vérszerződés, amelyről helyesen írja Padányi, hogy ennek emlékezetét a legrégebbi kronikáink és mondáink megőrizték és amelynek tényét még ellenségeink sem vonták kétségbe. (°) E vérszerződéssel forrt egy nemzetté össze a négy szabartui sabar-sumir törzs a három törökös ogur törzsszel. Összeforrt olyan egységgé, amelyet a későbbi időkben soha, semmiféle, a két különböző származásból folyó testvérharc meg nem bontott. Összeforrt pedig egy mágikus szkita hitrege valláserkölcösös tiszteleténél fogva.

Ezt a mitikus szkita hagyományt ismerteti a Kr. u. 140-ben meghalt Lukianosz görög szatirikus is azon párbeszéd feljegyzésével, amelyet ABARIS szkita filozófus a barátságról folytatott görög hallgatóságával. Ez az ABARIS, aki ARIS TOTELES tanszékét töltötte be, nagy tekintélyű bölcse volt Athénnek, akinek emlékezetét szoborral örökítették meg. De ki volt ez az ABARIS? Ha a görögösítő „S” mássalhangzót nevének végéről a neve elejére tesszük, akkor felismerjük benne a magyar SZABARI családnevet, amelynek grófositott ága magát természetesen németesen SZAPARY-nak revezte, mert a feudális főnemesség nálunk német eredetű intézmény volt és az is maradt, amelynek szelleme alól nemzetünknek csak kivételesen istenáldotta magyar tehetségei, Széchenyi, Wesselényi, Batthiányi, Andrássy, Apponyi (Abonyi), stb., voltak képesek magukat fe'szabadítani. E párbeszédben ABARIS a következőket mondja:

„Mi szkiták a szép beszéddel elmaradunk mögöttetek, mert ha ti beszéltek a barátságról, olyan szépen szóltok, hogy mi könnybelábadt szemmel hallgatunk. De, ha a teljesítésre kerül a sor, ti elmaradtok mögöttünk. Nos hát elmondom én, miképpen értelmezzük mi a barátságot és esküszöm a SZÉLRE és a KARD-ra, hogy amit most elmondok nem költemény, hanem megtörtént igaz tény.

Mi szkiták állandó harcban élünk és éppen ezért a megbízható jó barátot mindennél, még a jó fegyvernél is többre becsüljük. Barátságot azonban csak kevesekkel, olyan férfiakkal kötünk, akikről tudjuk, hogy nagy dolgokra képesek. Azt tartjuk ugyanis, hogy akinek sok a barátja, az olyan, mint az utcalány, mert kevés jut a barátságából annak, aki azt sokfelé osztja el. Ha azonban megtaláltuk az igaz barátot, ezzel olyan szorosra fűzzük a barátságunkat, amennyire csak lehetséges és ennek jeléül megkötjük vele a nagy eskünket clyképp, hogy megsebzett karunk vérért közös serlegbe ontjuk és kiisszuk. Ettől kezdve azt tartjuk, hogy egy testté, egy lélekke forrtunk össze és ezentúl semmi sem választhat el bennünket mindhalálig.

Történt pedig nemrég, hogy két szkita, AMIZOK és DANDAMIS vérszerződést kötöttek. AMIZOK nevében a sumir DUMUZI, a pásztorok védő szellemének nevét vélem felismerhetni. De DANDAMIS-t a névadományozásban nagylelkű görög forrás úgy eltorzította, hogy az eredetijét kihámozni nem tudtam. Ezután történt, hogy egyik törzsünkön, amely a TANAIS — mai nevében DON partján tanyázott a massageták hirtelen rajtaütöttek. Ezek mindenüket hátrahagyva menekültek a DON túloldalára, de így is többüket elfogták, ezek között AMIZOKOT is. Ez átkiáltott a túloldalra DANDAMIS vértestvérét kérve, hogy váltsa ki. Ez azonnal átusztatott és jelentkezett a támadó törzsfőnél azzal, hogy mindenét elvesztvén a saját személyét ajánlja fel váltságdíjul... Az ó-korban embertelen szokás volt bizonyos diszkrét szolgáltatásokra megvakított rabszolgákat alkalmazni. A támadó törzsfő DANDAMIS szemevilágát követelte, mire ez szó nélkül odatartotta arcát a megvakíttatásra.

Ez a megrázó történet egyszer s mind rávilágít arra az áldatlan testvérharcra is, amelybe a népvándorlás sodrába került szkita őseink a vetélkedés folytán kerültek. A massageták ugyanis Mah-Gar-Kiták — „nagykirályi szkiták”. Ez megtizedelte őket, de olyan katonás erényeket fejlesztett ki bennük, amelyek képesítették őket, hogy fergeteges vihar-ként száguldjanak végig Európán a honfoglalást követő első század folyamán. Erre a világtörténelmi szerepre a honfoglaló hét törzset egyesítő vérszerződés képesítette.

Itt emlékezetünkbe kell idéznünk a Vérszerződésnek Anonymus által feljegyzett rendelkezéseit:

- 1.) Amíg Almos nemzetsége él, a magyarok uralkodója mindig ennek nemzetségéből választassék,
- 2.) a közös erővel szerzett javakból senki ki ne zárassék,
- 3.) azon nemzetségfők, akik Álmost szabad elhatárolással választották uralkodóul, sem a saját személyükben, sem utódaikban az uralkodó tanácsából ki ne zárassanak.
- 4.) Az utódok közül az, aki az uralkodó iránti hűségét megszegné vagy viszályt keltene az uralkodó és annak családja közt, vére ontassék, miként a szerződők a saját vérükkel szentesítették esküjüket.
- 5.) Minden időkre átkozott és száműzött legyen ALMOS, vagy az esküt tevő utóda, aki ezt az esküt megszegné ⁽¹⁰⁾.

Roppant nagy ősi bölcsesség sugalta ezeket a határozatokat, mert ezek ugyanakkor, amidőn gondoskodtak arról, hogy a fejedelem mindenkor nemzeti és ne idegen legyen, egyszer s mind kizárták a fejedelmi hatalom betöltésénél a viszályt azáltal, hogy az Árpádház esedékes jelöltjei közül a tapasztalt hét nemzetségfő tanácsa szerint legalkalmasabbat választották. Modern terminológia szerint itt az Árpádházra korlátozott királyválasztás alkotmányos rendje uralkodott, tehát az alkalmasság kritériuma érvényesült, ellentétben a nyugati mintájú elsőszülöttség mechanikus elével. Hosszas lenne azokat a tehetségtelen, sőt idiota királyokat felsorolni, akik főként a Habsburgok korszakában az elsőszülöttség jogán foglalták el — az ország szerencsétlenségére — a magyar királyi trónt, aminő pl. V. Ferdinánd volt, aki először szentesítette az 1848-i alkotmányt, aztán a karamilla befolyására eltúrte, hogy a császári tisztek által fellázított nemzetiségek bevetésével szabotálják ugyanezen alkotmányt, ami az 1848-49-i dicsőséges, de szerencsétlen végű szabadságharcunkhoz vezetett.

De a főhatalom betöltésének alkotmányos rendjére serkentette a fényes korszak vezéreit Atilla birodalmának a sorsa is, amely összeomlott, mert fiai a trónöröklés szabályozott rendjének hiányában meghasonlottak, aminek folytán a birodalom germán vazallusai felláztak és a Krimhilda mon-

elfogadható. Sumir őseink hitvilágában tehát a hit nem kerülhetett a tudományos felismeréssel ellentétbe, nem vezethetett a nyugati kereszténység történetéből ismert galileai pörre, vagy Kopernikusz kozmogoniájának tilalom alá helyezéséhez, amelyeket a kereszténység ellenségei siettek propagandájukban kiaknázni.

A sumir uralkodó mélységes áhitattal hódolt az ILU ISTANU, mint nyelvünk megőrizte az ÉLŐ ISTEN legnagyobb misztériuma az ÉLET eredete előtt és az Istentől rábizott legelső feladatát népe termékenységének biztosításában látta. „Sir Leonard Woolley, az UR városa király-sírnak felfedezője” — írja Badiny Jós — „A megtalált magyar őstörténelem” c. tanulmányában „kétségtelenül megállapította, hogy a sumirok legnagyobb kultikus ünnepe a kenyér-adó növények, állatok és emberek termékenységének érdekét szolgálta, ahol az „uralkodó az Isten szerepében mutatkozik be.” Ez történt az élet megújulásnak, a tavasznak legnagyobb ünnepén, amikor a SPICA és a beta VIRGINIS csillagai ragyogni kezdtek és a papkirály kiadta a datolyapálmák mesterséges megtermékenyítésére a parancsot. Az uralkodó személye ekként a nemzet élete folyamatosságának megtestesítője volt és ez a hit, mint a honfoglaláskori néma sírok megszólaltatója — László Gyu'la (*) — írja, világosan élt őseink hitvilágában, akik az uralkodó nemzőképességében látták a nemzet életének a biztosítását. Ez az ősi mítosz az uralkodó személyét egy isteni hatalom glóriájával övezte és ebben rejlett őseinknek az államfő iránti feltétlen hűségük és hódolatuk mítikus eredete.

De ugyanerről számol be Sir Woolley megrázó felfedezése is, aki Ur városának feltárásakor rátalált Subad királynő sírjára. A két emelet mélységben levő sírkamarában a királynő mellett sorjában udvarhölgyei feküdtek. Rajtuk a testi erőszak legkisebb nyoma, de kezükben a méregpohárral, rajtuk ékszereik pompája egy megdöbbenően komoly kultikus gyászszertartás emlékét őrzik, amelyben a királynő kísérete önként követte úrnőjét a halálba, hogy „az új létformájában hűségesen szolgálják továbbra is őt... ezek a sírok az emberi szeretetnek és ragaszkodásnak fennséges megörökítői”. Ehhez mindjárt hozzá is fűzhetjük, hogy ez a ragaszkodás egyuttal a szerződés hűségnek is kifejezője, amely őseinkben a sumir erkölcs örökségeként élt tovább.

Fontos ennek hangsúlyozása, mert ez a szerződeshűség lett a Vérszerződés tényében a politikai magyar nemzet megszületésének az alapja.

Az ősi sumir erkölcs iratlan és önként követett parancsa a baráti hűségé volt, amely nem ismerte az árulást és a hazug politikai megtévesztést. Jóhiszemű őseinknek ez volt ereje, de egyuttal gyöngéje is abban a nyugati környezetben, amelyben mint tragikus történelmünk lépten-nyomon mutatta, őseink állandóan nyugati szomszédjuk megtévesztő ármányának áldozatai voltak. Ennek a sumir hagyománynak a kiemelkedő ténye volt a Vérszerződés, amelyről helyesen írja Padányi, hogy ennek emlékezetét a legrégebbi kronikáink és mondáink megőrizték és amelynek tényét még ellenségeink sem vonták kétségbe. (") E vérszerződéssel forrt egy nemzetté össze a négy szabartui sabar-sumir törzs a három törökös ogur törzzsel. Összeforrt olyan egységgé, amelyet a későbbi időkben soha, semmiféle, a két különböző származásból folyó testvérharc meg nem bontott. Összeforrt pedig egy mágikus szkita hitrege valláserkölcösös tiszteleténél fogva.

Ezt a mitikus szkita hagyományt ismerteti a Kr. u. 140-ben meghalt Lukianosz görög szatirikus is azon párbeszéd feljegyzésével, amelyet ABARIS szkita filozófus a barátságról folytatott görög hallgatóságával. Ez az ABARIS, aki ARIS TOTELES tanszékét töltötte be, nagy tekintélyű bölcse volt Athénnek, akinek emlékezetét szoborral örökítették meg. De ki volt ez az ABARIS? Ha a görögösítő „S” mássalhangzót nevének végéről a neve elejére tesszük, akkor felismerjük benne a magyar SZABARI családnevet, amelynek grófosított ága magát természetesen németesen SZAPÁRY-nak revezte, mert a feudális főnemesség nálunk német eredetű intézmény volt és az is maradt, amelynek szelleme alól nemzetünknek csak kivételesen istenáldotta magyar tehetségei, Széchenyi, Wesselényi, Batthiányi, Andrássy, Apponyi (Abonyi), stb., voltak képesek magukat felszabadítani. E párbeszédben ABARIS a következőket mondja:

„Mi szkíták a szép beszéddel elmaradunk mögöttetek, mert ha ti beszéltek a barátságról, olyan szépen szóltok, hogy mi könnybelábadt szemmel hallgatunk. De, ha a teljesítésre kerül a sor, ti elmaradtok mögöttünk. Nos hát elmondom én, miképpen értelmezzük mi a barátságot és esküszöm a SZÉLRE és a KARD-ra, hogy amit most elmondok nem költemény, hanem megtörtént igaz tény.

Mi szkiták állandó harcban élünk és éppen ezért a megbízható jó barátot mindennél, még a jó fegyvernél is többre becsüljük. Barátságot azonban csak kevesekkel, olyan férfiakkal kötünk, akikről tudjuk, hogy nagy dolgokra képesek. Azt tartjuk ugyanis, hogy akinek sok a barátja, az olyan, mint az utcalány, mert kevés jut a barátságából annak, aki azt sokfelé osztja el. Ha azonban megtaláltuk az igaz barátot, ezzel olyan szorosra fűzzük a barátságunkat, amennyire csak lehetséges és ennek jeléül megkötjük vele a nagy eskünket clyképp, hogy megsebzett karunk vérének közös serlegbe ontjuk és kiisszuk. Ettől kezdve azt tartjuk, hogy egy testté, egy lélekke forrtunk össze és ezentúl semmi sem választhat el bennünket mindhalálig.

Történt pedig nemrég, hogy két szkita, AMIZOK és DANDAMIS vérszerződést kötöttek. AMIZOK nevében a sumir DUMUZI, a pásztorok védő szellemének nevét vélem felismerhetni. De DANDAMIS-t a névadományozásban nagylelkű görög forrás úgy eltorzította, hogy az eredetijét kihámozni nem tudtam. Ezután történt, hogy egyik törzsünkön, amely a TANAIS — mai nevében DON partján tanyázott a massageták hirtelen raitaütöttek. Ezek mindenüket hátrahagyva menekültek a DON túloldalára, de így is többüket elfogták, ezek között AMIZOKOT is. Ez átkiáltott a túloldalra DANDAMIS vértestvérét kérve, hogy váltsa ki. Ez azonnal átszlatott és jelentkezett a támadó törzsfőnél azzal, hogy mindenét elvesztvén a saját személyét ajánlja fel váltságdíjul... Az ó-korban embertelen szokás volt bizonyos diszkrét szolgáltatásokra megvakított rabszolgákat alkalmazni. A támadó törzsfő DANDAMIS szemévilágát követelte, mire ez szó nélkül odatartotta arcát a megvakíttatásra.

Ez a megrázó történet egyszer s mind rávilágít arra az áldatlan testvérharcra is, amelybe a népvándorlás sodrába került szkita őseink a vetélkedés folytán kerültek. A massageták ugyanis Mah-Gar-Kiták — „nagykirályi szkiták”. Ez megtizedelte őket, de olyan katonás erényeket fejlesztett ki bennük, amelyek képesítették őket, hogy fergeteges viharoként száguldjanak végig Európán a honfoglalást követő első század folyamán. Eerre a világtörténelmi szerepre a honfoglaló hét törzset egyesítő vérszerződés képesítette.

Itt emlékezetünkbe kell idéznünk a Vérszerződésnek Anonymus által feljegyzett rendelkezéseit:

- 1.) Amig Almos nemzetsége él, a magyarok uralkodója mindig ennek nemzetségéből választassék,
- 2.) a közös erővel szerzett javakból senki ki ne zárassék,
- 3.) azon nemzetségfők, akik Álmost szabad elhatárolással választották uralkodóul, sem a saját személyükben, sem utódaikban az uralkodó tanácsából ki ne zárassanak.
- 4.) Az utódok közül az, aki az uralkodó iránti hűségét megszegné vagy viszályt keltene az uralkodó és annak családja közt, vére ontassék, miként a szerződők a saját vérükkel szentesítették esküjüket.
- 5.) Minden időkre átkozott és száműzött legyen ÁLMOS, vagy az esküt tevő utóda, aki ezt az esküt megszegné ⁽¹⁰⁾.

Roppant nagy ősi bölcsesség sugalta ezeket a határozatokat, mert ezek ugyanakkor, amidőn gondoskodtak arról, hogy a fejedelem mindenkor nemzeti és ne idegen legyen, egyszer s mind kizárták a fejedelmi hatalom betöltésénél a viszályt azáltal, hogy az Árpádház esedékes jelöltjei közül a tapasztalt hét nemzetségfő tanácsa szerint legalkalmasabbat választották. Modern terminológia szerint itt az Árpádházra korlátozott királyválasztás alkotmányos rendje uralkodott, tehát az alkalmasság kritériuma érvényesült, ellentétben a nyugati mintájú elsőszülöttség mechanikus elével. Hosszas lenne azokat a tehetségtelen, sőt idiota királyokat felsorolni, akik főként a Habsburgok korszakában az elsőszülöttség jogán foglalták el — az ország szerencsétlenségére — a magyar királyi trónt, aminő pl. V. Ferdinánd volt, aki először szentesítette az 1848-i alkotmányt, aztán a karamilla befolyására eltúrte, hogy a császári tisztek által fellázított nemzetiségek bevetésével szabotálják ugyanezen alkotmányt, ami az 1848-49-i dicsőséges, de szerencsétlen végű szabadságharcunkhoz vezetett.

De a főhatalom betöltésének alkotmányos rendjére serkentette a fényes korszak vezéreit Atilla birodalmának a sorsa is, amely összeomlott, mert fiai a trónöröklés szabályozott rendjének hiányában meghasonlottak, aminek folytán a birodalom germán vazallusai felláztak és a Krimhilda mon-

dájában megőrzött nagy és véres testvérharcban szétbontották Atilla fényes örökségét.

Ez volt annak az ősi hitvallás kegyeletéből fakadt mágikus hatalomnak a forrása, amely honfoglaló őseinket megbonthatatlan egységükkel a 10. század Európájának legnagyobb katonai hatalmává emelte és megmaradt ilyennek mindaddig, ameddig a vérszerződésben megnyilatkozó hitvallás megmaradt őseink államrendjének uralkodó normájaként. Ezt a dicső 10. századot a belső nyugalom és a külső erő jellemezte, de az, ami utána következett, ez az állandósult belviszály és a nemzet külhatalmának fokozatos süllyedésének a korszaka volt, amelyet csak kivételesen váltott fel egy-egy erőskezü királyunk uralkodásának derűs de mindenkor rövid intermezzója.

Ez volt az a szomorú passziva, amelyet az elhagyott őshitűnek árán felvett és idegen érdekből felmagasztalt nyugati kultúrával könyvelhetünk el magunknak. Csak tudatlanság, vagy idegenérdek költhet dicsőítő himnuszt erről a 9 évszázados hanyatlásról, amelynek letagadhatatlan végeredménye az a tény, hogy egy európai nagyhatalomból szolganéppé süllyedtünk és ez előtt éppen nekünk, akik e katasztrófával zárult korszak hazátlan vándorai vagyunk, szabad szemünket lehunynunk. Érezte ezt nemzetünk minden lánglelkű apostola is, Petőfi is, aki így írta ezt le:

A hazáról

Lement a Nap. De csillagok
Nem jöttek. Sötét az ég
Közel s távolban semmi fény
Csak mécsvilágom s honszerelmem ég...

Mécsemnek lángja mint lobog!
Mitől lobog? Mi lengeti?
Éjfél utött. Ti lengtek itten
Mécsem körül ti népem ősei.

Mintha nap volna mindenik
Oly tündöklők e szelleme.
Tündöklők, mert hisz a dicsőség
Sugármezébe öltözködtenek.

Ne nézz őseidre, oh magyar
Ki most sötétségbe vagy itt
Ne nézz őseidre, e napokra
Szemeid gyöngék, a napfény megvakít...

Magyar dicsőség, mi voltál?
Hullócsillag? mely tündökölt
Aztán lehullott a magasból
És mindörökre elnyelé a föld?

Vagy üstökös vagy, oh magyar
Dicsőség! mely jött és távozik
Hogy századok múltával újra
Lássák fényét a népek s rettegjék?

Igen! Profétám jól láttad: a mi nemzedékünk küldetése, hogy e visszatérő üstököst, amelyet 1000 év előtt a forrongó Ázsia vulkánja mint Ázsia előőrsét dobott Nyugatra, ennek évezredes ritmusával újra kövessük. Hogy visszatérjünk a nyomhoz, amelynél mint ezen Ady is töprengett, utat veszítettünk. Hát megmondom, hol veszítettünk utat, miért süllyedtünk az egykori európa-erő ösökből egy szolganép szintjére?

Ott és akkor, amidőn Géza fejedelem egy szép idegen asz szony varázsa folytán nyugati hitre tért István fia, német erők bevetésével letörte a törzsfők önkormányzatát. Ezzel hatályon kívül helyezte a Vérszerzőést, de nem helyezhette hatályon kívül annak átkát, amely most már a trónöröklés alkotmányos rendjének hiányában állandósult testvérharcban követi Isten király utódainak tragikus útját. De erről később.

A vérszerződésnek e korszakalkotó mágikus hatalmát — a „németérdekű” történetírás szerint — a primitív törzsek szövetségkötési szokásaként illik lesajnálani. Ezen a véleményen van Eckhart Ferenc is ⁽¹¹⁾, aki elfelejti, hogy a keresztény világ szent áhitattal emlékezik meg egy másik, Máté evangéliuma 14. része, 24. bekezdésében feljegyzett vérszerződésről, amidőn Jézus „vevén a poharat... adá azoknak, „ivának abból mindnyájan és mondá nekik, ez az én vérem, az új-szövetségnek a vére, amely sokakért kiontatik.”

Ezt a Vérszerződést köti híveivel az a Megváltó, akit Jochananben Zakkaj rabbi a Talmud Pesachim fejezetében megátkoz, mint Nimrud véreből származót ⁽¹²⁾, akit „az írástudók azzal vádoltak, hogy ő MÁGUS — tehát sumir pap volt. Említettem, hogy Nimrud a Genézisben, sőt népünk mondáiban is megőrzött alakja, Hunor és Magor atyja, maga is az őseink Kus véreből származott. Tiltakozunk tehát az ellen, hogy őshitű őseinket „pogányokként” emlegessék. Őseink Jézus-hitűek voltak már akkor, amikor Európa még a kőkorszak bálványimádatából sem eszmélt magára.

* * *

Minden idegenuralom arra törekszik, hogy a fegyveres hódítás művét a szellemi hódítással tegye teljessé a leigázottak köztudatába ültetett hamis mitosszal, amely alkalmas arra, hogy ezt az idegenuralmat tetszetőssé, sőt kívánatossá tegye. Ez különösen sikerül, ha ezt a hamis világképet a szentek glóriájával koronázza meg. Ilyen volt az 1945 előtti „céhbeli” hivatalosan hirdetett történelemirodalmunknak dogmává szilárdult előítélete, hogy a honfoglalást követő 1000 éves európai létünket a nyugati keresztény kultúrközösséghez történt csatlakozásunknak köszönhattuk, „máskülönben”, mint írja Hóman (13), el nem kerülhattuk volna a hun, avar, besenyő, úz és kun testvéreink retentő sorsát, akik a keleti művelődés körébe ékelődve felmorzsolódtak, vagy elszlávosodtak.”

Ez ismét egyike a neves történészeink azon állításainak, amelyekben egy begyöpösödött előítéleten kívül hiába keresem a logikát.

Egy történésznek tudnia kell, hogy a Keleti Egyház a Kelet Római birodalom, tehát Bizánc védelme alatt állott.

Bizánc felségterülete a legkülönbözőbb nemzetek mozaikját ölelte fel ennél fogva azért, hogy híveivel a lelki kapcsolatot fenntarthassa, nem ragaszkodhatott a görög szertartáshoz, ellentétben a nyugati egyházzal, amely makacsul ragaszkodott a legutóbbi időkig a latin liturgiához, mert egyházhatósága már kezdetől fogva túlnyomóan latin népekre terjedt ki. Innen van, hogy a keleti egyház kerek 1000 évvel előzte meg a nyugatit a népnyelvű szertartással. A keleti egyház tehát már népi összetételénél fogva is szabadelvűbb magatartást kellett, hogy tanúsítson hívei nemzeti érdekeivel szemben, sőt felismerte, hogy szellemi befolyása csak erősödik azzal, ha a nép nemzeti érzelmei védelmezőjeként lép fel.

Ezt ismerte fel a szlávok két macedon származású apostola Kyrillos és Method, a szlávok nagy szerencséjére, mert e két apostol által bevezetett ó-szláv szertartás lett a szlávok klasszikus irodalmi nyelvének alapja, akik származásuk szerint is szlávok voltak és nem a térítés folytán lettek azzá.

Ebből semmiképpen sem következik, hogy mi is elszlávosodunk, ha Géza fejedelem vagy István király a keleti egyházhoz csatlakozik. Miért nem szlávosodtak el a románok, akiknek vlach ősei a keleti egyház hívei voltak?

Ha a keleti egyház ennyire nagyvonalúan szabad-
elvű volt, hogy az 1000 év előtt még számottevő politikai ha-
talmat nem képviselő szlávok kedvéért szláv liturgiát írt, ak-
kor semmi valószínűsége sincsen annak, hogy az 1000 év elől-
ti magyar nagyhatalommal mostohábban járt volna el. Ma
csak szerencsések lehetnének, hogy úgy, miként a szlávok egy
ó-magyar liturgiával átmentették volna honfoglaló őseink
nyelvét. Ezzel szemben Fehér Jenő ⁽¹⁴⁾ okiratokkal bizonyít-
ja, hogy a nyugati egyház a 12. században sem tartotta szük-
ségesnek, hogy a hatalmas földbirtokokkal javadalmazott ma-
gyarországi főpapjai magyarul tudjanak és a középkori inkvi-
zíciók során olyan magatartást tanusított, amely kimerítette
a magyarüldözés ismervét. Itt nemcsak hitvédelemről, de a
magyar kultúrértékek elpusztításáról is volt szó, hiszen való-
ságos hímszervezetileg kutatták fel a magyar nyelvű bibliá-
kat is és ezek is a lángok martaléka lettek, csak azért, mert
magyarul irattak. A nemzettudatunk elhomályosodásának
lesújtó ténye, hogy mindez megtörténhetett magyar királya-
ink felségterületén, királyaink tudtával.

A bennünket megmentő Nyugat babonáját minden beha-
tóbb kritika nélkül fogadták el még odahaza, sőt vallották
még az emigrációban is olyan élés elmék, mint Baráth Tibor,
vagy Padányi, noha az utóbbi élete főművében a Dentuma-
gyariában már láthatóan kezdett felszabadulni ennek az elő-
ítéletnek a szemellenzőjétől, amidőn élesen szembehelyezke-
dik és nyomós érvekkel cáfolja az ősi múltunk elhomályosí-
tása céljából a Habsburg uralom alatt propagált európai fel-
sőbbrendűség elméletét.

De érdekes, hogy Baráth Tibor a kolozsvári egyetem
volt történelemtudományi tanszékének a tanára, maga sem
jutott el ennek az előítéletnek a nyílt megtagadásához, ho-
lott ő volt az első, aki „Az országépítés filozófiája a Kárpá-
tokban” ⁽¹⁵⁾ c. művében cáfolhatatlan logikával tárja fel azo-
kat a történelemformáló erőket, amelyeknek 1000 éves létün-
ket tényleg köszönhattuk. Baráth művét a „magyar sorstudo-
mány alapjának” nevezhetném, mert Baráth e művében ma-
ga is a világhírű német filozófusnak, Spenglernek, ma már
beteljesedett jóslatként ható művének ⁽¹⁶⁾ alapvető felisme-
réséből indul ki, amely szerint a nemzet magasabbrendű élő-
lény, melynek az életét épp oly élettani törvények szabályoz-
zák, akár csak emberi testünkét, vagy más élőlényeket.

Nem lehet vitás tehát, hogy minden népnek és minden
országnak éppen úgy meg van a saját lényéből fakadó törvé-

nye, mint az élőlényeknek, amelyek e népek életét a történelem változó korszakán keresztül irányítják. Baráth filozófiája a történelmi Magyarország területi épségének új jelentőségét hivatott kölcsönözni nemcsak a magyarság, hanem bármely eljövendő Európarendező hatalom közvéleményében is, mert megdönthetetlen logikával igazolja, hogy a **Kárpát-medence népi és állampolitikai egysége az európai biztonság nélkülözhetetlen tényezője.**

Új hitet meritünk belőle történelmi perünk újrafelvételkor, de egyszer s mind új erőt kell merítenünk abból a felismerésből, hogy számunkra a történelmi Magyarország épsége a magyarság létfeltételét jelenti, amit egyik lelkes nemzettestvérünk Csobánczi Elemér ⁽¹⁷⁾ hosszú cikksorozatban fejtett ki a Nap Fiai folyóirat hasábjain — „Nagymagyarország vagy nemzethalál” címen. Ebben rejlik az „örök Magyarország”, az Aeterna Hungria élettörvénye és pedig azért, mert a történelmi Magyarország területét a **Teremtés oszthatatlanul egységesnek alkotta**, amidőn népünk szállását képező alföldi medencét a Kárpátok 1500 km. hosszú hegyláncával övezte, amelynek egész folyórendszere és természetes közlekedési vonalai a központos alföldi medence felé irányulnak és így a Kárpátkoszorú és az Alföld egymással szerencsésen kiegészítő terményeit a leggazdaságosabban cserélhetik ki és honvédelmét biztosítják. Ennek a medenceországnak — írja Baráth — az élettörvénye abban a 2000 év tapasztalataiból lezűrhető tényben rejlik, hogy ezen a földön tartósan kiegyensúlyozott állami és társadalmi rend csak azóta alakult ki, amióta a Kárpátok medencéjét a magyarság képében olyan különleges tulajdonságokkal megáldott nép szállotta meg, amely a **Kárpátmedence földrajzi egységét az Alföldnek és a peremvidékek egységes megszállásának tényében felismerte.** Egyetlen hatalomnak sem sikerült sem a magyarság honfoglalása előtt, sem azután a történelmi Magyarország területén tartós állami rendet felépíteni, amely a Kárpáttérnek ezt az élettörvényét fel nem ismerte. Nem sikerült ez az európai tájhoz idomult rómaiaknak, germánoknak, szlávoknak, mert nem voltak képesek a Nagyalföld gyepűjén a lábukat megvetni.

Csak olyan nép szállhatta meg az alföldi gyepűt, amely barmaival és életmódjával maga is a gyepűhöz idomult ugyan, de ezenfelül fejlett földműveléssel is rendelkezett, amint ezt a Dentumagyariában járt arabok Ibn Rusta, Gardizi, Al Bakri igazolják, hogy a magyaroknak nagy szántóföldjeik van-

nak. Csak ilyen tulajdonságokkal rendelkező nép volt képes a Kárpátok vezértáját, az Alföldet megszállni és egyszer s mind a földművelés és erdei gazdálkodás életformáját igénylő dombos és hegyes peremvidéken is letelepedni.

Így jött létre a magyar faji lélek és a Kárpáttér harmóniájából az a szilárd államalakulat, amely a honfoglalást követő, több mint hat évszázadon keresztül a mohácsi vészig Délkelet-Európa katonai nagyhatalma és az európai biztonság sarokpillére volt. A magyar sorstudomány e megállapításait fényesen igazolja, hogy maradando államalakulatot nem volt képes itten sem a honfoglalást követő török, a török kiűzését követő mindössze 181 évre korlátozott Habsburg uralmi kísérlet sem létesíteni.

Egyik sem ismerte fel, hogy a tartós uralom feltétele a teljes Kárpáttér népi és állami egységében áll és éppen a Habsburg uralom összeomlásában volt döntő körülmény, hogy a Habsburgok, amióta a fennhatóságukat a teljes Kárpáttérre kiterjesztették, történelmi feladatuk teljes félreismerésével, hatalmukat nem a nép, az ország és az állam egységének a helyreállítására, hanem telepítéspolitikájuk által, annak céltudatos megbontására fordították.

Ha a történelmi Magyarország egy a mohácsi vészt követő 400 éves tetszhalálából a Habsburgok nemzetbontó törekvései ellenére is 1867-ben diadalmas új életre kelt, ez a megrázó tény a magyar birodalom azon megbonthatatlan egységére vezethető vissza, amelynek tudata az 1919-es összeomlásig a nemzet lelkében soha egy pillanatra el nem homályosodott. A magyarság örökkévalóságának a záloga tehát a Kárpáttér természetes egységének és történelmi magyar birodalom területi sérthetetlenségének a tudata. E történelmi hivatástudat fenntartása a hungarista hitvallás alapvető feladata, írtam a Stadium sajtóvállalat kiadásában megjelent „MAGYAR SORSTUDOMÁNY” című iratom 15. oldalán (¹⁴). Az pedig egyenesen nevetségesen hat, ha az első világháborút követő időkben Benes a központos magyar tér köré Kisántánt néven próbált a Trianonban összehazudott csehszlovák féregnyujtvány, Románia és Jugoszlávia összefogásából a magyarság állandó guzsbakötése céljából egy állampolitikai szappanbuborékot felfújni. Az államalkotó dilettantizmusnak e szülötte aztán 20 esztendei dicstelen tündöklése után egyetlen puskalövés nélkül pukkadt szét, amidőn Hitler zeneszóval vonult be 1939 márc. 15-én Prágába. A Benes által hönvart „északi nagy testvérnek” a második világháborút köve-

tő magatartása bő alkalmat fog adni a cseh hazafiaknak eltűnődni azon, vajon okos volt-e az 1867-es kiegyezéssel életre-keltett osztrák-magyar monarchiát, amelyben 12 nemzet talált jogbiztos létalapot, merő nagyzási hóbortból felrobbantani?

De térjünk vissza Baráth sorstudományához. Csodálatos, hogy ez az éles elme, aki ennyire világos logikával tudta 1000 éves európai fennmaradásunk geopolitikai titkát megfejteni, mégsem tudja áttörni azt a szellemi vasfüggönyt, hogy fennmaradásunkat mégiscsak a nyugati orientációnak köszönhetjük. Erre vonatkozóan ezeket írja: „az itt hazát kereső turáni népnek, ha fenn akar maradni, két lehetőség között kell választania: vagy fenntartja keleti világnézetét s akkor államának konszolidálás végett el kell pusztítania Belső Európát; vagy pedig, ha ez nem lehetséges, szívvel lélekkel ahhoz a kultúrközösséghez kell csatlakoznia, amelyben a térség dinamikai törvényszerűségénél fogva tartozik (nevezetesen a Nyugat felé nyitott és kelet felé zárt természetes határaink miatt) és akkor a magával hozott erkölcsi értékrendjét fel kell áldoznia és Kelet felé roppant nagy áldozatokat vállalva, záróállást kell lefoglalnia”...

Azt, hogy a honfoglaló magyarság csak a teljes megsemmisülés vagy a keleti életformájának teljes feladása között választhatott, Baráth a következőkkel bizonyítja: „I. Otto (938—973) újjászervezte és megerősítette a német birodalmat és a lechmezei csatában (955) döntő vereséget mért a magyarokra. Ennek következtében a magyar medenceállam nyugati befejező párkánya letört s a határ a Lajta-Rozalia hegyekre a legbelső védelmi vonalra szorult vissza... a Porta Hungarica (Ungartor-Deutsch-Altenburg) előtt, az ország Achilles sarkában, mint egykor Nagy Károly idején, a betörésre készen állanak. Félelmes arányokban bontakozott ki ekkor a magyarok előtt is az a helyzet, amely a hunok és az avarok katasztrófájához vezetett...”

Bármennyire becsülöm is Dr. Baráth úttörő művét, meg kell állapítanom, hogy Tibor barátom itt alaposan elvetette a súlykot, mert a Porta Hungarica előtt félelmes arányokban betörésre készen álló németek az író fantáziáján kívül abban az időben nem léteztek.

Német szomszédaink az augsburgi — mint ahogyan ők nevezik — Ungarnschlachtot — magyar mészárlást — követő 75 évig kíséreltet sem mertek tenni Magyarország megtámadására és Magyarországnak a felsőausztriai Ober-ennsig —

az operenciáig — terjedő „nyugati befejező párkánya” sem az augsburgi vereség következtében, hanem 50 évvel később azért történt, mert **I. István** nak meg kellett fizetnie a bennünket „megmentő” apósának **III. Otto** császárnak azt a szívességet, hogy a német császári területen toborzott német fegyveres erők bevetésével segítette, a Vérszerződés rendje szerint, a fejedelmi méltóságra jogosult **Koppány** ellen, trónját elfoglalni.

Hogy a német dicsekvés döntővé felfújt augsburgi győzelmem nem volt döntő, ezzel maga a „nagy” **Otto** is tisztában volt, máskülönben nem tett volna ő, vagy utóda **II. Otto** kísérletet arra, hogy a fegyverrel le nem győzhető összmagyar-ságot diplomáciai úton, vagyis csalárd megtévesztéssel hajtja uralma alá. Ekkor utasította **II. Otto** **Pilgrim** passau-i püspököt négy elhunyt pápára hamisított oklevél készítésére, melyben ezek igazolják, hogy a mai Dunántúl már **Nagy Károly** óta a passau-i püspökséghez tartozott, ami a középkori jog gyakorlata szerint a politikai fennhatóságot is jelentette. A továbbiakban szó lesz arról, hogy **Géza** milyen úton ismerte fel a csalárd szándékot, amin annyira felháborodott, hogy a passau-i levelet hozó **Bruno** verdeni püspököt egyszerűen kikergette az országból és 18 évvel a magyarok állítólagos döntő veresége után feldulatta a passau-i szent férfiú rezidenciáját és lefoglalta az **Otto** császárokkal folytatott levelezését.

Az avarok katasztrófája sem azért következett be, mert nem csatlakoztak a jóakaró Nyugathoz, (mint **Baráth** írja), hanem pontosan fordítva azért, mert **Nagy Károly** diplomáciájának sikerült abban az időben a mai Szlovén-székben megtelepedett „Fekete magyaroknak” nevezett hun utódok **TUDUN** fejedelmét 795-ben megtéríteni ⁽¹⁰⁾, aki ezért megsegítette a frankokat az avarok ellen, akikkel haragban volt. De amikor **Nagy Károly** a mesés avar kincsek kirablása után — mivelhogy a nyugatiak a saját rablóhadjárataikról szemérmesen hallgatnak — nyugati feudális felfogás szerint, mint a kereszténység császára meghódolást követelt **TUDUNTÓL**, ettől kezdve **Nagy károlynak** a nyugati történészek által dicsőített diadalai megszakadtak, mert a renitens **TUDUN** megrendszabályozására **Ericus** vezérrel kiküldött hadsereget **TUDUN** olyan alaposan hagyta helyben, hogy ebben a csatában a császár sógora **Geraldus** is elesik. Amikor a felbőszült császár, 811-ben, maga áll a büntető hadsereg élére Nyugat büszkesége, aki a nevét sem tudta aláírni, ismételten vereséget

szenved, amint ezt Rudnay Egyed pompás forráskutatással összeállított Atilla trilógiája I. kötetének 67. oldalán bizonyítja. A hun birodalom összeomlásának — mint említettem. — semmi köze sem volt a Nyugathoz csatlakozás életmentő eszméjéhez, mert ez összeomlott, mint minden más pusztán az alkotója egyéni zsenialitásával létrehozott birodalom, mint pl. Nagy Sándoré, vagy sajnos Mátyás királyunké, amelyek alkotói nem gondoskodtak az államfő választásának alkotmányos rendjéről, amint ezt honfoglaló őseink bölcs előre látással megtették.

A nyugati kultúrkörhöz való csatlakozásunk egyáltalán nem az állítólag megijedt őseinknek, hanem fordítva, a megijedt Nyugatnak volt fontos. Ezt azok a fondorlatos módszerek mutatják, amelyekkel a nyugati (ma diplomáciának) nevezett ármánynak sikerült Géza fejedelem hozzájárulását István fiúnémet házasságához megnyerni. Csodálatos, hogy egyetlen történészünk sem akadt fenn azon a magától értetődő kritériumon, hogy annak, aki azt állítja, hogy a magyarságot a nyugati kereszténységhez történt csatlakozása „mentette meg” a pusztulástól, annak mindenekelőtt bizonyítania kellett volna, hogy a nyugati közösségbe történt felvételünkkel olyan véd- és dacsövetség, de legalább is meg nem támadási szerződés részeseivé lettünk, amely békét biztosított a nyugati határaink mentén és Európa védelmét nyújtotta minden keleti támadással szemben.

Ezzel szemben Európa-i történelmünk minden ismert tényében ennek pontos ellenkezője következett be, úgy hogy ezt még ma is állítani ugyanakkora abszurdum, mint elhinni azt, hogy 1945 ápr. 4-én a dicső vörös katona „felszabadított” bennünket — hacsak nem tévesztjük magunkat össze a felszabadított magyar zsidókkal.

A németérdekű történelemtudományunknak — ebben az alapvető tantételében — logikát még Diogenes lámpásával sem lehet felfedezni, mert sehol semmi nyoma annak, hogy hol és mikor mentett meg ez a Nyugat, amely kezdetől fogva, már I. István uralkodása alatt is, Nagy Károly receptje szerint meghódolást követelve, fegyveresen tört ellenünk (1030) és későbbi ismételt támadásaival csak azért nem pusztított el minket, mert ez az erejéből egyszerűen nem tellett, még akkor sem, amikor megtért királyaink, sőt már Géza pompás ősi néphadseregünket, mint a keresztény királlyal szembenálló, pogánynak nevezett szervezetet, feloszlatták.

Az sem bizonyítható, hogyha őseink nem hajtják dacos fejüket engedelmesen a római kereszténység a keresztvíze alá, akkor ez a Nyugat megteremtette volna elpusztításunkra azt a soha nem létesült európai egységet, amely a nyugati kereszténység politikai hatalmának a teljében sem volt képes — a gyűlevész keresztes hadakon kívül — komolyabb katonai erő kifejtésére.

Ezek országhatárainkat csakis királyaink engedelemével, de soha annak ellenére, nem léphették át.

Az emigráció egyik labanca cáltalan szalmacséplésnek nevezi az ilyféle kérdéseken való tünődést, hogy „mi lett volna sorsunk, ha őseink nem azt teszik, amit tettek.” „Érdekes, hogy ezt az ellenvetést azok teszik, akik egy pillanatig sem tünődtek azon, hogy a hivatalos minősítést igénylő történelmünk alapdogmája maga is egy ilyen „mi lett volna” elméleten épül fel. Nevezetesen, hogy el nem kerülhettük volna testvérnépeink rettentő sorsát, ha nem csatlakozunk engedelmesen a minket „megmentő” nyugati közösséghez.

Ezt vallotta és vallja ma is történészeink többsége, anélkül, hogy egy percig is tünődtek volna azon, hogy ez az általuk a családkozhatatlanság tekintélyével hirdetett fenyegető lehetőség semmivel sem bizonyítható elmélet, az azonban, hogy honfoglaló őseink nagyhatalmából egy szolganéppé süllyedtünk, ez keserű és letagadhatatlan tény, amelyet a szentek glóriájával sem dicsőíteni, sem elleplezni nem lehet.

Ide jutottunk, mert ellenségeink jobban tudták, mint nemzetünk hivatott vezetői azt, hogy

egy vitéz és a nyugatiak katonai hatalmával legyőzhetetlen nemzetet könnyebb történelmének meghamisítása és hivatástudatának kioltása által, mint fegyverrel meghódítani.

Honfoglaló őseink világosabban látták, mint az utókor politikusai, vagy történészei, hogy az új hazában teljesen idegen, ellenséges környezetbe kerültek, ahol egyetlen szomszédjuk részéről sem számíthatnak barátságra. Jobban látták, mint a 20. század humanistái, hogy hiába hirdették a szentek és proféták az emberegyenlőséget. Hiába írtak könyveket és hoztak törvényeket, a divatos néven „raciális különbségek” ellen, az ember alaptermészetéből kiirthatatlan ellenszenv minden idegen népi tulajdonság ellen, nyilatkozték bár ez meg akár a nyelv, akár más testi tulajdonságokban, mert semmiféle ilyen utópisztikus törekvés nem képes a fehérből feketét, a sárgából fehéret csinálni.

A honfoglalást követő, velünk szemben 1000 éven át

megnyilatkozó — észszerűen nem indokolható — ellenszenv a történelmi bizonyítéka annak, hogy a magyarságot az európaiságtól teljesen elütő nyelve és jellege éppen úgy elszigetelték új hazájában, mint ahogyan elszigeteli egy nem indokolható ellenszenv és félelem a csínai nemzetet a nyugati világ közvéleményében.

A honfoglaló magyarok tehát új hazájukban késedelem nélkül tették meg azt, amit egy jó csapattiszt az önvédelem jogos törvényénél fogva megtesz. Késedelem nélkül fogtak hozzá az idegen európai környezet felderítéséhez. Csak idegen érdek, vagy hazai ostobaság nevezhette ezeket a hadjáratokat „kalandozásoknak”, vagy még nagyobb célzatossággal „rablóhadjáratoknak”.

A 10. század magyar hadjáratainak egy rövid felderítés után sem a kalandvágy sem a rablás, hanem kizárólag a politikai érdek volt az indító oka különösen, amióta a németek 907 júl. 7-én, 100.000 főnyi erővel végrehajtott, támadása meggyőzte őseinket arról, hogy micsoda veszedelemmé nőhet számunkra a szomszédos németység, ha tétlenül nézik, hogy ezt a nagy és tehetséges népet valamely erélyes uralkodója birodalmi egységgé kovácsolja. „Vaknak kell lennie annak a szemlélőnek” — írja Padányi a Vérbulcsú című pompás korrajzában (20) „aki a kor külpolitikai helyzetének ismeretében nem képes meglátni, hogy a magyar hadakozások nem összevissza zsákmányolások voltak, hanem egy rendkívül intelligens külpolitika három szomszédos birodalomban egy kb. másfélmillió négyzetkilométeres terében, rendezett akciói”.

Őseink e tekintetben egyszerűen azt tették, amit Nagy-britannia az európai kontinensen a „balance of power” jelszava alatt ismert politikájával követett azzal, hogy egy szomszédos hatalom veszedelmes kialakulásának megakadályozása végett — felhasználva a szomszéd belviszályait — mindig a gyöngébb felet támogatta meg katonai beavatkozásával az esélyes erősebbel szemben. A britek ezt természetesen a „szabadság és igazság” fehér tógájában tették és ehhez nemcsak az érdekelt külföld, de a saját szamaraink is tapsoltak, mert hiszen, ezt a „művelt” angolok és nem a mi „barbár-nomád” őseink tették.

* * *

Őseink első látogatása Lombardiának, Északitáliának szólt. Lehet, hogy azért, mert a romjaiban is hatalmas római birodalom újjáébredése a nyugatrómai egyház szervező erejével izgatta őket, de azért is, mert nemcsak a 20. század tu-

ristáit, de az 1000 év előttiakat is vonzotta Itália szépsége és mi tagadás benne gazdagsága is. Mert, hogy őseink ilyenkor zsákmányoltak is, ezzel csupán egy világtörténelmi szokásnak hódoltak, de ezzel kapcsolatban nyugati mintájú embertelen tömegirtást még ellenségeink sem jegyezték fel rólunk. Mindezenekre nem olyan zsákmányolás volt az egyetlen és fő céljuk, mint később az Amerika őslakosságát az aztékák aranyáért kiírtó conquistadoroknak, hanem a „művelt nyugat” által elrabolt avar kincsek visszaszerzése. Ugyanis ezeket a kincseket magukénak vallották, mint az „Avar Birodalom” testvér jogutódjai (21).

Pannoniai uralmuk már 898-ban annyira szilárd volt, hogy innen indíthatták első felderítő csapatukat, amely a Brentáig hatolt. A következő év tavaszán 5000 főnyi lovasuk Paviáig nyomult előre, de Berengar király 15.000 főnyi serege elől visszavonul és gyengeséget színélve szabad elvonulás ellenében felajánlja a szerzett zsákmány visszaadását. Ez természetesen hadicsel volt, mert könnyű lovasságuk bármikor eltűnhetett volna üldözőik elől. A valóságban visszavonuló lovasságuk állandóan fárasztja és elbizakodottakká teszi Berengar nehézkes, részben gyalogosokból álló haderejét, amely a Brentán átkelt magyarok üldözése helyett végül fáradtan, kellő biztosítás nélkül éjjeli nyugovóra tért a Brenta másik partján. A magyar vezér erre azt tette, amit tett 241 év múltán Batu tatár kán, IV. Béla eleurópaiasodott feudális hadseregével. A magyar vezér éjnek idején seregének bal és jobb szárnyát átküldte az olasz tábor folyómenti alsó és felső oldalára, maga pedig derékhadával frontális támadással egyszerre három oldalról fogta közre a meglepett olaszokat. Luitprand püspök szerint itt 20.000 olasz vérzett el. A győztes magyarok itt teleltek át és bekalandozták egész Lombardiát. Végre Berengár nagy pénzázdozattal bírta hazatérésre őket (399—900). Figyelemreméltó, hogy őseink magatartása nem kelthetett különös és hosszú időn át táplált gyűlöletet, mert már Berengár utóda, II. Berengár a szövetségüket kérte és nyerte is el, és két hadjáratban verik meg — Bogár és Durcás vezérlete alatt — II. Berengár ellenfelét, Burgundia királyát, II. Rudolfot (921—923-ban).

A sovinszta német irodalom megteszi nekünk a szívességet, hogy irányunkban táplált szándékukat a nagyidai cigányok módjára tudomásunkra adják. Az erre vonatkozó német irodalomban különös figyelmet érdemel Heinrich Zillichnek „SIEBENBÜRGEN” c. könyve, amely legfájóbb se-

bünket Erdély múltját és jelen helyzetét ismerteti.

Ez a könyv leplezetlenül ismeri be a szomszédos német birodalomnak a „Drang nach Osten” (Keletre nyomulás) jel-szava alatt leigázásunkra 1000 esztendőn át táplált szándékát. A Kárpátok egy hatalmas területet csatolnak Közép-európához és a Duna völgyét szinte a karjuk között hozzák magukkal. Ez a Kárpátmedence Nyugat felé nyílt és természetes kapcsolata nagy veszélyt hozott Közép-európára — írja Zillich — amikor a Kárpátmedencét egy erőteljes ellenség hágtta át és aztán a Kárpáttérben gyökeret vert. Ilyen ellenséget — írja Zillich — vagy el kellett üzni, vagy pedig meg kellett hódítani a nyugati életforma számára. Máskülönben Németországnak nem maradhatott egyetlen biztos órája. Ha azonban Németország szövetséget kötött a Kárpáttérrel, amely az ő előtere és Európa délkeleti várudvara volt akkor egy keleti támadás alig sikerülhetett, ameddig ez a szövetség fennállott”.

Ime ez volt a „Szövetségnek” nevezett, de csalással, okirathamisítással megkísérelt, végül asszonyi ármánnyal és orgyilokkal megkötött, de bennünket sohasem védett szövetségnek a célja, mert tényleges céljuk a magyarság nemzettudatának kioltása után a magyarság kivéreztetése volt.

A németek Zillich receptje szerint 907-ben gyermek Lajos (Ludwig das Kind) uralkodása alatt az egybegyűlt főnemesség és főpapság tanácsára tette meg az első kísérletét, hogy kikergessen a Kárpáttérből. Nagy károlyi hagyományok szerint méretezett százezer főnyi, a Duna mindkét partján és közöttük az utánpótlást teljesítő hajóhaddal vonultak fel ellenünk. Történészeink nincsenek tisztában azzal, hogy e támadást elhárító ütközet Bánhida, vagy Pozsony előterében folyt-e le? A Goebbels minisztérium magyarbarát történészének prof. J. v. Leers elbeszéléseiből állíthatom, hogy ez a sorsdöntő ütközet 907 július 3—7 között Pozsony előterében folyt le. Őseink ragyogó felderítő és mozgósító szerveztét bizonyítja az a tény, hogy ezt a támadást már az országhatáron — már az 50 esztendeje Bratiszlavának csufolt — Pozsony előterében fogták fel. Ez az ütközet mindkét részről az élethalál harc hevésségével 4 napon át dult. Az első két napon őseink a jobbparti hadoszlopot és az ütközet befejező részében a bal partra átkelve, a balparti hadoszlopot semmisítették meg. Közben taplós nyilaikkal a dunai hajóhadat gyűjtötták fel. A jobbparti csatában elesett Ditmar salzburgi érsek, a balparton Luidtpold bajor herceg, elesett minden

püspök, perjel hűbéres gróf és főnemes. A hajóhad parancsnoka Sieghardt pedig futva menekült Ennsburgig, ahol a király várta a győzelmi híreket. Az üldöző magyarok ostrom alá fogták a várat, de aztán színleges megfutamodással kicsalták a várőrséget, amelyet szintén szétverték. A király megmaradt testőrségével Passauig futott. Árpád magyarjai országhatárunkat már az avarok által bírt Oberenns vonaláig tölték előre. Annak a világnak az emlékéről, amelyről az Oberennsen túlról visszatért vitézeink meséltek úgy kezdődtek, hogy „egyszer volt, hol nem volt az Operencián is túl volt”. De ezt a fényes győzelmet őseink is súlyos véradóval fizették meg. Elesett Árpád három daliás fia, Tarhos, Üllő és Jutas. De maga az élen harcolt Árpád is belehalt seibe. Nemzeti szégyenünk, hogy őseink e nagy fiának emléket, aki a stratégiailag és külpolitikailag ragyogóan átgondolt honfoglalás hőse volt és alkotását a saját életével pecsételte meg, akinek köszönhetjük, hogy mint nemzet egyáltalán élünk, az idegen szellem járomába szédült dédunokája I István magasztalása által, aki a Zillich menetrendje szerint a második fordulóból, mint a Drang nagy Osten meghódolt vazallusa került ki, mi a honfoglaló diadalmas hősök méltatlan utódai az országalapítóként dicsőített Istvánt emeltük a dicsőség piedesztáljára az igazi országalapító Árpád kegyeletes kultusza helyett.

Ezek a magyar hadivállalkozások 933-ig — egy egész emberöltőn át — egytől-egyig győzelmesek és sikeresek, illetőleg egészen jelentéktelen esetekben sikertelenek. Ilyen eset 904-ben történt, amikor ebédrehívás örve alatt a bajorok átsalogatják Kusaly vezért és kíséretét s az étkező asztal mellett rohanják meg és mészárolják le, valamint 913-ban, mikor Burgundiából hazatérő fáradt sereget támad meg és semmisít meg Arnulf, fiatal bajor herceg, aki a pozsonyi csatában elesett apját, Luitpo'd herceget akarta megbosszulni, — írja Padányi.

E sorozatos győzelmeiknek a titka nemcsak az Európában ismeretlen harcmódban, az Európában ismeretlen, bivaly enyvvel ragasztott, lemezelt íjjuk kétszeres hordtávolságában rejlett, de az a tény, hogy hadjárataikban eljutottak Délitáliába, Apuliába és Otrantoba, északon Bremáig (918) az alpokon át Tolosaig és Spanyolország északkeleti részeig, abban rejlik, hogy a nyugati „állítólagos kultúrfölényt”, kerek egy évezreddel előzték meg a szárított hús és tejpor készítésével.

Ilymódon egy ősmagyar — lovas borsákjában — 120 liter levesnek, vagy tejnek megfelelő élelmet vihetett magával. Egy ilyen hadsereget, felégetett föld taktikájával, kiéheztetni és megverni semmiféle nyugati mintájú haderő nem volt képes. Amit viszont a mi őseink, amikor már a keresztény királysággal átvett nyugati feudális magyar hadsereg az ősi támadó harcmodorral szemben védekezésre szorult, többször is megtettek a támadó német erőkkel szemben.

* * *

Az Arnulf herceg győzelmét követő történet a drámaíró tollára kívánczik. Arnulf nagyratörő tervekkel tért haza. A Gyermek Lajost követő Konrád király uralmával elégedetlen, önállóságra törekvő és önmagát „Isten kegyelméből” Bajországra és a szomszédos tartományok hercegévé deklaráló Arnulf, Konrád király legitim haderejétől, súlyos vereséget szenved és csodálatosképpen a „vérengzőnek” leírt hadi ellenfelénél, a nyugati határokat biztosító KAL vezérnél, a honfoglaláskori legnagyobb magyar hadvezér — BULCSU — apjánál talál menedéket. A lovagiasság tehát nem volt Nyugat „romantikus monopoliuma” és úgy látszik, hogy az u.n. „pogány” magyarok krisztusibb felfogással gyakorolták a menedékjogot, mint Rooseveltt, vagy Eisenhower „keresztes” vitézeit.

„Arnulf több mint két évet tölt Magyarországon emigrációban, ahol KAL vezérnek vendége, s ahol meg is nősül! Magyar fegyveres segítséggel és magyar feleséggel kerül 917-ben trónjára vissza, miután előbb 915-ben és 916-ban vezetnek őseink — Arnulf érdekében — hadjáratot Konrád ellen, aki 917-ben sebeibe belehal. (22) Konrád utódjául az erélyes Henrik szász herceget jelöli ki, akit „Madarász Henrik” néven ismer a történelem. Henrik erélyes kézzel fog hozzá a feudális anarchiába zúllott Németországban a belső rend és fegyelem helyreállításához és az egységes honvédelem kiépítéséhez. Az egyre érezhetőbb központi hatalom nyomásával szemben Arnulf újra a magyarokkal köt szövetséget, akiktől Madarász Henrik 924-ben kilenc évi adófizetés ellenében kénytelen békét vásárolni. Ez a 924-től 933-ig terjedő korszak jelenti a magyar hatalom tetőpontját a 10. században. Madarász Henrik ezalatt megszervezi hadseregét és amikor a 9 esztendő lejártával a magyarok további követelését visszautasítja, a kilenc esztendei nyugalmi állapotban elbizakodott

magyarok egy rosszul szervezett és kis katonai erővel végrehajtott, büntetésnek szánt, sereget indítanak ellene 933-ban, amely Merseburgnál vereséget szenved. Az akcióra mindössze egy hadosztályt vetnek be és a vereség, — bármennyit emlegetik is a német tankönyvek — írja Padányi — csekély jelentőségű. Egy hatása azonban kétségtelenül van. Negyven év óta ez az első magyar vereség nyílt ütközetben. Ez a verhetetlennek hitt magyar presztízsnak nagyon árt, noha három és fél évvel később, 937-ben Bulcsú nagyszabású és nagyszerűen vezetett első európai hadjáratában a csorbát majd fényesen kiköszörüli.

Madarász Henriket fia, a még erélyesebb Otto, a német történelemben Nagy Ottónak nevezett utód követi. Azonnal erélyes intézkedésekbe kezd. Emiatt — a Madarász Henrik alatt függetlenséget élvezett — hűbéres hercegek sorra elletne fordulnak. A magyarság, pontosabban a magyar külpolitikát jelentő Bulcsú teljesen tisztában van azzal, hogy mekkora veszélyt jelent magyar szempontból az, ha Ottó erős német birodalmat szervez. Bulcsú és Lehel törzse tehát a lázadó hercegek akcióit fegyverrel támogatja. Ez a támogatás 18 éven keresztül, az Otto féle konszolidációs program állandó zaklatásából áll. A kilenc évi csendet tehát újra állandó magyar hadivállalkozások váltják fel, amelyek egészen Otto végleges győzelméig, a császári hatalom megszilárdulásáig 955-ig tartanak. A küzdelmet Bulcsú 937-i nagy európai hadjárata vezeti be és a 954/955-i hadjárat, Bulcsú horka „második hun hadjárata” zárja le. S hogy Otto művét nem sikerül elbuktatnia az nem rajta s nem a magyar fegyvereken, hanem, mint ki fogom mutatni, a vele 954-ben — szövetségben lévő, Vörös Konrád árulásán múlott.

Ha a történész — írja Padányi — összesítő kimutatást állít össze magának e 18 esztendő magyar hadivállalkozásairól s ezt összeveti a német belpolitikában a császár és a német tartományurak között folyó küzdelem hullámválásaival, kénytelen meglepetve felfedezni ezeknek a látszólag értelmetlen hadjáratoknak következetes és intelligens tervszerűségét. Ha a császár új támogatót kap akár Németországban, akár azon kívül, az új támogató a következő évben holtbiztosan kap egy pusztító magyar támadást. A véres és pusztító csemények 18 esztendő s hámaza mögött csupán két intelligens koponva murkál: a tehetséges és erélyes császáré, aki fáradhatatlanul minden csapás után újra és újrakezdve épít a németiség érdekében és a nemkevésbé tehetséges horkáé,

(Bulcsú) aki ugyanolyan fáradhatatlanul rombolja ugyanazt a magyarság érdekében. A szívos párharc során Otto lassan, de állandóan tért nyer a lázadó hercegekkel és ezáltal közvetve a magyarokkal szemben is. Hatalmának megszilárdulását jelenti, hogy lázadó öccse Henrik is hűségére tér, miután feleségül veszi Bajor Arnulfnak magyar anyától, Bulcsú nővérétől született, Judith lányát és a Judithtal kötött házasság alapján Henrik lesz a bajor herceg és így az addig barátságos Bajorország élére is Otto szász dinasztíája kerül. Judith hercegnő, a magyargyűlölő Henrik felesége, ilyképp aféle magyar Aida tragikus helyzetébe kerül és felettébb valószínű, hogy nagybátyjának az augsburgi vereség után fogóságba került Bulcsú vezérnek aljas kivégzése után ő lesz az, aki a magyar-német megbékélés céljából a quedlinburgi követjárást kezdeményezi.

Azonban 953-ban Otto ellen újabb nagyarányú lázadás tör ki, mégpedig a saját családjában. Otto fia és törvényszerrinti örököse, Ludolf sváb herceg egyre nagyobb féltékenységgel nézte nagybátyja, az említett Henrik herceg növekvő befolyását; elégedetlenségét még csak növelte apja új házassága, s mikor a házasságból fiúgyermek született, öröklési jogát látta veszélyeztetve és egyre élesebben fordult szembe apjával. Vele együtt fordult el Ottótól annak veje, az említett vörös Konrád is, harmadiknak ott voltak a bajorok, főleg Arnulf fia Arnulf, Bajorország palotagróffá degradált jogszerinti ura.

A három lázadó tartományúr; Konrád, Ludolf és Arnulf most szövetkeznek és a szövetség a magyarokat hívja segítségül, akiknél a száműzött Eberhardt, Arnulf bátyja, készítette elő a szövetséghez a talajt. Bulcsú számára ez az alkalom az Ottoban és Henrikben megtestesülő fenyegetés felszámolásának ragyogó lehetőségét jelentette s így indul meg a háború, a 60 év előtti honfoglalás óta hasonló nagy méretekben nem indított katonai vállalkozás a következő 954. évében.

BULCSÚ HADJARATA

Ez a hadjárat egyszerre rémülettel töltötte el az egész akkori világot. Egykorú külföldi feljegyzések 100.000 ember-ről beszélnek. Az adatban erős túlzás van, mert noha az akkori Magyarország veszély esetén ki tudott állítani ekkora hadsereget, egy támadó háborúba semmi esetre sem vetették be mindent, még a tartalékot is. Padányi jól megalapozott számítása szerint ez a hadjárat magyar részről 35.000 emberrel és 120.000 lóval indult 954 tavaszán.

A sereg a szövetséges bajor és sváb tartományokon harc nélkül átvonulva előbb végig dulta a három frank tartományt a Rajna innenső oldalán, amelyek Otto korona tartományai voltak. A frank erők megsemmisítése után átkelt a Rajnán és Lotharingiában megsemmisítette Bruno lotharingiai haderejét, amely után a szövetséges Konrád Wormsban ünnepélyesen és gazdag ajándékokkal fogadta őket. Néhány napi pihenés után Köln és Maastricht tartományba vonulnak, ahová Vörös Konrád gazdag zsákmány kilátásba helyezésével maga vezette a magyarokat. Megítélésem szerint ez az irányváltás Bulcsú későbbi sorsára végzetes következményű lesz. E tartomány katonai erőinek megsemmisítése után Brabantba, a mai Belgiumba törnek, innen Észak-Franciaországon át — Laon — Rheims-Chalons vonalán Otto másik tartományába Burgundba törnek, amelyet szintén végigpusztítanak.

Burgundiából a Rivierán át Itáliába vonulnak és délről, tehát hátulról támadják meg Henrik — Otto öccsének — új tartományát, Friault. Elfoglalják Veronát és 500 évvel Atila — mert hadjáratának látványos amfibikus művelete után felhíjt tömlőkkel átusztatva, elfoglalják Aquileját és 954. szeptemberének második felében térnek haza. A hadjárat körülbelül 7 hónapig tartott s a sereg megtett a kisebb kitérőket nem számítva 5000 kilométert, öt nagy folyó átkelést hajtott végre.

Bármennyire ragyogó és a hadtörténelemben páratlanul álló katonai teljesítménye volt is Bulcsú vezér második hun hadjárata, politikai tekintetben célt tévesztett volt. Politikai célját, I. Otto megbuktatását akkor érhetette volna el, ha Wormsban nem hallgat Vörös Konrád politikai cselnek bizo-

nyult tanácsára és Nyugat helyett Keletnek fordulva Ottot a szász fészkből füstöli ki. Ez a későbbiekből kiderül.

A hadjárat lélektani hatása éppen az ellenkezője volt annak, amit a lázadó hercegek tőle vártak. „A tartományok kifosztott és meggyötört lakossága a hercegek ellen fordult és ez lett Otto szerencséje” — írja Padányi —. (23) A tulajdon népük felháborodása következtében veszélyes helyzetbe került hercegek kénytelenek visszatérni Otto hűségére. Ludolf herceg mezítláb és sírva járul apja elé, aki megbocsát neki, de a sváb hercegséget elveszi tőle. Vörös Konrád sietve tér vissza és feltűnően enyhe elbánásban részesül. Ezzel el-
löntétben Otto és Henrik véres megtorlásba kezd. Hermannt kivégezteti. Harolt érseket megvakíttatja, a bajor grófok egész sorát felakasztatják. Aki teheti, menekül. S aki menekülhet, Magyarországra menekül.

A menekültek újabb magyar beavatkozást sürgetnek kétségbeesetten, mert Henrik terrora a győzelem után elviselhetetlen. Ha valóban fűződik magyar érdek az Otto-Henrik féle hatalmi góc megsemmisítéséhez, mint ahogy fűződik, ezzel Bulcsú tökéletesen tisztában is van. A helyzet azonban nehéz és pedig két okból.

Az egyik az, hogy most már nem lehet segítségre számítani Németországban magában, mint tavaly, — bár az emigránsok ezt bizonyítgatják —; a másik az, hogy egy újabb hadjárat eszméje a magyarság körében hűvös fogadtatásban részesül. A törzsek részéről minden támadó hadjárat önkéntes természetű. A német veszéllyel a törzsek egyébként sincsenek tisztában, minél beljebb laknak kelet felé. Ezzel csak Bulcsú, a horka van tisztában, és talán hű társa Lehel. Maguk a közvetlenül érdekeltek a harcosok, a legénység, nos az pontosan csak legénység, semmivel sem több, sem kevesebb. Ezek élvezni akariák a tavalyi erőfeszítés gyümölcseit, víg életet akarnak, nem az embertelen hadi fegyelem követelményeit megint. A hadbahívó zoltánok egymásután eredménytelenül térnek vissza.

Áprilisban alig kel hadra más, mint Bulcsú és Lehel vezérek közvetlen parancsnoksága alatt álló két határszéli törzs két hadosztálya. Illetőleg a két töményből annyi, amennyi külföldi hadművelési célra bevethető. Otto és Henrik győzelmé által súlyosbodott helyzetben a határok védelmére is nagyobb erőket kell hátrahagyni, mint tavaly. úgyhogy a két hadosztály létszáma együtt legfeljebb 10.000 fő, de inkább kevesebb.

Bulcsú habozik, mert a döntés kétségkívül nehéz. A tavalyihoz hasonló győzelemhez nem 8-10.000, hanem 40-50.000 emberre volna szükség. Ezt a kontingenst a magyarság minden megerőltetés nélkül ki is tudná állítani, de Bulcsú a többi törzs mozgósítását nem kérte Árpád örökösénél, aki ezidő szerint Taksony. Az események alább előadandó vizsgálata azt bizonyítja, hogy Taksony kagán, illetve utóda Géza rendelkezett akkora hatalommal, hogy a szükséges hadsereget kiállíthatta volna.

Az újabb hadjárat tehát Bulcsú és Lehel autonóm törzsének magánvállalkozása volt és nem az egész magyarságé.

Hosszú habozás után — júliusban — Bulcsú és Lehel megbeszélésük során elhatározzák magukat és ez, mint a későbbi események igazolják csakis Vörös Konrád segítséget ígérő, megtevéseztő híradásának az eredménye lehetett. Az indulás e késői időpontja maga is végzetes. A magyar hadviselés jellegzetes ideje a tavaszi és az őszi esőzések közötti száraz idő —, mert az ősmagyar lemezelt íj nedves időben elveszti feszítő energiáját — s most már július van. Ebben az időben a külföldön operáló csapatok már vissza szoktak fordulni. S ami még rosszabb, az eltelt három hónap alatt még a nehézkes rémet feudális hadigépezetnek is van ideje arra, hogy felvonuljon és ezzel a magyar stratégia leghatásosabb fegyvere vész el, az ellenfél kellő felfejlődését lehetetlenné tevő ferge-tes gyorsaság.

C. o m m e n d e n összeszedhető erővel az Augsburg és Füssen közötti Lech mezőn várakozik. A terep a lehető legkedvezőtlenebb.

Az ütközet a magyar balszárny átkaroló támadásával kezdődött a Lech túloldalán felvonult német front ellen. A magyar támadásnak annyiban volt is kezdeti sikere, amennyiben a német front mögött operáló cseh tartalékot szétverte. Ezt a támadást azonban egy erős német kötelék ellentámadása visszaverte. A bajor menekültek által ígért segítség nem jelentkezett sehol. Azaz pontosabban ez a segítség jelentkezett, de az ellenség oldalán, az Otto hűségére visszatért Vörös Konrád csapatában, amely a magyar balszárny támadását visszaverte.

Ez eldöntötte az ütközet sorsát, mert a magyar jobbszárnyat időközben a felvonuló erős páncélos erő hátrálásra kényszeríti. A páncélosok kétoldali harapofogójába került könnyű magyar lovasság, amelyet a német túlerő a megáradt Lechbe szorított, reménytelen helyzetbe került. **Bulcsú fegy-**

verszünetet kér, de minden tárgyalásnak az előfeltétele a fegyverletétel. Amint azonban a megmaradt — talán 5000 főnyi — magyar lovasság fegyvereit halomba hányja, a németek ezeket — a kilátásba helyezett tárgyalás helyett — lemészárolják.

A fogságba esett két vezért a tisztekkel együtt felakasztják. Bulcsú és Lehel akasztott holttesteit felhúzzák az augsburgi domb tornyára.

„A német düh és felháborodás lélektanilag érthető”, — írja Padányi —, „Katonákat, tábornokokat felakasztani azonban azért, mert a saját nemzetük érdekében és még hozzá német felkérésre, jól harcoltak, pontosan ugyanaz Augsburgban, mint Nürnbergben, ugyanaz a 10. században, mint a 20-ban. Pontosan ugyanaz, akár Bulcsú horkáról, akár Jodl vezérezredesről van szó”.

Annak magyarázatát, hogyan volt lehetséges, hogy olyan éleseszü hadvezér, mint Bulcsú, ezt a szerencsétlen hadjáratot megindította, megtaláljuk az ütközetet lezáró eseményben. Amikor Vörös Konrád a magyar balszárnny szétverése után a vezérkar dombjára áthevülten visszatér és ott az őt ünneplő német urak közepette ledobta páncélját egy torkát átütő magyar nyiltól taláلتan, holtan esett össze. Ezt a nyilat egy még le nem fegyverzett elkeseredett magyar a közelből löhette ki, aki Vörös Konrádban felismerte az árulót. Bulcsút kelepcébe csalták, mert csak a teljes bizalmát élvező oldalról kapott biztatás indíthatta az eddig követett szabály ellenére, július derekán, az előnyomulásra. A felbujtó csakis Konrád lehetett, aki őt az előző évben Wormsban ünnepélyesen fogadta és Köln felé csalta. Azonban Konrádnak ez a felajánlása már akkor is egy jól átgondolt hadicsel volt, mert azáltal, hogy Bulcsút gazdag zsákmány kilátásba helyezésével Nyugat felé csábította, Bulcsú ragyogó hadjárata eltévesztette politikai és hadászati célját. Ha Bulcsú Konrád tanácsa ellenére hatalmas haderejével Ottót a szállásán támadja meg, megnyerhette volna az ellene 18 éven át folytatott párharcat. Csak ez lehetett annak a kivételes elbánásnak a magyarázata, amelyben Otto Konrádot részesítette.

Bulcsú bukása jelképes magyar tragédia, amely a későbbi évezred folyamán számtalanszor ismétlődik meg azon áldozatokban, amelyeket a magyarság szövetségi hűségéért vállalt. Bulcsú barátainak adott szavát szkita hűséggel váltotta be és ugyanazt elvárta a másik oldalról is.

* * *

Padányi ehhez a tragédiához a következő zárszót fűzi:

„A legnyomasztóbb és legfájdalmasabb vonása ennek a komplexumnak magyar részről az, hogy annak ellenére, hogy a magyaroknak otthon még legalább 50-60.000 támadásra bevethető emberük van, a német gesztusra nincsen magyar felelet.”

Padányinak e szónoki lendülettel írt befejező szakaszában levont minden következtetése összeomlik azon az általa nem ismert tényen, mely szerint Taksony kagánnak minden oka meg volt arra, hogy „a német gesztusra” ne adjon fegyveres választ. Otto kétségkívül jobb diplomata volt, mint hadvezér és óvakodott attól, hogy Augsburg után viszonzza Bulcsú szivességet azzal, hogy fegyveres ellentámadással rázza fel az Árpád babérain szendergő magyarokat. Hogy egy német támadásnak abban az időben — a fel nem oszlatott pompás néphadseregünk birtokában — nem lehetett volna más eredménye, mint a 907. évi német támadásnak, ez kétségkívül következik abból, hogy még 75 évvel Augsburg után is II. Konrád császár ellenséges támadása összeomlott. Nagy Otto tehát a magyarok zaklatása helyett fontossabbnak tartotta, hogy az össznémetséget összefogó császári hatalmat, Nagy Károly példájára, a pápa áldásával Rómában tervbe vett megkoronáztatása által „Isten kegyelméből adatottnak” nyilatkoztathassa ki.

Ettől a koronázástól mindkét fél, úgy a pápa, mint a császár hatalmának a megerősödését várta. Elsősorban a pápa, akinek hatalma abban az időben alig különbözött egy vidéki püspökétől és csak a Cluny-i mozgalom rázta fel aléltságából.

— A megkoronázás mégis soká húzódott és csak 962-ben következett be, mert a koronázást megelőző diplomáciai vitában Otto a szentszéknek nyújtandó védelem fejében a politikai hatalmat követelte Róma felett.

De, hogy a magyarok katonai ereje töretlen volt Augsburg után is, ezzel nemcsak Otto, de a pápai udvar is tisztában volt, amidőn a pápa e vitában Géza apját, Taksony kagáni, Salectus és Genzanini Zacheus szerzetesek útján döntőbírói tisztre kérte fel.

— Döntőbírói tisztre, nemzetközi vitában, az ügy természeté miatt, csak egyenrangú, vereillen hatalmat kérhettek fel. Tehát Magyarországot ilyennek tartották.

E tény felderítése Rudnay E. érdeme, aki erről az Atilla Trilógia I. kötet 38. oldalán Sackur jezsuita egyháztörténetíróra való hivatkozással számol be.

Taksony kagán szívesen fogadta a Róma felől feléje nyújtott baráti jobbot, mert ebben Magyarország nyugati szomszédja részéről a béke biztosítékát látta és ezért, nem pedig az augsburgi vereség hatása alatt, függesztette fel hadműveleteit a nyugati szomszéd ellen, amelyeknek — mint éppen Padányi bizonyította, elsősorban politikai céljuk volt és ezek az új külpolitikai helyzetben céltalanoknak látszottak. Taksonyt a nyugati szomszéd békekészségébe vetett hitében megerősítette az akkori keresztény megújhódás nagytekintélyű clunyi apátja, aki, hogy Ottót teljesítésre bírja, áthelyezte lakhelyét Otto udvarába. Otto pedig megrettenve a pápa magyar-barátságán, látszólag behódolt a pápának, helyesebben a Cluny-i egyháznak és különböző ígéretek kíséretében annak apátját tette meg udvara legbefolyásosabb emberévé — írja Rudnay. Ezzel a képmutatással Otto teljes sikert is ért el és Taksony utóda Géza, eleget téve Cluny apátjának felkérésének a béke biztosítása és annak jeléül, hogy a magyar vezéreknek augsburgi aljas kivégzését hajlandó megbocsátani, 12 előkelő magyar urat küldött, gazdag ajándékokkal, 972. husvétjakor, a nagybeteg Ottohoz.

Ezt a követjárást a németérdekű történetírás (e művelesen mint a magyaroknak a fenyegető német túlhatalom elleni meghódolását szeretik feltüntetni. Azonban a quedlinburgi követjárás csak udvarias megpecsételése volt az Otto részéről! színlelt barátságnak, semmi más.

Otto alakoskodásának köszönhetette egyedül a németiség, hogy őseink a nyugati büntető hadjárataikat abbahagyták és hogy — szerencsétlenségünkre — a római egyház kedvéért, a németiség javára, a görög egyház ellen fordultunk, amelylyel a Jézus-hitű Bulcsú, baráti kapcsolatot épített ki.

De Otto békekészsége nem volt őszinte. Úgy látszik, hogy az ő agyában született meg a német imperializmus „Drang nach Osten” (keletre nyomulás) szövegében kifejezett az a gondolata, hogy a fegyverrel meg nem hódítható magyarokat szellemi leigázással hajtsák uralmuk alá.

Ezt a célt sem ő, sem utódai soha fel nem adták és ez lett a hagyományos, ellenünk irányuló, német politikának — 1000 éven át — követett elve.

Honfoglaló őseink ragyogó katonák voltak, azonban az okirathamisításhoz, amelyben a nyugati diplomácia abban az időben már évszázados gyakorlattal rendelkezett, nem értettek. Péter Bangha Béla S. J. emlékezik meg erről tiszteletreméltó őszinteséggel Egyháztörténelmének az ál-isidori dekre-

tátiokról szóló beszámolójában ⁽²⁴⁾ amidőn is Róma a közötté és Bizánc közötti hatalmi vitát egy sereg Nagy Konstantin idejére művészi tökélyvel hamisított okirattal törekedett a saját javára eldönteni. Ugyanígy volt a mi esetünkben is, mert ugyanakkor, amidőn a békekövetek — a magyar fejedelmi székhely és Quedlingburg között — ide-oda jártak, készítette el Pilgrim passauai püspök Otto utasítására a „lorchi hamisítványok” címszó alatt ismert azt a négy okiratot, amelyek szerint még az előző 4 elhunyt pápa a dunántúli Magyarországot (Pannoniát) a passauai püspök egyházi fennhatósága alá helyezte.

Középkori joggyakorlat szerint az egyházi fennhatóság egyúttal politikai fennhatóságot is jelentett, ezért a német udvarban úgy vélték, hogy Magyarország meghódításának a legkönnyebb útja a magyar nemzetnek a római kereszténységre térítésében kínálkozik, mert Rómában abban az időben a német befolyás döntő erővel érvényesült.

A németek számolhattak azzal is, hogy a Jézushitű magyarok között a térítésnek nem lesz komoly erkölcsi akadálya, hiszen még a magyargyűlölő Luitprandt cremonai püspök még 910-ben azt írta, hogy „hungarorum gens videlicet christianas” — a magyar nemzet nyilvánvalóan keresztény. ⁽²⁵⁾ (Ez legjobb bizonyítéka annak, hogy NAGY ÁRPÁD népe Jézus-hitű volt.)

Bulcsú, akinek neve bölcslet jelent, felismerte, hogy a keleti egyház, amely szertartásaiban a nemzeti érdekeinket azért tartotta tiszteletben, mert a Magyarok megtartották azt az ősi — Péteri — Anyaszentegyházi Jézus-hitet”, mely a bizánci államvallás volt Heraclius császárig. Nem is szólva arról, hogy bizánc távolról sem jelenthetett számunkra akkora katonai veszedelemet, mint a szomszédos Németország. A keleti egyházhoz csatlakozott Gyula erdélyi fejedelem és ennek leánya Saruldu is, Géza fejedelem első felesége. Rudnay idézi a tekintélyes német egyháztörténész Dr. Ernst Ludwig Dümmler „Pilgrim von Passau” c. művéből Ottonak Pilgrim püspökhöz címzett levelét, amelyet Otto, Pilgrimhez, Bruno verdeni püspök által küldött. Ez a levél világosan elárulja Otto szándékát:

„Segítsd Brunot Magyarország-i útjában. Adj hozzá bőven lovas kíséretet a határig, mert ha ennek küldetése sikerül, ez neked és híveidnek nagy előnyére szolgál, ha azután azok (t.i. a magyarok) királya mint tartozékunk kerüljön aénk. (Dümmler 38. old.) (Ezt a levelet említi Homan is, azon-

ban Géza és fia István nyugatbarát irányzatára súlyosan terhelő tartalmát óvatosan elhallgatja.)

Otto itt elszámította magát, mert Géza átlátott a szitán és az oklevelek igazolását követelte Rómában. Erre Otto hamisításába bevont bűntársa — Pilgrim —, követet küldött VII. Benedekhez és az okiratok igazolását kérte.

Magyarország akkoriban Európa nagyhatalma volt és még hozzá Magyarország védte meg a pápaságot Otto igényeivel szemben.

Így Benedek pápa nem merte teljesíteni Pilgrim kérését. Másrészt az egyháznak legkedvesebb gyermeke Németország volt, hogy mégis kielégítse és hálásnak mutakozzék, jogalapot keresett és így rátalált TUDUNRA, aki 811-ben belépett a keresztény testvériségbe, elfogadván a salzburgi érsek főhatóságát. Ezért a pápa a salzburgi érseket tette meg Pannonia vikáriusává. Géza ebből észrevette a félrevezetésre folytatott ármánykodást, mire Brunot egyszerűen kikergette az országból és Pilgrim passauai rezidenciáját — 18 évvel azelőtti állítólagos döntő német győzelem után — feldúlatta és a császárral folytatott levelezését lefoglalta. Aztán folytatta a dúlást a német határon 20 éven át, vagyis II. Otto egész uralma alatt. Ez a dúlás volt a „magyar válasz” Augsburgra.

Tényleg a passauai levéltárból csak a 903-tól 973-ig terjedő császári levelek hiányoznak. (amint erről Dümmler könyve 63. oldalán beszél.) A habsburgérdekű történészeink azon állítása tehát, hogy őseinknek a nyugati kereszténységhez történt csatlakozása az augsburgi vereség okozta ijedelem hatása volt, nem egyéb, mint alacsonyrendűségünk alá támasztására kitalált mese.

Ma ugyanez történik odahaza ellenkező előjellel, a szláv szellemi hódítás érdekében.

A magyar tragédia, mint minden igazi tragédia, kezdén egy szép asszony igéző személye áll. Ami nem sikerült Ottonak egy durva okirathamisítás által, azt végrehajtotta Géza második felesége a német befolyás alatt Varsóban nevelkedett, Adelhaid hercegnő, akit a varsói krónika István király anyjának tart.

Padányi egy kiadatlan kéziratában, az őt jellemző éleslátással kifejti, hogy Géza kagán első (István 969) és következő két gyermekének születési éve (992—996) között akkora időköz tárolong, hogy ezek semmi esetre sem születhettek ugyanazon feleségtől. Az a sorsdöntő, tragikus végű irány-

váltás, amely Gézának a keleti egyháztól nyugatra fordulását jellemzi, kétségkívül Adelhaid befolyására vezethető vissza, akiről a Magyarországon járt német krónikáiról — Bruno von Querfurt — azzal a sokatmondó megjegyzéssel emlékezik meg „*quae totum regnum manu tenebat*” — tehát Géza udvarában a teljhatalmat gyakorolta.

Adelhaid befolyását felismerte már a hivatalos történetírás: által egyonhallgatott Horváth Mihály is, aki „A magyarok története” címen 1876-ban kiadott könyve 23. oldalán ezeket írja: „Az új fejedelemné, akit a szlávok „szép úrnőnek” hívtak, kétségkívül utasítást vitt magával Géza udvarába, hogy férjét a „keresztény vallás felvételére” indítani igyekezzék. A szép és erőteljes nő, aki férjével versenyt lovagolt, vadászott és poharazott, nagy hatást gyakorolt a különben alatlivalói iránt szigorú, sőt néha kegyetlen Gézára: ő lett az utalkodó mindenben, ami férje hatalomkörébe esett” (24).

Horváth megállapításához hozzá kell fűznünk, hogy itt nem is a kereszténység felvételéről volt szó, hiszen őstörténetünk szerint mi Jézus-hitűbbek voltunk az akkori és az azutáni judai-keresztény Nyugatnál, — amit Horváth nem tudhatott — hanem a nyugati németérdekű és a bizánci keleti egyház magyarországi befolyásának a mérkőzéséről volt szó.

Az Adelhaid befolyásával egyidőben lépett a német-római birodalom trónjára a 16 éves III. Otto, akihez a német-római befolyás ellen fellázadt csehek elől Szt Adalbert menekült, aki éjszakákat töltött az ifjú uralkodó mellett elmélkedve vele a túlvilágról és a földi élet mulandóságáról. Amint meggyőződött, hogy a fiatal uralkodó az egyház megbízható híve, benne született meg a gondolat, hogy az I. Otto okirathamisítási kísérlete miatt a németességgel szemben változatlanul bizalmatlan Gézát — a németellenes portyázás beszüntetésén felül — német szövetségre bírja azzal, hogy III. Otto a szövetség kezeséül a császár nővérének kezét az említett Dümmler szerint, mint Geisel der Treue-t — a hűség kezesét ajánlja fel Géza fia Fajsz számára. (Dümmler 66. old.) Adelhaidnak sikerült Gézát a német házasság és egyszer s mind a Vérszerződés megszegése tervének megnyerni, hogy Fajsz fiát a nemzetségfők tanácsa kikapcsolásával, utódjaként emelje trónra. A házassági szerződés feltételéül Fajsz megkeresztelkedését kötötték ki, aki a kereszttségben István nevet kapta és kikötötték még, hogy István hatalma birtokában kény-

szerítse népét a nyugati kereszténység és feudális életforma felvételére.

A németérdekűen irányított történetírás sérelmesnek érezte, hogy a szövetség biztosítékaul maga a császár a nővérének a kezét, mint kezest ajánlotta fel és a magyar iskoláskönyvek is Henrik bajor herceget teszik meg István apósául. A magyarok azonban a Geiselt tulajdonnévnek vették és Gizellát alkottak belőle.

A tervezett alkotmánysértés csak idegen erők bevételevel volt végrehajtható és ennek előkészítésében Géza megelégszerűen áttette székhelyét Székesfehérvárról Esztergomba, amelyel a szárazföld felől hatalmas erdőségek védtek. Németországgal pedig a Duna kötötte össze és itt német őrséggel vette magát körül. Ezt a tényt a német történetírók természetesen a német politika nagy sikerének könyvelik el és ebben sajnos igazuk is van. A Kelet Népe első számában közltem, hogy ezt a drámát jól ismerő Weidlein, volt debreceni magántanár is a Hitleri korszakban létesített német gimnázium igazgatója, egyenesen azzal dicsekszik, hogy ennek a várőrségnek az volt a célja, hogy Gézát a saját népe lázadása ellen megvédje, amelynek tagjait éppen ezért nagy birtokokkal jutalmazta.

A tervezett államcsinyt a német szövetséges német alapossággal, mint ezt ők hangoztatni szeretik, Gründlichkeittel készítették elő. Alois Schröfl német őstörténész (27), akinek neve különösen érdekelhet bennünket, mert ő fedezte fel, hogy a német irodalom büszkesége a Nibelung hősköltemény a magyar királyi udvarban a magyar népköltészet befolyására született meg — azt állítja, hogy István és Gizella Bajorhonban — Regensburgban keltek egybe, ahol István sógora nem eresztette hűgát üres kézzel útnak, hanem 1000 német nemest és 9000 harcost, összesen 10.000 páncélosból álló kíséretet adott az ifjú pár mellé — akiket Schröfl állítása szerint Géza pénzen toborzott — azzal a rendeltetéssel, hogy a sereg, ha szükség kívánja, István trónöröklését biztosítsa és a házassági szerződés végrehajtását is ellenőrizze.

Az ifjú pár Géza halálának várt hírére a Dunán hajózott le fegyveres kísérettel Esztergomba. Ezúttal semmi sem állotta az útját, — miként az őshit korában 907-ben Pozsonynál — az idegen erők honfoglalásának, mert most az idegen mítósz varázsával irányított uralkodóház tagja maga vezette az idegeneket a saját népe ellen. István híveinek gyors felvonulása sikeresen előzte meg a Vérszerződés rendje szerint a ha-

talomátvétellel jogosult Szerénd fia, Koppány késve szervezkedő hiveinek mozgosítását, akik nem akartak hinni a hírnek, hogy Géza fia idegen erőkkel vonul fel országa ellen. Így történt, hogy Koppány hívei a Veszprém melletti csatárhegyen vereséget szenvedtek, ahol wasserburgi Wenzlin páncélosai gyűrűje által körülvelt Koppány maga is hősi halált halt.

Ezzel István uralma döntő fölényvel szilárdult meg, aki most már sikerrel hajthatta végre atyja tervét a honfoglaló hét törzs önkormányzatának felszámolását és a feudális (hűbériségi) állami és társadalmi rend létesítését. Ebben István segítségére sietett Róma is. A hivatalos történetírás szerint II. Sylvester pápa a megtért Magyarország függetlenségének biztosítása végett az István által kért Szent Koronát örökletes apostoli jogokkal adományozta Istvánnak.

A magyar jogtudomány a Szent Koronához tényleg a függetlenség mítoszát költötte. Ezt a saját megnyugtatósunkra szóló elméletet azonban a külföld nem vette tudomásul. Magát a Szt. Koronához fűzött apostoli jogokat, tehát a magyar egyház kánonjogi függetlenségét előbb II. Pascalis, később VII. Gergely pápa, Szt. László bátyjához, Gézához intézett levelében kétségbe vonja ⁽²⁸⁾ és ha magyar királyaink az egyházi főhatóságok betöltését ezután is vidáman gyakorolják, csupán onnan van, hogy ezt megakadályozni Rómának egyszerűen nem állt hatalmában.

Mátyás tüntetően hercegprimássá nevezte ki Beatrix felesége kiskorú öccsét.

A magyar jogtudománnyal szemben kiábrándító tény, hogy középkori felfogás szerint a magyar király megkoronáztatásának tényével egyházi tekintetben Róma, politikai tekintetben a német császár hűbéresévé minősült, amint már István uralkodása alatt is II. Konrád császár 1030-ban ezzel az indoklással köveiteli István meghódolását és hűbéradó fizetését.

Ezt a felfogást igazolja Vaszary Kolos volt hercegprimárusunk *„A középkor története”* ⁽²⁹⁾ c. tankönyvének Nagy Károlyról szóló fejezetében ahol ezt írja: „A keresztény császárság megalapításával a középkorban elvül állíttatott fel, hogy valamint az összes keresztényeknek a feje a pápa, úgy az összes kereszténységnek világi dolgokban a feje a római császár, mely szerint legalábbis elvileg a keresztény fejedelmek Nyugaton a császárnak mindmegannyi hűbéresei voltak”.

Ebben az idézetben az „elvileg” szó a legfontosabb és legvégzetesebb — írja Pálfi Károly — ⁽³⁰⁾, „mert ez azt je-

lenti, hogy a hűbéri rend sohasem valósult meg teljesen, amelynek értelmében a király, aki az országot örökletes tulajdonának tekintette, híveinek földbirtokot adományozott a király iránti hűség fogadalma ellenében. De mert ez a rend sohasem valósult meg teljesen a velejáró jogokat mindenki igyekezett kihasználni, de a velejáró kötelezettségeket senki sem akarta vállalni, ami állandó kül- és belháborúkhöz vezetett, tehát a meg nem szűnő felfordulást vonta maga után. A kötelezettségek alól kibujni és a jogokat érvényesíteni ki-ki olyan mértékben tudta, aminő hatalommal rendelkezett és ennek folytán a szilárd királyi hatalmat és a belső nyugalmat csak az erőskezü királyaink voltak képesek uralkodásuk rövid néhány esztendején át basáskodó főurakkal szemben fenntartani. Az István királyt követő korszak állandósult trónviszályai és pártütései semmiképpen sem igazolják azt a véleményyt, mintha az I. István által létesített központi királyi hatalom akár kül- akár belpolitikai tekintetben a magyar állam előnövekményét hozta volna meg az egészen István trónraléptéig fennállott törzsszövetségi állammal szemben, amelyet a belső nyugalom és a külső hatalom jellemzett.

Ha István királynak sikerült is a főkegyuri jogaira hivatkozó II. Konrád császár támadását a német erők megsemmisítő vereségével elhárítania, az a tény, hogy ugyanazon német hatalom, amely száz évvel azelőtt Magyarországnak fizetett adót, most ilyen követeléssel egyáltalán előállni merészelt, mutatja Magyarország külpolitikai tekintélyének azt a megdöbbentő hanyatlását, amelyet az őshit elhagyását követő rövid 30 év alatt szenvedett.

De aminő elszomorító volt a magyar hatalomnak külpolitikai téren bekövetkezett hanyatlása, még szomorubb volt az a hanyatlás, amelyet népünk szociális vonatkozásban szenvedett az őállapothoz képest.

László Gyula, aki a honfoglaláskori néma sírokat szóltatta meg, derítette fel, hogy a honfoglaló magyarság nagycsalád rendjében élt, maga a honfoglaláskori nemzet pedig állammá nőtt nagycsaládot alkotott. Ebben a rendben a szabad magyar harcos egyedül a családfőnek, de annak feltétlen engedelmességgel tartozott. Ez a nemzettestvéri társadalmi rend a közös erővel elfoglalt haza földjét — amint ezt a Vérszerződés kimondta — köztulajdonnak tekintette, amelyet a családfő osztott ki évről-évre a nyíllövés határáig — a családtagoknak használatra. Ez az ősi nemzettestvériség nem ismert szociális vonatkozásban osztálykülönbséget és nemes-

séget. Az osztálykülönbség nemzetbontó átkával és a jobbágság rabszolgasorsával a feudálizmusnak áldásai folytán ismerkedett meg nemzetünk. Feudális felfogás szerint a földes-úr tulajdonának számított a föld javain kívül mindaz, ami a földön élt, az állat és a jobbágysorsra jutott ember egyaránt az asszonyának becsületével együtt. Tévedett Padányi, ha azt állította, hogy a fejedelmi méltóság Bulcsú korában „üres cím, teljesen üres cím” volt. Elképzelhetetlen, hogy a nemzet eltűrte volna ezt a kizsákmányoló, lealázó idegen jármót — amint hogy István halála után tovább nem tűrte — ha nem kötötte volna István személyéhez az a mágikus sumir hagyomány szerinti feltétlen engedelmesség, amellyel neki, mint Árpád véréből származónak tartozott. Hiszen még 150 év múlva is a Magyarországon járt Freising-i Otto püspök csodálkozva ír a magyarok feltétlen lojalitásáról, amely a király ténykedésének egymásközti bírálatát is büntettnek minősítette. Így jutott a magyar nép döntő többsége — legalábbis az, amely a király kegyeivel kiosztott hatalmas egyházi és főnemesi földbirtokon élt — szolgasorsra és miután maga a király is a népetől elszakadt idegen mitosz szellemi foglya volt, így jutott a magyar nép széles rétege egy idegenuralom szolgasorsára.

A Szt. Korona tehát nem bizonyult a függetlenség zálogának, hanem ellenkezőleg több esetben a magyar belügyekbe való beavatkozás jogcíméül szolgált.

Mátyás csak hat esztendei diplomáciai harc és óriási áldozat útján tudta visszaszerezni a III. Frigyes által elrabolt Szt. Koronát, amelyhez az idegen mitosz azt a babonát fűzte, hogy igazi király csak az lehet, akinek a homlokát a Szt. Korona érintette. A Szt. Korona birtokáért gyilkoltatta meg I. Habsburg Ferdinánd Fráter Györgyöt és utódai a Szt. Koronára tett esküjükkal ugyanannyiszor birtak a fétisimádat erejével hódolatra a magyarságot, ahányszor ezt az esküt megszegették. Az Istvánt követő négy koronás királyunk erőszakos halála jelzi a Vérszerződés beteljesedett erejét, mert a trónöröklés alkotmányos rendjének eltörlése állandósította az Árpádházati nyomkövető trónviszályt — amint erre még kitérünk és ez bizony nagyon is vitássá teszi Padányinak a Vérbulcsú korrajzát befejező lelkes állítását, hogy az István által megteremtett egységes magyar birodalom az őszállapothoz képest a „bennünket megmentő” tényleges hatalomnövekményt hozta meg.

A bekövetkezett tények az ellenkezőjét bizonyítják. Anynyi bizonyos, hogy a német történetírók lélegzethez sem jutnak az István korszakát jelentő német győzelem magasztalásától, annak hangsúlyozásával, hogy István udvara, hadserege német volt; pénzügyei, vámrendeletei és közjoga német mintára, jelesen mainzi konzilium határozataiból, helyenként szóról-szóra voltak átvéve. Mindebben a dicsekvésben a legbosszantóbb és a magyarság hírnevének a leginkább ártó a nemzetközi propagandává emelt az a beállítás, mintha a térítéssel a németiség roppant nagy jótéteményt gyakorolt volna, amikor a „szegény, barbár, műveletlen” magyarokat a kereszténység és a német kultúra áldásaiban részesítette. Hogyan nézett ki a valóságban ez a német kultúra István és a korai középkor idejében, ezt a világhírű Schiller jellemezte ⁽³¹⁾ a következő szavakkal:

„Szomorú éj szállt Európára, mely minden főt elhomályosított: csak kevés fényszikra tört a magasba, az is csak azért, hogy az utána maradó sötétséget annál borzasztóbban mutassa. A vallási és szellemi egyformaság, a politikai egyenetlenség, a hierarchia és a hűbériség egyesült nyomora kimerülván a 11. század végén, legszörnyűbb szülöttében, a szent háborúk mámorában kénytelen önmaga sírját megásni... A keresztes vitéz elpirul Bizáncban a maga durva izlésén, tudatlanságán: Azsiában megrémül a maga szegénységén.”

Az idegen érdekek trombitásai István király napjára aug. 20-ra, vezércikkeket írnak, amelyben Istvánt az „országalapító” rangjára emelik. E cikkekben a magyar külhatalom elvitatlan hanyatlását az univerzalizmus csillogó köntösével leplezik, amidőn ezeket állítják:

„korának uralkodó felfogása szerint s a császári és pápai udvarban III. Ottóval és II. Szilveszterrel reálpolitikai értelmet nyert a világbirodalmi univerzalizmus az erős és győzhetetlen, az Úrnak összes keresztény népeit testvéri közösségbe foglaló, mai értelemben vett nemzetiségi különbségeket nem ismerő földi birodalma”.

Az ismeretlen tintatitánok egyike, aki nagy buzgalmában hajlandó Istvánt a magyar nemzeti érdeket egy ködös univerzalizmusért feláldozó reformátor képében dicsőíteni, elfelejti, hogy ma odahaza egy újabb „világbirodalmi univerzalizmus nyert reálpolitikai értelmet, amelynek szolgálatában Kádár Jánost is felavathatja országalapító szentté.

De ez a szép univerzalizmus szivárványszínű szappanbuborékként pukkant szét még István korában. Mert ez a szappanbuborék csak apósa III. Ottó és az őt követő II. Henrik (1002—24) idejéig ragyogott. Utóda II. Konrád — mint említettük — Istvántól hűbéruri elismerését és hűbéradó fizetését követelte. István elutasító válaszára — nyilván „minket a besenyők, kunok, úzok rettentő sorsától megmentő” szándékkal 1030-ban haddal tört ellene.

Konrád hadseregének északi szárnyát cseh hűbérese Bratislav biztosította. Most azonban hiányzott a védelemhez a támadószellemű, mozgékony ragyogó néphadsereg, amiért is István részben magyar várjobbágyaival, részben a császári túlhatalommal szemben változatlanul ellenséges bajor híveivel a felégetett föld taktikájával kénytelen védekezni, amely az országnak több kárt okoz, mint az ellenségnek. Mind az mellett a magyar önvédelemnek ez a most már hadászati elvé szilárdult defenzívája az ő legelső, István korában alkalmazott próbáján sikeresnek bizonyult és Konrád az általa krónika szerint „hadsereg nélkül” tehát csúfos vereség után tért haza. Mindez nem akadályozta a cseheket abban, hogy a vereségükből alkossák meg hős költeményüket, amidőn a nagyhatalmak meg nem érdemelt kegyéből a trianoni békeparancsban nekik ítelt ősi koronázó városunkat Pozsonyt „Bratislavára” keresztelték át.

Miután Magyarország fegyveres meghódítása kudarcba fulladt ismét az ármánnyal kísérleteztek. Ebben a német imperializmus pompás cinkosra talált István unokaöccsében. Úiseolo velencei doge fiában, Péterben, aki 1026-ban azzal a nagyravágyó tervvel szegődött István udvarába, hogy ott a német urak segítségével tegye el az útból a vérszerződés rendje szerint esélyes trónkövetelőket és ily módon foglalja el az István halálával megüresedett magyar trónt. A magyar lélektől idegen cselszövő adományát szülőföldjéről, Itáliából hozta magával Péter, akinek a terve, mint látni fogjuk sikerült is. Előbb azonban két véres tetemen, István fián és Vazulén kellett átgázolnia. A német császári párttal támogatott összeesküvésből az Árpádcsalád kiirtásának megdöbbentő szándéka bontakozik ki, amelynek keresztülvitele természetesen alapvető német külpolitikai érdek volt, hiszen az Árpád véréhez fűződő mitikus hagyomány maradt a vérszerződés felszámolása után is az az erő, amely a feudális rend ellen lázadó nemzetet még összetartotta. Árpád házának kiirtása

után a pártokra szakadozott nemzet a német hatalom könnyű prédája lett volna.

Konrád támadása úgy látszik még Istvánt is rádöbben-tette a német szövetség veszélyeire és ezért az előrelátható trónviszály megelőzésére Imre fiát még életében kívánta megkoronáztatni. Minden jel arra mutat, hogy István megrendült bízalmát német részről újabb békefogadkozással akarták helyreállítani, amidőn Konrád fia a későbbi III. Henrik (1039-56), aki később Péter cinkosának bizonyult — atyja megbízásából békekészségének bizonyításául fényes kísérettel és ajándékokkal István látogatására jött Magyarországra. Csodálatosképpen ekkor történt, hogy Imre herceget, a német udvari méltóságok kíséretében rendezett vadászon „egy vadkan megölte” (1031). E szomorú ténynél is szomorubb, hogy e szerencsétlenséget István felesége, a hitbuzgalmi képzetekkel terhelt Gizella és maga István is az Imre herceget a túlvilági trónus betöltésére hívó isteni rendelésnek tekintette és eszébe sem jutott e mögött a politikai gyilkosság szándékát gyanítani.

De még szomorúbb, hogy ezt a mesét történetíróink is betű szerint elfogadták, noha a monda szerinti vadkan ismét megjelent történelmünk egy másik válságos helyzetében, ezuttal I. Habsburg Lipót szolgálatában, amidőn 1664-ben a vasvári németérdekű békén felháborodott főuraink nemzetünk nagy fiának Zrinyi Miklósnak királlyá kiáltását tervezték. Wagner Richard, aki a német ősmondákból egy legyűzőően szép nemzeti mítoszt alkotott, az Istenek Alkonyában elmondja (32), hogy ősi német szokás volt a politikai gyilkosságoknak vadászat közbeni végrehajtása, hogy aztán a szerencsétlenséget a vadkanra foghassák. Amikor Hagen, Brunhilda és Gunther összeesküsznek Siegfried halálára, Gunther, akinek nővére Gudrune, Siegfried felesége közbeveti, miképpen vállalhatják a gyilkosság vádját Gudrune előtt, válaszolja a bajkeverő Hagen:

„Muss sein Tod sie betrüben
verhehlt sei ihr die Tat
Auf munteres Jagen
Ziehen wir morgen:
Der Edle braust uns voran,
ein Eber bracht' ihn da um”.

(Ha meg is kell szomorítsa őt halála,
titkon maradjon a tett.

Vidám vadászatra megyünk holnap,
a hős előttünk rohan,
egy vadkan ölte meg ott.)

* * *

Konrád támadása és fiának gyanus halála egyszerre rádőbentették az agg királyt a német mintájú hűbéri rend veszedelmeire, amelyek országának függetlenségét, sőt családjának az életét is veszélyeztették — és amennyiben még tenni lehetett valamit, ha a hitét nem tagadhatta is meg, megváltoztatta a külpolitikáját.

István trónraléptekor két német párt küzdött udvarában az elsőségért, a bajor függetlenségi és a birodalmi, vagy császári párt, amely az összes német törzsek egybefogását vette célba szigorú központi császári hatalommal.

A bajor párt tudni sem akart a császár főhatóságáról, mert ezek attól féltek, hogyha Magyarország olyan kapcsolatba lépne a császárral, mint a német fejedelemségek, őket a császár ugyanolyan nehéz adókkal fogja terhelni, mint amelyek miatt — az említett Schröfl szerint is — István udvarába menekültek. A császári párt ezzel szemben a hűbériség szigorú keresztülvitelét követelte. A bajor párthoz tartozott István udvari nemeseinek többsége, Gizella királynéval az élén a császári párthoz a papság, sőt mint Schröfl állítja Asztrik hercegprimás is. A papság pártállását nem befolyásolta az anyagi érdek, mert az István kegyéből élvezett földvagyonra adómentes volt.

Mint említettük, Konrád támadása rávilágított a német veszélyre és ennek folytán István király a német papság befolyásának ellensúlyozására apostoli jogánál fogva szakított a passauai püspökséggel és a prágai püspökségtől szláv papokat kért, amivel a német papságnak az országból való kiszorítását megkezdte. Adományaival biztosította az eddig üldözött keleti egyház fennmaradását, hogy utódai annak szervezetét kiépíthessék és a két egyház egyensúlyba hozatván egyik se veszélyeztesse az állam biztonságát.

Hogy ezt a feladatot népünk papjai — a mágusok — teljesíthették volna a leghatályosabban úgy nemzetvédelmi, mint közegészségügyi és kulturális vonatkozásban is erre, a saját népétől német udvari környezete által légmentesen elzárt király nem gondolt, mert nem ismerte a Magyarság Hagyománykincsét.

István király intézkedéseinek a célját természetesen megértette Péter és a hozzácsatolt császári párt. Ezért kétségtelen, hogy titkos megbeszéléseiken többször volt szó a király eltávolításáról. De másrészt épp oly biztos, hogy Péter nem egyezhetett bele a merényletbe addig, ameddig nagyravágyó tervének útjában állt az Árpádház legidősebb tagja és ősi szokásjog szerint István törvényes utódja, Vazul, aki neve után ítélve is a keleti tájékozódás híve lévén, többször korholta István németbarát politikáját.

A történelmi források elemzéséből kiderül, hogy István ellen két merénylet tervről volt szó⁽³³⁾: az egyiket, valóban István életére törő maga Péter akadályozta meg és ezzel megnyerte a király számára a kedvező lélektani helyzetet, hogy Vazul elpusztítása céljából — párthívei bevonásával — István ellen egy szinpadias merényletet rendezzen meg és annak felbujtásával Vazult gyaníthassa meg, akinek a király nyugatbarát politikáját korholó kijelentéseit számos tanúval igazolhatták.

A merénylő — mint ismeretes — a király hálótermébe osont és ott törét elejtve felriasztotta a szendergő királyt, aki előtt leborulva, kegyelmet kért. Maga az a tény, hogy a merénylő kegyelmet kapott, de a gyanúsított Vazult megvakították — sőt Kézai szerint hajmeresztő kegyetlenséggel, ólmot öntöttek a fülébe — már maga is elárulja e pör és ítélet politikai célzatosságát. Feltehető, hogy a királyt magát is súlyos kétségek gyötörték és lelkiismeretfurdalása volt, utolsó „vértestvérenek” kiirtása után, (ezt állítja Vaszary volt hercegprimás könyvének Szt. Istvánra vonatkozó fejezetében) és talán ezért a király maga segédkezet Vazul életbenmaradt három fia: Levente, Endre és Béla megszöktetésében. Ha igaz volt is ez, szomorúan mutatja, hogy a király élete végén maga is foglya volt az őt trónra emelő erőknél.

De Vaszary feltevésének ellentmond az a tény, hogy István végrendeletileg adoptálta Pétert és az özvegy királyné javainak, szabadságának és jogainak biztosítása ellenében Pétert jelölte ki utódjaként.

A lengyelföldre menekült Árpádfiak visszahívására a király részéről semmiféle intézkedés nem történt. Ezt az idegen szellem hatalmába szédült királyi udvar helyett a „pogány lázadasként” ócsárolt, felháborodott nemzet maga tette meg.

Mint említettük, Schröfl Alois német őstörténész mutatta ki ⁽³⁴⁾, hogy a Nibelung hősköltemény a magyar fejedelmi udvarban született meg. Pálfi Károly érdeme ⁽³⁵⁾, hogy Schröflle szemben kimutatja, hogy a Nibelung éposz nem Géza, hanem István udvarában, pontosabban az István udvarában lejátszódott véres tragédia hatása alatt született meg, mert a Nibelung dal minden anachronizmusa, helyi és ténybeli ellentmondása egyszeriben felderül, ha a Nibelungdal hőseit István udvarának személyeire vonatkoztatjuk. Ily módon a Nibelung dal, a német költészet büszkesége, a magyar őstörténelemnek is fontos forrásmunkája szerepét tölti be.

A német befolyás magyarországi sikerének híre futótűzként terjedt el Németországban és ennek hatása alatt a szegény lovagok úgy tódultak Magyarországra, mint 100 évvel ennekelőtte a normannok Nápolyba és Sziciliába. A német papokkal és nemesekkel együtt német vándordalnokok is jöttek az országba, akik a királyi főpapi és német főnemesi udvarokban a házigazda őseinek feldicsérése és főleg azok harci öldökléseinek a képtelenségig való ecsetelése mellett a német mondákat: Siegfried, Krimhild és Etzl (Atilla) történetét mesélgették. A német dalnokok között, akik István uralkodásának második felében jöttek az országba, volt egy nagy költői tehetségű papi egyén, aki a királyi udvarban helyezkedett el, aki látta a német elem fénykorát Magyarországon, de megérte annak bukását is, amikor kénytelen volt haza, Passauba menekülni. Ott megelevenedtek képzeletében a szörnyű küzdelmek és sorozatos tragédiák és utoljára az az elhátározás érlelődött meg benne, hogy mindezt feljegyzi, de előadását költői mezbe öltözteti és a német közönség előtt leginkább kedvelt Nibelung mesékkel egységes nemzeti époszba olvasztja egybe. A hősköltemény megírásában a költőt első sorban a művészi szempont, a tragikum következetes érvényesítése, a főhős egyéniségének kiemelése vezette, a második szempont pedig amelyet követett, mint minden nagy költőnél a nemzeti érdek, parancsa volt.

A szerző, a német nemzeti egység bajnoka, aki éppen úgy, mint 250 évvel később az olaszok Danteja, ezt a nem-

zeti egységet az állami és népi egység igazi és tökéletes megvalósulása előtt létrehozta a költészetben és irodalmi nyelvben.

Az ismeretlen költő a nemzeti egység fogalmát honfoglaló magyarság nemzeti és állami egységéből tanulta, de a költemény külső alakját, a páros rímű rövidsoros versformát, a részletek kidolgozásában nyilvánuló költői bájt, szépségét és népiességét is — mint Schröfl elismeri — a magyar költészetből, pontosabban az inkvizíciók idejében megsemmisített nagy magyar nemzeti hőskölteményből kölcsönözte.

A Nibelung éposz írója a német terjeszkedés megghiúsulását Gizellának és a bajor nemeseknek önzésében találja meg: Az előbbiben azért, mert — mint látni fogjuk — elpártolt Pétertől, a német főhatóság elismerőjétől és a magyar nemzeti ellenforradalom vezérének Aba Sámuelnek a szeke-rét tölta; a bajor nemesek magatartásában pedig azért, mert a bajor uralkodóház állandóan akadályozta a császár közpon-tosító törekvéseit. Innen a feltűnő jelenség, hogy a szerző Bajorországgal állandóan érezteti a megvetését, Gizella jellemzésére pedig a legsötétebb színeket alkalmazza és a ma-gyar nemzeti éposz női démonának, a Vasorrú Bábának min-den ellenszenves vonását ráruházza.

Ilyen történeti előzmények és a költőnek ilyen érzelmei között jött létre a Nibelung hősi éposz, amelyben Siegfried mondája és Krimhildnek Atillával kötött házassága a keret és címfelirat, de benne István házassága és a Gizellával ér-kezett német harcosok tettei beszélgetnek el.

E szerint Hagen nem más, mint Vencelin, Krimhild Gi-zella; Brunhild Péter anyja, Atilla István király, Ortlieb — Imre herceg, Dietrich — Péter a későbbi király, Blödel — Koppány, Wolfgang nem más mint Bruno, akit Pilgrim mint első hittérítőt küldött Magyarországra. Minden kételyt elosz-lathat a tény, hogy a költeményben benne van névszerint Pilgrim és Günther is István palotagrófja.

Miután István minden számottevő ellenfelének ereje megtört a német papok hozzáfogtak az ősvallás írtásához, a mágusok üldözéséhez, amely már kétszáz évvel a kassai ko-dexben feljegyzett inkvizíciók előtt megkezdődött.

Günther még az ősi mondákat éneklő vándordalosok, a regösök és igricek hallgatását is tiltotta, szerencsénkre kevés sikerrel. A kereszténység terjesztésével egyidejűleg az új ál-lamrend, a hűbériség alapköveinek lerakása, azonnal meg-kezdődött. A közigazgatásban az ősvallás elvei szerint megho-

nosodott hetes beosztást István tanácsadói megszüntették és helyette a frank birodalmi szervezet mintájára az országot megyékre (Grafschaftokra) osztották. Európa ebben sem adott követésre méltót.

Amidőn mi a hungarista mozgalom reformterveit kidolgoztuk, felismertük közigazgatásunk decentralizálásának szükségességét és Magyary Zoltánnal, a közigazgatástudomány professzorával, arra az eredményre jutottunk, hogy az országot legészszerűbben úgy közigazgatási, mint honvédelmi szempontból hét kormányszékre kell osztanunk. Éppen úgy, mint a Vérszerződés alkotmánya ezt rögzítette.

De István uralkodásában csak a mainzi zsinat határozatai kerültek, amelyek alaphangját a türelmetlenség és a kegyetlenség jellemzi és ebben a szellemben fogtak a hittérítéshez is. A minden Jézusi szeretet meggyalázó „térítés” jellemző esete volt a besenyők vezérének (TONUZOBANAK (TAMUZ APA) feleségestől élve történt eltemettetése azért, mert nem voltak hajlandók őshitüket az egyedül üdvözítő római egyház „örök üdvével” felcserélni.

A faj és nemzet egyszerre háttérbe szorult és ősi, hatezer év folyamán legkifejezőbbé tökéletesedett nyelvünket a latin nyelv kényszerhasználata cserélte fel.

Azonban az „országalapító”-nak nevezett, első koronás királyunk, legvégzetesebb szellemi hagyatéka, a Gellért püspök által a szájába adott, Imre fiához intézett hirhedt intelmei voltak, amelyekért a „szentistvános történelemírás ma is emigyen lelkesedik: „Saját előkelő alattvalói, Koppány, Vászoly, Tonuzóba s mindazok, akik útjában állottak a „krisztusi birodalom” kiépítésére irányuló törekvésének... összetörték kiméletlenül lesújtó kezének haragos csapásai alatt. Viszont a római-keresztény vendég és jövevény népeket felkarolta, mert gyenge és törékeny az egynyelvű és egyerkölcsű ország”.

Idegenérdekű, vagy kritika nélküli történetíróink gondoskodtak arról, hogy erre az egész világon egyedülálló oktalanságra, mint a szentistváni állameszmére különösen büszkék legyünk még akkor is, amidőn ez a honfoglalók egészséges nemzeti törzsébe oltott, nemzeti és nyelvi egységünket megbontó méreg katasztrófális következménye a trianoni országvesztésben nyilvánvalóan kiderült.

Ilyen „intelmeket” csak olyan uralkodó vallhatott — aki- nek érzelmi és eszmei közössége a népével megszakadt és

uralmát a saját népével szembenálló segítségül hívott idegen erőkkkel támasztotta alá, amint ezt pl. II. Endre is megtette, amidőn 1222-ben a jogait követelő magyar nemességnek az aranybullában lefektetett jogaival szemben két év múlva az erdélyi szászokra támaszkodik, amidőn ez ezeknek 1224-ben adott széleskörű autonomiát „ad retinendam coronam” — a királyi hatalom védelme ellenében adja meg ⁽³⁶⁾. A szentistváni országalapítást követő ezeréves hanyatlásunk azt az egyetlen és letagadhatatlan tényt igazolja, hogy őshitünk elhagyása óta Magyarországon a népi és nemzeti uralmat népünk szolgasorsa váltotta fel.

* * *

I. ISTVÁN UTÁN

István királynak 1038-ban bekövetkezett halála után a trónra lépett Péter (1038—1041) levetette álarcát. Valóságos idegenuralmat létesített azzal, hogy az ország összes főtisztsegeit olasz és német kegyenceivel töltötte be a méltatlankodó magyarokat azzal fenyegette meg, hogy még a falusi bírakat is idegenekkel váltja le, sőt a rendelkezései ellen tiltakozó özvegy királyné ellen elfogatási parancsot adott ki, aki menekülni volt kénytelen.

Péter esküszegő és magyarelleses rendelkezései miatt István sógora ABA (1041—1044), akinek a „Krisztusi Birodalmat” építő István király papjai a keresztségben szebb nevet Sámuelnél nem is adhattak, a nemzet jogos érdekei védelmében fegyvert fogott és Pétert 1041-ben elűzte az országból. Péter természetesen cinkosához III. Henrikhez menekült. Péter a császári hadsereg élén tért vissza, amely ABA nemzeti hadseregét Ménfőnél megverte, a menekülő ABA fejét vette és a Nibelung dal elbeszélése szerint az Abához menekült Gizella királynét egyik vezérével megölette. Ezt az adatot Albericus krónikája is megerősíti, amely forrás közléseit Marczali Henrik történészünk eredetieknek tartja.

ABA vereségét nemzeti szempontból fájlalnunk kell, mert ABA rövid uralkodása alatt (1041-44) nem elégedett meg Péter hívei eltávolításával, de fel akarta számolni a feudális rendet, és vissza akarta állítani az ősi állapotot, amelyben a magyarnak nemesi osztálya nem volt. „A késői krónika szerint ABA úgy vélekedett, hogy legyen minden közös az urak és szolgák között. Sajnos ABA figyelmen kívül hagyta, hogy ereje jórészt a bajor párt földbirtokosaiból (Dr. Erdélyi, Árpádkor 105. old.) állott, akik pusztá anyagi érdekből védték a magyar függetlenséget és ezekkel szemben nem támaszkodhatott a „népre”, amelynek a dicsőséges néphadsereg feloszlátása óta önálló fegyveres szervezete nem volt. Ezért Abát főnemesi hívei a ménfői csata előtt jórészt cserben hagyták, amely ennek folytán elveszett. Ezzel a német terv, a „Drang nach Osten”, a német hűbéri hatalom kiterjesztése Magyarországra az első fordulón sikerült. Péter a német hadsereg élén foglalta vissza trónját az 1045-ös hazaáruló székesfehérvári országgyűlésén, ahol Péter ABA zsákmányul ejtett

aranyos lándzsájának jelképes átadásával hűbérül adta át Magyarországot az ott megjelent III. Henriknek. A német tankönyvek és lexikonok ma is azt állítják, hogy az I. István alapította Magyarország német hűbéri tartomány volt. Ezt azonban csak 500 év múlva, a mohácsi veszített ütközetből menekülő II. Lajos királyunk meggyilkolása által sikerült elérniök.

Az, ami az ország függetlenségét e válságos pillanatban megmentette, nem a nyugati mintájú királyság, hanem az ősi hagyományainkhoz ragaszkodó, szerencsénkre még ki nem írtott 'pogánynak' ócsárolt magyar nép volt. E most már nyílt hazaárulás láttán talpraszokott az ország népe. A magyar történelem e legelső nemzeti forradalmának vezére VATA volt, akinek neve feltehetően BATA.

Azon nem lehet csodálkozni, hogy a nép dühe a papok ellen fordult. Ezek magyarul nemtudó, a királyi kegyekben dűskáló idegenek voltak, akik szerepe erőszakos intézkedésekben, templomépítő robotmunka hajszolásában, adóbehajtásban és a pogánynak minősített ősi hagyományok őrzőinek a mágusok üldözésében merült ki. Hiszen Asztrik apát, a későbbi hercegprimás, kívánságára István palotagrófja Günther még a vándordalos igriceket és regösöket is üldöztette. Úgy látszik a felkelők tisztában voltak azzal, hogy az István szájába adott „intelmek” szerzője Gellért püspök volt. A forradalmárok a hazaáruló, 1045-ös országgyűlésre siető püspököket Kelenföldnél elfogták és hordóbazárva gurították a Dunába a Gellért-hegyről. Az idegen szellem igájába szédült történelemszemléletünk a keresztet magasratartó Gellértnek emelt szobrot, akinek lába előtt a nemzeti létünket megmentő ősmagyar földreterített teste hever. Úgy tudom, a Gellért emlékmű épségben áll régi helyén, az Erzsébet-hídfő budai oldala felett. Az új hódító felismerte érdekazonosságát a magyar nemzet szellemi leigázását jelképező emlékmű megőrzésével.

Péternek menekülnie kellett ismét. Ezúttal azonban a felkelők az országhatáron elfogták, megvakították és kivégezték, a száműzött Árpádfiakat pedig visszahívták.

* * *

Az I. István halálát követő nemzeti forradalom megvédte ugyan az ország politikai függetlenségét, de a keresztény-feudális szellemi igát már nem volt képes lerázni. Az I. Ist-

ván által gyermekkorukban száműzött árpádfiak keresztény feleségekkel tértek vissza és ezek hatása pontosan úgy érvényesült férjeikkel szemben, mint Gizelláé Istvánnal szemben. Mint Hóman írja: „Levente (a legidősebb: a szerző) hű maradt ugyan ősei hitéhez s ha kormányra jutott volna (!) a ‚pogány bálványimádással’, de hazatérve önként félreállt (?) András útjából. A trónt öccsének engedte át s néhány hó múlva meg is halt. Taksony faluban temették el az utolsó ‚pogány’ fejedelem mellé. András és Béla az oroszok Szt. Istvánjának, Nagy Jaroszlav-nak a clunyi bencések tanításán Kázmérnek udvarában, jámbor asszonyok mellett hívő keresztényekké nevelkedtek s környezetük egyenesen előkészítette őket. Szt. István alkotásainak védelmére és továbbépítésére”. Az ősi jogszokások szerint hatalomátvitelre hivatott legidősebb testvér, Levente „önkéntes” félreállása és gyors halála legalábbis gyanús és ezt a gyanút még inkább alátámasztja I. András (1047-60) hatalomátvételét követő és későbbi uralkodása kapcsán Béla öccsével szemben tanúsított hálátlan és gyilkos szándékú magatartása.

I. András első dolga őshitű híveinek elárulása volt, akik őt hazahívták és fegyveres erejükkel trónra segítették. Hóman, aki világeletemben svábul írta a magyar történelmet „a garázda had”-nak nevezi VATA embereit, mintha bizony a világtörténelem ismert forradalmárai parfümös diplomáták vagy rózsafüzért imádkozó aggszűzek lettek volna — „a garázda had széteszlása után András a Péter és Aba hívei közül hozzá pártolt urakkal vette magát körül”. Értsd: a keresztény feudálizmus nemzetellenes nagybirtokosai pártjából, akik közé a hazaáruló Péter hívei is tartoztak — aztán a „keresztények romlásából” menekült három püspök által Szt. István koronájával királlyá koronáztatta magát és megparancsolá, hogy a pogány szertartással mindenki felhagyjon fejvesztés terhe alatt és mindenben Szt. István törvénye szerint éljen”. Röviden: I. István vesztette útról nem volt többé visszatérés. A nemzeti töröl elszakadt, idegen erőkre támaszkodó királyi hatalom állandósította a judai-keresztény egyház gyámkodását a magyar belügyekben. A királyi kancellária és a történetírás nyelve a latin lett. A latin nyelv egyházérdekű zsarnoksága a magyar irodalmat Hófehérke 600 éves álmát őrző üvegkoporsóba tette. Ez a latin nyelv lett a 18. századig a művelt magyar osztály társalgási nyelve, amely a magyart „megvetése jeléül” parasztnak nevezte. Ez volt az a világnézet és közszellem, amely Hóman és társai

szerint „megmentett minket az uzok, besenyők, kunok rettentő sorsától.” Ez az egyházi zsarnokság folytatódott az ősi orvostudományunkat minden anyagi ellenszolgáltatás nélkül krisztusi szegénységgel gyakorló mágusaink ellen évszázadokon át folyamatba helyezett inkvizíciós pörökben minden magyar nyelvű írásmű — még a magyarra fordított bibliának is — rendszeres elpusztításában, ősi hagyományaink dalnokai a regösök hallgatásának eltiltásában, röviden ősi hitregénk nemzeti mítoszunk és származástudatunk kioltásában.

VATA fegyveres erőinek visszautasítását a nagyhatalmú III. Henrik császár előtti szégyenletes meghódolással kellett megváltani. „Követei — írja Hóman (I. 257. old.) 1047. nyarán — tisztelegtek Speyerben III. Henriknél. Előadták, hogy Andrásnak semmi része sem volt a Péter ellen támadt összeesküvésben és a királyságot népe sürgető kívánságára „kényszerült” elvállalni, de trónralépve kivégeztette (!) Péter bántalmazóit s a többi összeesküvőt is hajlandó a hűbérese személyében megsértett császárnak kiszolgáltatni (!) Ezenkívül évi adót, hadi segítséget és hódolatát ajánlotta fel András királyi méltóságának elismerése és a béke helyreállítása fejében”.

Még akkor is, ha András ezt az üzenetet csak diplomáciai megtévesztésnek szánta és nem őszintén iratta, egy hivatása magaslatán álló magyar államfő nem mocskolhatta volna be történelmünket e szégyenletes fejezettel, amelyet pirulva írunk le e helyen.

Mily más szellem lelkesítette a Brenta partján lábukat megvetett „pogány” őseinket, akik az olasz túlerő láttán úgy döntöttek, ha meg kell is halniuk, hát haljanak meg becsülettel. Nem ismerte Padányi történelmünk e dicsstelen jelene-tét? Százharminc évvel azután, hogy az őshitű büszke ősök kilenc évi adófizetésre kötelezték az I. Henriket, István „egységes nemzetének és egységes birodalmának” koronás feje ilyen megalázó és jellemtelen üzenettel könyörög nyugati szomszédja kegyéért.

Azonban e megalázkodás hiábavalónak bizonyult. Henrik 1051-ben nagy haddal támadt Andrássra. Hacsak Hómanon múlt volna, akkor ma nem írnánk magyar történelmet. Mert mit is írt Hóman erről „a bennünket megmentő” német nagyhatalom kilátásairól? Az augsburgi csatavesztés következményeiről ezeket írta:

„A félelmes hunok és avarok emlékét felidéző magyarok, egész Európa lovas rémei, hazájuk határai közé szorítva néz-

I. ISTVÁN UTÁN

István királynak 1038-ban bekövetkezett halála után a trónra lépett Péter (1038—1041) levetette álarcát. Valóságos idegenuralmat létesített azzal, hogy az ország összes főtisztsegeit olasz és német kegyenceivel töltötte be a méltatlankodó magyarokat azzal fenyegette meg, hogy még a falusi bírakat is idegenekkel váltja le, sőt a rendelkezései ellen tiltakozó özvegy királyné ellen elfogatási parancsot adott ki, aki menekülni volt kénytelen.

Péter esküszegő és magyarelles rendelkezései miatt István sógora ABA (1041—1044), akinek a „Krisztusi Birodalmat” építő István király papjai a kereszttségben szebb nevet Sámuelnél nem is adhattak, a nemzet jogos érdekei védelmében fegyvert fogott és Pétert 1041-ben elűzte az országból. Péter természetesen cinkosához III. Henrikhez menekült. Péter a császári hadsereg élén tért vissza, amely ABA nemzeti hadseregét Ménfőnél megverte, a menekülő ABA fejét vette és a Nibelung dal elbeszélése szerint az Abához menekült Gizella királynét egyik vezérével megölette. Ezt az adatot Albericus krónikája is megerősíti, amely forrás közléseit Marczali Henrik történészünk eredetieknek tartja.

ABA vereségét nemzeti szempontból fájlalnunk kell, mert ABA rövid uralkodása alatt (1041-44) nem elégedett meg Péter hívei eltávolításával, de fel akarta számolni a feudális rendet, és vissza akarta állítani az ősi állapotot, amelyben a magyarnak nemesi osztálya nem volt. „A késői krónika szerint ABA úgy vélekedett, hogy legyen minden közös az urak és szolgák között. Sajnos ABA figyelmen kívül hagyta, hogy ereje jórészt a bajor párt földbirtokosaiból (Dr. Erdélyi, Árpádkor 105. old.) állott, akik pusztá anyagi érdekből védték a magyar függetlenséget és ezekkel szemben nem támaszkodhatott a 'népre', amelynek a dicsőséges néphadsereg feloszlátása óta önálló fegyveres szervezete nem volt. Ezért Abát főnemesi hívei a ménfői csata előtt jórészt cserben hagyták, amely ennek folytán elveszett. Ezzel a német terv, a „Drang nach Osten”, a német hűbéri hatalom kiterjesztése Magyarországra az első fordulón sikerült. Péter a német hadsereg élén foglalta vissza trónját az 1045-ös hazaáruló székesfehérvári országgyűlésén, ahol Péter ABA zsákmányul ejtett

aranyos lándzsájának jelképes átadásával hűbérül adta át Magyarországot az ott megjelent III. Henriknek. A német tankönyvek és lexikonok ma is azt állítják, hogy az I. István alapította Magyarország német hűbéri tartomány volt. Ezt azonban csak 500 év múlva, a mohácsi veszített ütközetből menekülő II. Lajos királyunk meggyilkolása által sikerült elérniök.

Az, ami az ország függetlenségét e válságos pillanatban megmentette, nem a nyugati mintájú királyság, hanem az ősi hagyományainkhoz ragaszkodó, szerencsénkre még ki nem írtott „pogánynak” ócsárolt magyar nép volt. E most már nyílt hazaárulás láttán talpraszkölt az ország népe. A magyar történelem e legelső nemzeti forradalmának vezére VATA volt, akinek neve feltehetően BATA.

Azon nem lehet csodálkozni, hogy a nép dühe a papok ellen fordult. Ezek magyarul nemtudó, a királyi kegyekben dűskáló idegenek voltak, akik szerepe erőszakos intézkedésekben, templomépítő robotmunka hajszolásában, adóbehajtásban és a pogánynak minősített ősi hagyományok őrzoinek a mágusok üldözésében merült ki. Hiszen Asztrik apát, a későbbi hercegprimás, kívánságára István palotagrófja Günther még a vándordalos igriceket és regösöket is üldöztette. Úgy látszik a felkelők tisztában voltak azzal, hogy az István szájába adott „intelmek” szerzője Gellért püspök volt. A forradalmárok a hazaáruló, 1045-ös országgyűlésre siető püspököket Kelenföldnél elfogták és hordóbazárva gurították a Dunába a Gellért-hegyről. Az idegen szellem igájába szédült történelemszemléletünk a keresztet magasratartó Gellértnek emelt szobrot, akinek lába előtt a nemzeti létünket megmentő ősmagyar földreterített teste hever. Úgy tudom, a Gellért emlékmű épségben áll régi helyén, az Erzsébet-hídfő budai oldala felett. Az új hódító felismerte érdekazonosságát a magyar nemzet szellemi leigázását jelképező emlékmű megörzésével.

Péternek menekülnie kellett ismét. Ezúttal azonban a felkelők az országhatáron elfogták, megvakították és kivégezték, a száműzött Árpádfiakat pedig visszahívták.

* * *

Az I. István halálát követő nemzeti forradalom megvédte ugyan az ország politikai függetlenségét, de a keresztény-feudális szellemi igát már nem volt képes lerázni. Az I. Ist-

ván által gyermekkorukban száműzött árpádfiak keresztény feleségekkel tértek vissza és ezek hatása pontosan úgy érvényesült férjeikkel szemben, mint Gizelláé Istvánnal szemben. Mint Hóman írja: „Levente (a legidősebb: a szerző) hű maradt ugyan ősei hitéhez s ha kormányra jutott volna (!) a ‚pogány bálványimádással’, de hazatérve önként félreállt (?) András útjából. A trónt öccsének engedte át s néhány hó múlva meg is halt. Taksony faluban temették el az utolsó ‚pogány’ fejedelem mellé. András és Béla az oroszok Szt. Istvánjának, Nagy Jaroszlav-nak a clunyi bencések tanításán Kázmérnek udvarában, jámbor asszonyok mellett hívő keresztényekké nevelkedtek s környezetük egyenesen előkészítette őket. Szt. István alkotásainak védelmére és továbbépítésére”. Az ősi jogszokások szerint hatalomátvitelre hivatott legidősebb testvér, Levente „önkéntes” félreállása és gyors halála legalábbis gyanús és ezt a gyanút még inkább alátámasztja I. András (1047-60) hatalomátvitelét követő és későbbi uralkodása kapcsán Béla öccsével szemben tanúsított hálátlan és gyilkos szándékú magatartása.

I. András első dolga őshitű híveinek elárulása volt, akik őt hazahívták és fegyveres erejükkel trónra segítették. Hóman, aki világeletemben svábul írta a magyar történelmet „a garázda had”-nak nevezi VATA embereit, mintha bizony a világtörténelem ismert forradalmárai parfümös diplomáták vagy rózsafűzért imádkozó aggszűzek lettek volna — „a garázda had széteszlása után András a Péter és Aba hívei közül hozzá pártolt urakkal vette magát körül”. Értsd: a keresztény feudálizmus nemzetellenes nagybirtokosai pártjából, akik közé a hazaáruló Péter hívei is tartoztak — aztán a „keresztények romlásából” menekült három püspök által Szt. István koronájával királlyá koronáztatta magát és megparancsolá, hogy a pogány szertartással mindenki felhagyjon fejvesztés terhe alatt és mindenben Szt. István törvénye szerint éljen”. Röviden: I. István vesztette útról nem volt többé visszatérés. A nemzeti töről elszakadt, idegen erőkre támaszkodó királyi hatalom állandósította a judai-keresztény egyház gyámkodását a magyar belügyekben. A királyi kancellária és a történetírás nyelve a latin lett. A latin nyelv egyházérdekű zsarnoksága a magyar irodalmat Hófehérke 600 éves álmát őrző üvegkoporsóba tétette. Ez a latin nyelv lett a 18. századig a művelt magyar osztály társalgási nyelve, amely a magyart „megvetése jeléül” parasztnak nevezte. Ez volt az a világnézet és közszellem, amely Hóman és társai

szerint „megmentett minket az uzok, besenyők, kunok rettentő sorsától.” Ez az egyházi zsarnokság folytatódott az ősi orvostudományunkat minden anyagi ellenszolgáltatás nélkül krisztusi szegénységgel gyakorló mágusaink ellen évszázadokon át folyamatba helyezett inkvizíciós pörökben minden magyarnyelvű írásmű — még a magyarra fordított bibliának is — rendszeres elpusztításában, ősi hagyományaink dalnokai a regösök hallgatásának eltiltásában, röviden ősi hitregénk nemzeti mítoszunk és származástudatunk kioltásában.

VATA fegyveres erőinek visszautasítását a nagyhatalmú III. Henrik császár előtti szégyenletes meghódolással kellett megváltani. „Követei — írja Hóman (I. 257. old.) 1047. nyarán — tisztelegtek Speyerben III. Henriknél. Előadták, hogy Andrásnak semmi része sem volt a Péter ellen támadt összeesküvésben és a királyságot népe sürgető kívánságára „kényszerült” elvállalni, de trónralépve kivégeztette (!) Péter bántalmazóit s a többi összeesküvőt is hajlandó a hűbérese személyében megsértett császárnak kiszolgáltatni (!) Ezenkívül évi adót, hadi segítséget és hódolatát ajánlotta fel András királyi méltóságának elismerése és a béke helyreállítása fejében”.

Még akkor is, ha András ezt az üzenetet csak diplomáciai megtévesztésnek szánta és nem őszintén iratta, egy hivatása magaslatán álló magyar államfő nem mocskolhatta volna be történelmünket e szégyenletes fejezettel, amelyet pirulva írunk le e helyen.

Mily más szellem lelkesítette a Brenta partján lábukat megvetett „pogány” őseinket, akik az olasz túlerő láttán úgy döntöttek, ha meg kell is halniuk, hát haljanak meg becsülettel. Nem ismerte Padányi történelmünk e dicsőtelen jelentét? Százharminc évvel azután, hogy az őshitű büszke ősök kilenc évi adófizetésre kötelezték az I. Henriket, István „egységes nemzetének és egységes birodalmának” koronás feje ilyen megalázó és jellemtelen üzenettel könyörög nyugati szomszédja kegyéért.

Azonban e megalázkodás hiábavalónak bizonyult. Henrik 1051-ben nagy haddal támadt Andrássra. Hacsak Hómanon múlt volna, akkor ma nem írnánk magyar történelmet. Mert mit is írt Hóman erről „a bennünket megmentő” német nagyhatalom kilátásairól? Az augsburgi csatavesztés következményeiről ezeket írta:

„A félelmes hunok és avarok emlékét felidéző magyarok, egész Európa lovas rémei, hazájuk határai közé szorítva néz-

tek a bizonytalan jövő elé, amit még bizonytalanabbá tettek a szomszédságukban magasrátörő új hatalmi alakulatok. Ha a magyarok régi ellensége — a nyugat-római birodalmat fel-
támasztó német király — rászánja magát a háborus jel meg-
adására, a bajor és cseh hercegek és a többi hűbéresei min-
den habozás nélkül harcba fognak szállani kelet szomszéduk-
kal (Hóman biztosan köztük volt, hogy ilyen pontosan tud-
ja) s e háború kimenetele Nagy Otto világgraszoló sikerei után
és a magyar fejedelmi hatalom elhanyaglása következtében
alig lehet kétséges" (H. Sz. I. 157.)

Hát a nagyérdemű tudósunk ennek az „alig kétséges” ki-
menetelnek a bizonyítássát nemcsak, hogy elfelejtette, de ké-
sőbb ugyanezen mű 256. oldalán III. Henrikről, aki ezt az
„alig kétséges kimenetelű” háborúnak a megindítását kegyen-
ce Péter kivégzésének megbosszulására 1051-ben megkísérle-
te, ezeket írja:

„III. Henrik császár a keresztény középkor szellemének
ez a hatalmas képviselője 1046-ban állt a hatalma tetőpont-
ján. Nagy Károly óta egy császárnak, még Nagy Ottonak a
hatalma és tekintélye sem volt az övéhez mérhető.” Nos hát,
ez a nagyhatalmú úr, akinek a birodalma egymagában is a
Nyugatot jelentette, Franciaországot ezidőben kezdi Capet
Hugo, Párizs grófja a szétszórt feudális kortársakból ország-
gá szervezni, 1051-ben döntő lépésre határozta el magát. Nyár
derekán egész birodalmának erejét összevonva indult Ma-
gyarország ellen. Ez a támadás éppen úgy, mint apjái II. Kon-
rád csúfos vereséggel végződött. Béla (nem András) mint an-
nak idején II. Konrád ellen a felégetett föld taktikáját alkal-
mazta a nehéz fegyverzetű németek ellen. Ezek felvonulási
útján elhordatott, felégetett minden élelmet és elhajtatott
minden állatot. Az előnyomuló német erőket könnyű lovasai
folytonos rajtaütésekkel zaklatták, végül a kifáradt és az éh-
ségtől elgyengült ellenséget a mai Vértes hegység erdejében
megrohanták. Ezek vértjeiket, felszerelésüket elhajigálva me-
nekültek. A hagyomány szerint ekkor nevezték el az emléke-
zetes csata színhelyét Vértesnek. Gebhardtnak a Dunán le-
úsztatott hajóit az eleséggel hiába keresték a németek. Geb-
hard püspök levelét ugyanis a magyarok elfogták s irattak a
kir. jegyzővel a császár nevében választ, hogy süllýessék el
a hajókat és térjenek haza, mert a császár kénytelen haza in-
dulni.” A nagyhatalmú császár, seregének foszlányaival ok-
tóberben ért vissza Hainburgba. A középkor szellemének ha-
talmas képviselője 1056-ban meghalt anélkül, hogy Magyar-

országra támasztott hűbéruri igényének érvényt tudott volna szerezni.

* * *

A két Árpádfi egyetértésével kivívott győzelem derűs évei csakhamar véget értek. András, III. Henrik készülődésének hírére, azzal az ígérettel hívta haza öccsét — Bélát —, hogy elismeri trónöröklésének jogát és addig is az ország egyharmadát engedi át neki hercegi jussa fejében. Így nézett ki az „áldott emlékü király által megteremtett egységes birodalom” ⁽³⁷⁾. Közben azonban Andrásnak megszületett — izráel dicső királyáról elnevezett — Salamon nevű fia. Ez Andrást az adott szavának megszegésére indította. Amikor András ötéves fia számára megkérte az elhunyt császárnak (III. Henriknek) tízéves lányát Juditot, András megkoronáztatta Salamont azzal az ürüggyel, hogy csak ilyen feltétel mellett kaphatja meg a császár lányát.

Béla és két fia Géza és László átláttak a szitán és nem jelentek meg a koronázáson. András, hogy nyílt állásfoglalásra kényszerítse Béla öccsét, meghívta Várkonyba, országrészük határára. A sátorban piros bársonypamlagon a Szt Korona és a hercegi kard voltak elhelyezve. A börtönök ispánja — Miklós — a belépő Bélának csak annyit sugott: „Ha kedves az életed, válaszd a kardot”.

A Szt. Koronán beteljesedett a vérszerződő ősök átká; mint R. Wagner dalolta a megátkozott aranyról ⁽³⁸⁾:

„Wer ihn hat
den sehre die Sorge
und wer ihn nicht hat
den nage der Neid”.

(aki bírja,
azt gyötörje a gond
és aki nem bírja,
azt fonnyassza az irigység”.)

Béla keserűen ismerte fel, hogy bátyja kész lett volna a korona birtokáért őt megöletni. (Ez a szöszegés és — az ősvallás korában ismeretlen — testvérgyilkos készség is hozzátartozott a „nyugati kultúra” ajándékaihoz.)

A testvéri egyetértésről ezekután szó sem lehetett. Béla Lengye'országba menekült fiaival. András is elküldte fiait

nyével az osztrák örgrófi várba Melkbe, ahol német urak elmentek meg a segítségére. Béla lengyel sereggel tért vissza. Árpásánjai természetesen hozzá csatlakoztak. A Tiszánál győzt és kiszorította Andrást a mosoni határig, amely el volt árva. Ott kétségbeesett küzdelmet kezdtek a németek. András a lováról leesve, összetiporva Zircre került, ahol sebeibe belehalt és az általa alapított tihanyi monostor atemplomában temették el.

Az István király vesztette út mentén eddig az Árpád-családban erőszakos halállal kimultak a következők: Koppany, Imre, Vazul, Aba, Péter, András és ezekhez fog még Béla teteme is járulni.

Béla — Miklós napkor (dec. 6.) — Fejérvárott megkoronáztatta magát. Aztán nagylelkűen elbocsátotta külföldi foglyait és megbocsátott magyar ellenfeleinek is. Majd hozzáállott a belső bajok orvoslásához. Ezalatt Anasztázia özvegy királyné udvarában sürgették a megtorlást. Annak ellenére, hogy Béla követői kijelentették, hogy uruk kész Salamont királyának elismerni és fiát küldi kezesül Németországba, a mainzi gyűlés elhatározta a háborút (1063). Ekkor történt a magyar történelem kiderítetlen tragikus esete, hogy a harctérre induló Bélára trónszékének mennyezete rászakadt. Véletlen? A krónika szerint Bélát félholtan vitték el „az ország szükségei miatt” Vas Vármegye északi szögletében folyó Körös patakhoz, ahol az ellenséget kívánta feltartóztatni, de mérülésébe belehalt. Béla fiai ismét kimenekültek lengyel rokonaikhoz.

Időközben a tízéves Salamon Péter példája szerint, német — ezuttal IV. Henrik császár fegyveres segítségével tért vissza Székesfehérvárra, ahol újra megkoronáztatták idegen segítséggel. Hűbéri hódolat nem volt, de nordheim Otto herceg Anasztázia özvegy királynétól a fegyveres segítség ügyében történt közbenjárása jutalmául megkapta ajándékul „Atila hun király kardját”. Az ősi ötvösművészet e remeke ma is német birtokban van. Azonban Salamonnak is menekülnie kellett, mert Béla fia Géza, lengyel haddal visszatért az országba; noha Géza és László árpádfiak az ország tényleges urai voltak, ezek Desiderius kalocsai érsek közbenjárására bölcs önmérséklettel kibékültek Salamonnal, elismerték királyságát és megelekedtek István király — Padányi szerint — „egységes” birodalma egyharmadának hercegi jusskénti uralmával. (1064 jan. 20.)

Ezután a rokoni egyetértés diadalmas, de rövid korszaka következett amelynek folyamán Géza és Salamon egyesített hadereje győztesen támogatja meg Kreszimir horvát királyt a „karantánok” ellen, majd az országba tört cseheket rendszabályozzák meg és a meszesi kapun betört kun sereget semmisítik meg. (Sajnos.) Itt tűnt ki elsőízben a későbbi királyunk Szt. László, a hős lovagiasság eszményképében, aki a leányrabló kun vitézt leteríti, miután a megelőző kerlesi csatában őt ellenfelét győzte le. Ilyen előzmények után következett be az árpádfiak Bolgárfehérvári — a mai belgrádi — diadala, a görög várórség felett, amelyet három havi ostrom után vettek be, miután a várat egy fogoly magyar lány felgyújtotta. Itt ismét a két Bélafia herceg tűnt ki hősiességével és diplomáciai bölcsességével, akik Salamon ellenében a foglyul ejtett görög őrség szabad elvonulását biztosították.

De a győzelem súlyos ára az árpádfiak meghasonlása volt. László és Géza növekvő népszerűsége felkeltette Salamon féltékenységet, melyet Salamon gonosz tanácsosa Vid szorgalmasan szított, főképpen, amióta a görög császár követéssel tisztelte meg Gézát a görög foglyok kiadásának hálája jeléül, de ez a követés Salamon elkerülte. Salamon viszont elkodvetlenítette Gézát azzal, hogy a Bolgárfehérvárott ejtett gazdag zsákmánynak a hercegeket illető egyharmada helyett csak egynegyedét adta ki, mert a zsákmányban Vid ispánját is részesítette. Közöttük kenyértörésre került a sor, amint Vilmos apát a szekszárdi monostorban kihallgatta Salamon és Vid beszélgetését, aki azzal biztatta urát, hogy „valamint két kard nem fér el egy hüvelyben, úgy ti sem uralkodhattok ketten egy országban.” Ezt, a vitézi ruhát öltött apát jelentette Gézának és ez az esemény — amely a vérszerződés korában meg nem történhetett volna — testvérharchoz vezetett Salamon német és a Béla fiak magyar és morva segéderői között. A háborút László vitézsége és hadvezéri tehetsége döntötte el a híres mogyoródi ütközetben. Salamon német feleségéhez menekült Mosonvárra, amelyet Pozsonyvárral előre megerősített.

Itt ismét kiderült Magyarország külhatalmi helyzetének vészes romlása, amely a Vérszerződés esküszegő hatályon kívül helyezésének következménye volt. A szorult helyzetbe került Salamon követei Wormsban felajánlották IV. Henrik császárnak Magyarország hűbéradóját a hat legerősebb várával, ha visszasegíti trónjára. Henrik be is tört az országba, de visszatérésre kényszerítették. Salamon ezután is hiába vár-

menyével az osztrák örgrófi várba Melkbe, ahol német urak jelentek meg a segítségére. Béla lengyel sereggel tért vissza. Várispánjai természetesen hozzá csatlakoztak. A Tiszánál győzött és kiszorította Andrást a mosoni határig, amely el volt zárva. Ott kétségbeesett küzdelmet kezdtek a németek. András a lováról leesve, összetiporva Zircre került, ahol sebeibe belehalt és az általa alapított tihanyi monostor atemplomában temették el.

Az István király vesztette út mentén eddig az Árpád-családban erőszakos halállal kimultak a következők: Koppany, Imre, Vazul, Aba, Péter, András és ezekhez fog még Béla teteme is járulni.

Béla — Miklós napkor (dec. 6.) — Fejérvárott megkoronáztatta magát. Aztán nagylelkűen elbocsátotta külföldi foglyait és megbocsátott magyar ellenfeleinek is. Majd hozzálátott a belső bajok orvoslásához. Ezalatt Anasztázia özvegy királyné udvarában sürgették a megtorlást. Annak ellenére, hogy Béla követei kijelentették, hogy uruk kész Salamont királyának elismerni és fiát küldi kezesül Németországba, a mainzi gyűlés elhatározta a háborút (1063). Ekkor történt a magyar történelem kiderítetlen tragikus esete, hogy a harctérre induló Bélára trónszékének mennyezete rászakadt. Véletlen? A krónika szerint Bélát félholtan vitték el „az ország szükségei miatt” Vas Vármegye északi szögletében folyó Körös patakhoz, ahol az ellenséget kívánta feltartóztatni, de megérülésébe belehalt. Béla fiai ismét kimenekültek lengyel rokonaikhoz.

Időközben a tízéves Salamon Péter példája szerint, német — ezuttal IV. Henrik császár fegyveres segítségével tért vissza Székesfehérvárra, ahol újra megkoronáztatták idegen segítséggel. Hübéri hódolat nem volt, de nordheim Otto herceg Anasztázia özvegy királynétól a fegyveres segítség ügyében történt közbenjárása jutalmául megkapta ajándékul „Atila hun király kardját”. Az ősi ötvösművészet e remeke ma is német birtokban van. Azonban Salamonnak is menekülnie kellett, mert Béla fia Géza, lengyel haddal visszatért az országba; noha Géza és László árpádfiak az ország tényleges urai voltak, ezek Desiderius kalocsai érsek közbenjárására bölcs önmérséklettel kibékültek Salamonnal, elismerték királyságát és megelégedtek István király — Padányi szerint — „egységes” birodalma egyharmadának hercegi jusskénti uralmával. (1064 jan. 20.)

Ezután a rokoni egyetértés diadalmas, de rövid korszaka következett amelynek folyamán Géza és Salamon egyesített hadereje győztesen támogatja meg Kreszimir horvát királyt a „karantánok” ellen, majd az országba tört cseheket rendszabályozzák meg és a meszesi kapun betört kun sereget semmisítik meg. (Sajnos.) Itt tűnt ki elsőízben a későbbi királyunk Szt. László, a hős lovagiasság eszményképében, aki a leányrabló kun vitézt leteríti, miután a megelőző kerlesi csatában őt ellenfelét győzte le. Ilyen előzmények után következett be az árpádfiak Bolgárfehérvári — a mai belgrádi — diadala, a görög várórség felett, amelyet három havi ostrom után vettek be, miután a várat egy fogoly magyar lány felgyújtotta. Itt ismét a két Béla fia herceg tűnt ki hősiességével és diplomáciai bölcsességével, akik Salamon ellenében a foglyul ejtett görög őrség szabad elvonulását biztosították.

De a győzelem súlyos ára az árpádfiak meghasonlása volt. László és Géza növekvő népszerűsége felkeltette Salamon féltékenységet, melyet Salamon gonosz tanácsosa Vid szorgalmasan szított, főképpen, amióta a görög császár követséggel tisztelte meg Gézát a görög foglyok kiadásának hálaája jeléül, de ez a követség Salamont elkerülte. Salamon viszont elkedvetlenítette Gézát azzal, hogy a Bolgárfehérvárott ejtett gazdag zsákmánynak a hercegeket illető egyharmada helyett csak egynegyedét adta ki, mert a zsákmányban Vid ispánját is részesítette. Köztük kenyértörésre került a sor, amint Vilmos apát a székszárdi monostorban kihallgatta Salamon és Vid beszélgetését, aki azzal biztatta urát, hogy: „valamint két kard nem fér el egy hüvelyben, úgy ti sem uralkodhattok ketten egy országban.” Ezt, a vitézi ruhát öltött apát jelentette Gézának és ez az esemény — amely a vérszerződés korában meg nem történhetett volna — testvérharchoz vezetett Salamon német és a Béla fiak magyar és morva segéderői között. A háborút László vitézsége és hadvezéri tehetsége döntötte el a híres mogyoródi ütközetben. Salamon német feleségéhez menekült Mosonvárra, amelyet Pozsonyvárral előre megerősített.

Itt ismét kiderült Magyarország külhatalmi helyzetének vészes romlása, amely a Vérszerződés esküszegő hatályon kívül helyezésének következménye volt. A szorult helyzetbe került Salamon követi Wormsban felajánlották IV. Henrik császárnak Magyarország hűbéradóját a hat legerősebb várával, ha visszasegíti trónjára. Henrik be is tört az országba, de visszatérésre kényszerítették. Salamon ezután is hiába vár-

ta Henrik segítségét és ezért 1081-ben kibékült Lászlóval, visszaadta neki Mosont és Pozsonyvárat, másutt kapva királyi ellátást. De az állhatatlan ember összeesküvést szőtt és fogságba került. 1083-ban László megkegyelmezett neki. Kiszabadulása után felkereste nejét Régensburgban, de elutasító fogadtatásban részesülve a kunokhoz ment, akik Kütesek fejedelmét Erdély odaigérése és lánya megkérése ellenében betörésre ösztönzött. Be is törtek Ung és Borsova várak vidékére, ahonnét László kiverte őket. Salamon végül is a görög földre betört kunok élén esett el 1087-ben.

Salamon bukása után a királyi főtisztek Gézáat koronázzák meg noha Géza lelkiismereti aggályait fejezi ki Desiderius kalocsai érsek előtt, amiért elvette az országot törvényes királyától. Hívei azonban elutasítják lemondó szándékát, mert okulva a kiskorában megkoronázott Salamonnal szerzett tapasztalataikon, el akarják kerülni, hogy Géza kiskorú fia, Kálmán foglalja el a trónt. De minthogy Géza már a következő évben meghalt (1077 ápr. 25.) a főrendek egyhangú határozatával László lépett trónra.

Szt. László (1077-95) rendkívüli katonai és uralkodói tehetségének sikerült a Magyarországra úgy német, mint Róma oldaláról támasztott főkegyuri igényt véglegesen elhárítani és ezzel a magyar királyság nagyhatalmi helyzetét visszaállítani. Rendkívül érdekes megfigyelní, hogy a Róma. Bizánc és a német császárság háromszögébe került Magyarországgal szemben a függetlenség zálogának tekintett Szt. Korona adja a beavatkozás jogcímét. Szt. László kortársa, a nagyhatalmú VII. Gergely pápa, aki eredményesen száll szembe IV. Henrik túlhatalmi igényeivel és ezt a világhírű canossa járásra kényszeríti, amikor is a császár Canossa várának udvarában mezítláb kéri a pápa bocsánatát, megróvó levelet ír Salamonnak, amiért ez Magyarországot hűbérül ajánlja fel a császárnak és bár ez a pápai állásfoglalás kedvező a német igény elhárítása szempontjából, annál határozottabban tartja fenn a Szentszék igényét Magyarországgal szemben, amidőn ezeket írja: „Mint hazád öregeitől megtudhatod, a magyar királyság a római szentegyház tulajdona, melyet egykor István király minden jogával és hatalmával felajánlott és áhítatosan át is adott Szt. Péternek” (t. i. kért korona ellenében Erdélyi Árpádkor 118), amit III. Henrik császár is elismert — mikor Abát legyőzve koronáját és lándzsáját Szt. Péter oltárához küldte el.

„Ugyanekkor Gézához írt levelében hangsúlyozza, hogy: Magyarországnak mint előkelő királyságnak a maga szabadsága állapotában kell maradnia és nem lehet semmi ország királyának alávetve, csak a szent és egyetemes római Anyaszentegyháznak, melynek minden alattvalója nem szolgája, hanem fia”. (H. Sz. I. 275.)

Ezek a nyilatkozatok természetesen nem a Magyarország iránti különös vonzalom, hanem a hatalmi érdek önvallomásai voltak, mert Rómának abban az időben érdekében állt, hogy a német császárral szemben felmerült hatalmi vitájában a középkori magyar katonai nagyhatalmat a maga oldalán tartsa, ami ebben a kivételes történelmi helyzetben a magyar érdekeknek is megfelelt. De Róma ugyanilyen hatalmi érdekből támogatta később a Habsburgokat a magyar nemzeti mozgalmakkal szemben, aminek Krisztus földi helytartójához méltatlan ténykedése „Krisztusban kedves fiunk” Habsburg I. Ferdinánd felmentése volt Fráter György, magyar kardinális meggyilkoltatásának vádja alól és a buzgó katolikus II. Rákóczi Ferencz kiátkozása, hogy ennek helyzetét a véres tiranus I. Lipot nemzetgyilkos hadaival vívott szabadságharcában nehezítse.

Szent László a Rómával fennálló érdekközössége ellenére is megvédte függetlenségét VII. Gergely kegyuri igényeivel szemben. VII. Gergelynek Szt. László elődjével Gézával szemben hangoztatott kegyuri igényeire felfigyelt a Rómától nemrég elszakadt Bizánc is, ahol Gézával szemben egyébiránt is rokonérzéssel viseltettek a görög foglyokkal szemben tanúsított nemes elbánása óta. Bizánc ennek elismeréséül nyílt aranykoronát küldött Gézának „Geovic despota, a türkok hívő királya” felirattal, amelyet királyaink finom külpolitikai érzéssel Róma koronájával egybeolvasztva őriztek, annak jeléül, hogy a keresztény világ e két hatalmának viszálját országuk függetlenségének megóvásában hasznosították. Bizánc minden alkalmat felhasznált, hogy Magyarországot az érdekkörébe vonja. Amikor Géza elvesztette horvát feleségét, két fiának Kálmánnak és Almosnak anyját, 1075-ben feleséget szereztek neki, Szünadénát, a görög udvari körökből, akinek atyja Nikeforosz Botongejátész három év múlva a görög császári trónt foglalta el.

A belső rendnek Szt. László alatti megszilárdulása erőt ad hatásos külpolitikára is. László IV. Henriknek Rómával szemben felmerült viszálját Szerémség meghódítására használta fel, amit a legutolsó horvát király Zvojnimir elhalálo-

zása folytán özvegy húga és ennek horvát főuri felkérésére, a magyar-horvát unió megalapítása követett (1095). A Vence és Bizánc hatalmi igényei fenyegetett horvátoknak minden okuk meg volt arra, hogy Magyarországgal társállami viszonyba lépjenek és ez a szövetség a török hatalom előnyomulásakor egészen a dicső emlékezetű Zrinyiek korszakáig mindkét nemzet részére üdvösnek bizonyult, amelyet később csak a Habsburgok intrikája mérgezett meg.

Szt. László lovagias és hősi személyét a magyar nemzet őszinte szeretetével vette körül és halálát három évig gyászolta. Mi emigráns magyarok őt, akinek apja az idegen ármany menekültje volt és mint sorstársunk külföldön született, védszentünknek tekintjük és az ő visszatérését követő dicsőséges uralma adja meg nekünk is a boldog hazatérés reményét.

Szt. László kétségkívül a legnagyobb árpádházi királyunk volt, de a vérszerződés megszegéséből családjára nehezedő átkot ő sem tudta elhárítani. A trónviszály nyomán követi utódait is.

Utóda, Kálmán ellen trónigénylő öccse Almos négy ízben lázadt fel. Másod és harmadízben Péter és Salamon példájára német, negyedízben lengyel erővel. Mindannyiszor Kálmán maradt a győztes, de öccsének a leveretését követő hűségesküje negyedik megszegése annyira kihozta sodrából a bölcs és béketűrő, de öregségében kínzó fülgyulladásban szenvedő uralkodót, hogy elfogott öccsét Béla fiával együtt megvakíttatta.

Ez a testvérharc folyik II. Géza fiai között is, mostmár bizánci beavatkozással, később az I. Imre király (1196—1204) és az ellene lázadó, későbbi II. Endre között. Ha a vérszerződés mágikus hatalma annak esküszegő felbontása következményeként az átok súlyával üldözte is az árpádházi koronás királyainkat, ez a mitikus hatalom az államfő iránti sumir hűség hagyatékaként a király személyét mindvégig megvédte. Ez egyenesen megrázó erővel érvényesült, amikor Imre király fején a koronával és kezében a királyi jogarral fegyvertelenül ment át a lázadó öccse táborába és azt kézenfogva vezette ki megdöbbsent hívei közül. De ez a sors teljesedett be rajta is amidőn hatalmát a fia IV. Béla „a kisebbik király” vitatta el — ezúttal az ország érdekében helyesen, amidőn a könnyelmű apja által az erdélyi Bárcaságba telepített német lovagrendet, az ezek nagymesterének Hermann von Salza ön-hatalmú eljárása miatt, aki a II. Endre által településhelyül

neki adományozott földet hűbérül ajánlotta fel III. Honorius pápának, kikergette az országból. Sajnos, nem folytatta ezt a tisztogatást a II. Géza által betelepített erdélyi százszokon, akik a későbbiekben a magyar nemzeti érdek állandó ellenségeinek bizonyultak. De ez a végzet teljesedett be IV. Bélán is, amidőn fia V. István két ízben is fegyvert fogott az apja ellen. Ez volt az árpádház meghasonlásának záró és talán legszomorubb fejezete. De e folytonosan megismétlődő trónviszálynak a leglesújtóbb jelensége, hogy úgyszólván minden trónkövetelő igényét az „országalapító” István úttörő példájára az országba hívott idegen fegyveres erőkkel törekszik érvényesíteni.

Az ország helyzete a külfölddel szemben előjelet cserél: az őshit korában az ország területe szent és sérthetetlen volt: ha haragudott is érte az idegen hatalom, mi dultuk az ő földjét és nem ő a mienket.

Ha egyes idegenérdekű történész dicsőíti Géza fejedelem bölcsességét, hogy az úgynevezett „kalandozások” korszakát beszüntette, mert ebben elvérzett volna a nemzet, az hazudik, mert I. István általi nyugatba helyezésünk óta magyar testvér a testvér ellen több magyar vért ontott, mint az előzően ismert korszak bármelyikében. És ez a „test-vér” magyar földön pusztult, nem idegenben.

Az Árpádház tragikus történetét összefoglalva megállapíthatjuk, hogy Géza fejedelem és István királynak német házassága a német hatalmi törekvések előtt nyitott kaput, amelyet a nemzet képes volt ugyan elhárítani mindaddig, ameddig népi ereje töretlen volt. De az István által importált német eredetű feudalizmus lassan ölé méregnek bizonyult, amely a török háborúkban elvérzett nemzettel szemben a német hódító törekvéseknek a Habsburgok uralmával beteljesedett győzelméhez vezetett.

Egyeneslelkű őseink kiváló katonák voltak, de a politika hazug eszközeivel folytatott háborúban vesztesek maradtak. Istvánt először csak a népi töről sikerült leszakítani és a koronás király nemzettudatát elhományosítani. A keresztény feudalizmussal azonban olyan idegen mítosz szellemi uralmát sikerült megalapítaniok, amely történelmi logikával vezetett az idegen uralomhoz és Habsburgokkal István koronája csak olyan királyok fejére került, akik a magyar nép ellenségei voltak.

A népi töről elszakadt István és utódai népi politika helyett dinasztikus politikát folytattak, hogy nemzetközi hely-

zetüket a honfoglaló ősök elfelejtett katonaművészete helyett idegen uralkodók lányaival kötött házasságaikkal támasszák alá. A királyi kancelláriákban érvényesülő egyházi befolyás a feudálizmus korszakában egyenesen házasságközvetítő szerepet játszik. Az idegen uralkodócsaládok lányaival kötött házasságok már az Árpádház történetében is szinte az „udvarképesség” kötelező etikettjévé szilárdul. Az Árpádház kihalása után — amint ez mindjárt a pápa befolyásával trónra emelt anjou-házi királyainkkal kezdődött, az idegen származás szinte az uralkodói minősítés kötelező kellékének számít. Az egyetlen V. István kivételével, akit IV. Béla igen bölcsen a kun fejedelem lányával házасított össze, minden Árpádfi idegen vérből nősült, mintha csak idegen sugalmazásra ön-magán hajtotta volna végre a faji öngyilkosságot, pontosan az ellenkező utat követve mint azt, amely a zsidó nép fajtisztaságát és belső szilárdságát évezredek át fenntartotta. Szinte tragikomikusan hat IV. Bélának a pápához írt mentegődzése, amiért fiát a kun fejedelem lányával házасította össze és ha más nem is már ez az egyetlen okirat is elegendő annak a nemzetsorvasztó hatásnak bizonyítására, amelyet az István nyomdokain járó királyaink nyugati feudális tájékozódása jelentett.

Az idegen királyi arák kíséretében bejött szerencsevadász lovagok rendszeres betelepítéséből alakult ki az a feudális olygarchia, amelyben az ősi törzsek vérközösségi tudatát a rendi érdekek tudata, ez a nemzetközi és fajnélküli tudat homályosítja el, amelyben egy magyarországi főnemes nagybirtokos közelebb állónak érzi magához az ő német birtokos kortársát mint a magyar jobbágyát.

E rendi tudatban gyökerező felfogás szerint a jobbágy nemzetisége teljesen közömbös, csupán a munkaszolgáltatása a fontos. Ez a nemzettestvéri közöny lesz a szolgaságot nem tűrő magyar jobbágy elűzésének és idegen nemzetiségű jobbágyok betelepítésének, a magyar népi erők évszázados sorvadásának a tulajdonképpeni kútforrása. Ezen indul meg a magyarságnak az a nagy tudathasadása, amely urinak, előkelőnek az idegent tekintette és az ősi eredetiséget a paraszti jelzővel sújtotta, amely egyuttal megvetésének is a ki-fejezője volt.

Ez a társadalmi nézet a legszomorúbb bizonyítéka annak, hogy az I. Istvánnal megkezdett reformok az ősi magyar nép fiait fokozatosan a megvetett szolgaság sorsára juttatták; így lett az ősi nemzet sorsa a szolgaság.

A hagyománykincsét elveszítő magyar sorstragédia mély-séges meglátása tükrözik vissza Bánk bán tragikus alakjában, a magyar főúr és Tibor jobbágya sorsközösségének késői felismerésében, mert valóban nincsen tragikusabb bizonyítéka a magyar nemzettudat meghasonlásának annál, hogy megveti azt, aki évszázadok folyamán fajában és nyelvében egyedül maradt magyar, akinek ajka teljes feledésből átmentette az édes magyar dalt és a legtökéletesebb nyelvet a magyart, a magyar PARASZTOT.

Az idegen mítosz szellemi jármába került nemzet népi hanyatlásával járt együtt az egész országrészekkel gazdagított idegen nemzetiségekre támaszkodó királyi hatalomnak országbontó telepítéspolitikája is, amely a honfoglaló ősök nemzetállamát évszázadok alatt nemzetiségi állammá tagolta.

Nem hat meggyőzően Baráth Tibor említett és más tekintetben kitűnő művének a hivatalos magyar történetírás álláspontjának megfelelő az a fejtegetése, amely az idegen népcsoportok rendszeres betelepítését mint valami különös elismerésre méltó, eredetien magyar állampolitikai bölcses-ségét törekszik feltűntetni. Baráth igen élesenlátó és helyt-álló elméletében kétségkívül helyesen magyarázza meg, hogy mit kell értenünk az úton-útfélen — persze célzatosan és a fajvédő gondolat cáfolatára — hangoztatott szentistváni in-tés alatt, hogy „gyenge és törékeny az egynyelvű nemzet és egyerkölcsű uralom”, hogy t. i. az István korabeli magyarság a történelmi Magyarországnak nem minden táján volt képes az ott kínálkozó gazdasági és kulturális feladatokat megoldani és ezért kellett oda olyan népeket telepíteni, amelyek a magukkal hozott életformájuk által e feladatok megoldására alkalmasaknak látszottak.

Ez a telepítéspolitikája az országépítésnek kétségkívül gyors sikerthozó és közigazgatási szempontból igen kényelmes módja volt, de állampolitikai szempontból semmi esetre sem volt az a szerencsés megoldás, amellyel mint különleges nemzeti vívmánnyal büszkélkedhetnénk. Az antik Róma István király korszakát 1200 évvel megelőzve ismerte fel, hogy a római hajóhad kiépítése a Birodalom fennállásának feltétele. „Navigare necesse est, vivere non est necesse” (Hajózni szükséges — élni nem) szöveg a római szállóige. De mi lett volna Rómából, ha a hajózás gyors és kényelmes elsajátítása végett az ellenséges Kartagó népeit punokat telepíti Itáliába? Vagy mi lett volna Japánból, ha a tenno japán nagyipar yankee vállalkozók betelepítésével alapítja meg? Az ország-

építésnek ezt a kényelmes módját csak olyan államvezetés választja, amely a nemzetiségi kérdés jelentőségét már nem érzi, mert a nemzettestvériség tudatát áttörte. elhomályosította benne az idegen mítosz.

A tatárjárás alatt cserbenhagyott IV. Béla volt az egyetlen, aki az idegen dinasztikus kapcsolatok értéktelenségére rádöbbsent és ezért fiának házasságával — mint említettük — a kun és magyar testvérm nemzetek egybeforrását megindította. Unokájáról, Kun Lászlónak nevezett IV. Lászlóról klerikális érzelmű kortársai lehetően kedvezőtlen képet igyekeztek az utókorra hátrahagyni, mert nem volt hajlandó egyházi parancsra a rákényszerített Anjou Izabellával együtt élni és inkább kun atyafiságával, és a szépséges Eduával élt.

A falusi pletykák körébe illő e vádak, eltörpülnek hadvezéri érdemei, a cseh Ottokáron aratott morvamezei győzelme mellett, de főképpen, hogy tiszta turáni vérének szavára hallgatva, megíratta Kézai Simonnal ragyogó ősi múltunknak már csak szájhagyományokban élő emlékeit.

Egyedül „KUN LASZLÓ” látta meg a „turáni” néperő hatalmát és a testvérharcban gyengülő magyar népet a bese-nyő és kun testvérm népeinknek az országban való tömeges be-telepítésével erősítette.

Mindez dicséretreméltó, de elkésett mentési kísérlet volt.

Történelmünk legutóbbi kilenc százada egyetlen tragikus bizonyítéka az ősi „Hitvallástól” megfosztott nép feltartóztathatatlan hanyatlásának. Regőseink elnémult ajka helyett idegenérdekű hamis próféták olvasták vasárnaponként az ótestamentomot, osztogattak királyainknak héber neveket, de egyszer sem jutott eszükbe királyainkat nemzetérdekűen figyelmeztetni arra, ami a „szentírásban” a zsidó népet 2000 éven át fenntartotta:

„Sógorságot ne szerezz velük, lányodat se adjad az ő fioknak és az ő leányukat se vegyed a te fiadnak... mert elpártoltatja a te fiadat tőlem... és felgerjed az Úrnak haragja reátok és hamar kipusztít benneteket (Mózes V. 7. rész).

Nem hívták fel erre királyaink figyelmét a „bibliás júdai-keresztény” papok, mert hiszen feladatuk nem a nemzetvédelem, hanem a nemzetrontás volt.

A magyarok sorsán beteljesedett a „Magyarok Istenének” haragja és a „Vérszerződés” ítélete, mely így rendelkezett:

„az utódok közül az, ki vizályt kelt az uralkodó és annak családja közt — vére ontassék”...

A vizályt keltő testvérjére tört.

Így test-vérében ontotta elébb saját vérét, aztán — amikor a testvér már kimúlt, az övé következett. És mindez azért, mert a „közös erővel szerzett javakból kizáratott a Magyar Nép” és a „Vérszerződés” 2. pontjában „vérrel pecsételt” Magyar Törvény — I. István határozatával az ebek martaléka lett. A „közösen szerzett javakból” I. István a Magyar Népet illető részt átadta az idegen, judai-keresztény szellemű ellen-ségnek.

Az Árpádházi uralkodók „testvérharca” mögött mindig ez az „idegen vizálykeltés” húzódik meg a háttérben és ezt hisszük, hogy a „Vérszerződés” ítéletének a végrehajtásában — nagyon sokszor — ezeknek az „idegen vizálykeltőknek” kezéből származó gyilok viszi a hóhér szerepet.

Nem mondhatjuk azt, hogy az Árpádházon beteljesedett a „Vérszerződés átka”, mert az átok judai tartozék és az ősi Jézushitű Árpád Apánk és I. Istvánig élő utódai **nem átkozódtak**. Náluk szent volt az adott szó, melynek be nem váltása — nem teljesítése annyit jelentett, hogy az illető **nem érdemli meg az életet**, mert azt meg nem becsüli. A „Vérszerződéssel” kötött fogadalom egyben a bírói ítéletet is magába foglalta — tehát az ősi — sumirnak nevezett Mah-Gar Hitvallás **IT-TIL-LA**-ja volt, ami mai nyelvünkön annyit jelent: **az élet és halál felett való döntés. (IT-ÉLET)**

A „Vérszerződés” tehát nem gyerekjáték. Nem judai-keresztény „fogadalom”, aminek van „bűnbocsánata, ha meggyónják”.

Aki „Vérszerződést” kötött — az becsülettel élt.

Aki „Vérszerződést” kötött és azt be nem tartotta — becsstelen volt az életre, tehát meg kellett halnia azért, hogy a **VÉR EREJE MEGMARADJON**.

Így tudott volna megmaradni a Magyarság — „nyugatra való helyezés nélkül” a **VÉRSZERZŐDÉS EREJÉRE TAMASZKODVA**.

És ez a tétel fordítva is érvényes — vagyis:

„elpusztult az a Magyarság, mely a „Vérszerződést” megbecstelenítette.

- (1) Szent Biblia, New York: American Bible Society, 1952.
- (2) The Interpreter's Dictionary of the Bible (Abingdon Press, N. Y.)
- (3) Badiny Jós Ferenc: Mágusok nyomában (Kelet Népe 2. sz.)
- (4) Dr. Bobula Ida: „Kutyabőr” (Fáklya, Warren, Oh.)
- (5) Pálfi Károly: A skytha kérdés megoldása, vargasi Máté Ernő könyvnyomdája, Bpest. VIII. József-utca 61.
- (6) Badiny Jós Ferenc: Káldeától Ister-Gamlg (Buenos Aires, 1967.)
- (7) Badiny Jós Ferenc: El pueblo de Nimrud. Pág. 23.
- (8) László Gyula: A honfoglaló magyarság élete.
- (9) Padányi Viktor: Dentumagyararia, Transsylvania Könyvkiadó, 1956.
- (10) A vérszerződés közismert szövege.
- (11) Eckhart F.: Magyarország története. A Pázmány P. egyet. ny. r. tanára.
- (12) Luzsenszky: A talmud magyarul.
- (13) Hóman-Szekfű (H. Sz.): Magyar Történet I. 128.
- (14) Fehér M. Jenő: Középkori Magyar Inkvizíció, Transsylvania K. Kiadó.
- (15) Dr. Baráth Tibor: Az országépítés filozófiája a Kárpátokban.
- (16) Oswald Spengler: Untergang des Abendlandes (Nyugat Alkonya).
- (17) Csobánci Elemér: Nagymagyarország vagy nemzethalál.
- (18) Dr. Vágó Pál: Magyar Sorstudomány, (Stadium, Budapest, 1944.)
- (19) Rudnay Egyed: Atilla trilógia I. kötet 67—68.
- (20) Padányi Viktor: Vérbulcsú (Pázmány Péter Szabzdegyetem, Bs. Aires)
- (21) Dr. Erdélyi László egyet. tanár: Ár, ádkor, Bpest. 1922, Pallas kiadása.
- (22) P. Bangha Béla S. J.: Egyháztörténelem, III.
- (23) Padányi: Op. Cit.
- (24) Lásd (22) alatti munkát.
- (25) Padányi Op. Cit.
- (26) Horváth Mihály: A Magyarok története (1876).
- (27) Alo s Schöfl: Der Urdichter des Liedes von der Nibelunge Not. — München, I. B. Hohenester Veri., 1927.
- (28) VII. Gergely pápa bullája.
- (29) Vaszary Kólos: A középkor története.
- (30) Pálfi Károly: A magyar nemzet ősvallása Bpest. 1941, vargasi Máté Ernő könyvnyomdája, VIII., József út 61.
- (31) Fr. Schiller: Über Völkerwanderung, Kreuzzüge u. Mittelalter.
- (32) R. Wagner: Götterdaemmerung, 2. Akt. 5-te Szene.
- (33) Lásd a (13) sz. alatti forrásmunkát.
- (34) Alois Schröfl: Op. Cit.
- (35) Pálfi Károly: Op. Cit.
- (36) Corpus Juris: II. Endre Decretumai
- (37) Agárdi László: A svábok bejövétele, Faust kiadás. Bpest. 1946.
- (38) R. Wagner: Das Rheingold.

**A VÉRSZERZŐDÉS EREJÉVEL URALKODÓ
HUN NAGY-KIRÁLY
ATILLA**

előtt könyörög a római pápa

A „VÉRSZERZŐDÉS” EREJÉRŐL ÉS EREDETÉRŐL

(kivonat Sebestyén László: *Kézai Simon Védelmében* című könyvének 139—143. oldalairól)

»Teokratikus modellt ugyan a magyaroknál sohasem kellett széttörni, ez a példa így igen messziről jött. Így a vérszerződés esküpontjai, első alkotmányunk azt mondja:

◆ Ameddig életünk tart, sőt utódaink életének fogytaig mindig Álmos vezér ivadéka lesz a vezérünk.

◆ Ami jószágot közösen szerzünk, mindenkinek része legyen abban.

◆ Azok a fejedelmi személyek, akik szabad akaratukból Álmost vezérnek választották, soha a vezér tanácsából ki ne maradjanak.

◆ Ha valaki az utódok közül a vezér személyéhez hűtelen lenne, és viszályt keltene a vezér és rokonai között, annak úgy hulljon a vére, ahogy a mienk hullott, amikor Almossal vérszerződést kötöttünk.

◆ Hogyha valaki az utódok közül a vérszerződést megszegné, azt örök átok sújtsa.»

Ime az eskü.

Itt bizony egyenlő felek szerződtek, a törzsek fejei. Új törzsszövetség született, mai szóval föderáció jött létre.

Az u.n. rész és egész viszonyának azonban komoly tényei találhatók meg a hajdan volt hun társadalomban.

Ammianus Marcellinus feljegyzéséből tudjuk: „Nem vezeti őket a királyi hatalom szigora; megelégszenek azzal, hogy egyik törzsfőjüket viharos tülekedéssel vezérré választják.” Vagy: „A hunok a komolyabb ügyeket lovon ülve közösen tanácskozzák meg.” Harmatta János úgy véli, az ilyen a kalom a nemzetségi vagy törzsi tanács ülése lehetett.

A társadalmi felépítmény legkisebb egysége (6-10 család) az aul. Fölöttük vannak az altörzsek, majd törzsek, s ez utóbbiak egy még nagyobb politikai egységben, a törzsszövetségben kapcsolódnak össze.

Ami pedig témánkban a legfontosabb: a kisebb egységek, majd feljebb a népek is a birodalomban megtartják önállóságukat. Nem olvadnak fel egymásba, a nomád (nekem kifejezőbb és rokonszenvesebb Padányi Viktor lovas civil-

záció fogalma) birodalom ily módon sok kis államocska. Az egyes részek csak a közös veszély órájában tartanak össze, segítik egymást.

Hasonlót ír őseinkről Bölcs Leó: „...a csata napjáig nemzetségek és törzsek szerint el vannak széledve, lovaikat télen-nyáron folytonosan legeltetve. Háború idején a szükséges lovakat török sátraik közelében őrzik a had rendelkezéséig, melyet éjjel szoktak megkezdeni.”

A tisztségek örökletesek. Ez a szabály nemcsak az uralkodó törzsekre, hanem a leigázott népekre is áll. Jordanes dicsekszik is vele, hogy a hunok uralma alatt élő gótoknak királyaik vannak.

Minthogy pedig a legkisebb altörzs feje is végeredményben kagán a maga birodalmában, csak természetes, hogy ugyanazok az elvek érvényesek reá is, mint a nagybirodalom fejére, a nagyfejedelemre. Ez jól szemlélteti, hogy az állam egészen apró, önálló részek egyesülése révén áll elő. A méltóságok nem üres címek, a tényleges hatalmat jelentik.

A nagyfejedelem csak a saját törzse, népe és a főméltóságok felett gyakorol közvetlen hatalmat, az alsóbb tisztségeket már nem ő, hanem az alája tartozó méltóság-viselők töltik be. Az ázsiai hun birodalomban a huszonnégy főember maga választja ki a vezéreket az ezredek, a századok és a tizedek élére. A nép ugyanis hadakra oszlott, mégpedig a tízes számrendszer alapján. Az ázsiai hunok a legfelsőbb méltóságok viselőit „tízezer lovas”-nak hívják.

Az óriási területen állatokat milliószám legeltető lovasnépek társadalmi szervezete és jogrendje csak alulról épülhetett fel, csak laza, alkalmi nagyobb szövetségek voltak közöttük lehetségesek, a kisebb, de állandó kis autonómiák révén.

Kézai épp akkor tévedett volna súlyosan, ha kis városállamok, erős kézben tartható települések könnyen oktrojálható közigazgatási formáit tulajdonítja nekik. Hasztalan őt hamisításra uszítani, s közben még rá is fogni, hogy kohol.

De mondja el maga Szücs Jenő a dilemmáját, ha már belekeveredett: „Hogy Kézai politikai teóriája ebben az eszmekörben fogant, azt elárulja az ősi fiktív (mintha beszédhívéje volna, nem tud e jelzőtől szabadulni) hun társadalom belső szerkezeti principiuma, az önigazgató korporatív jelleg. E téren elméletének közvetlen forrása aligha lehetett Aquinói Tamás, hiszen nála a *communitas*

elvileg nem létezhet felsőbb autoritas nélkül, ezzel szemben Kézai fikciójában (sic) a *communitas* eleve adott történeti principium, amely megelőzi a monarchiát — Atilla királlyá választását —, s később is egészen a keresztény monarchia létrejöttéig a hatalom egyedüli birtokosa és gyakorlója. Vagyis létezhet a *communitas* felsőbb autoritas nélkül.” „... Ez azért lehet — folytatja —, mert a 13. századi átalakuló politikai teória már belehelyezkedett az antik forrásokból eredő hatalomátruházási elméletbe. Eszerint a jog és hatalom eredeti birtokosa a nép, amely hatalmát csak utóbb, másodlagosan ruházta át az uralkodóra.”

Lám, Szücs már visszahátrált jogforrásért a hatodik világkorszakból, legalább az ötödikbe, gondolom a köztársasági Rómába, avagy talán a Perikles Athénjébe, egy kis nép-jogért az eszmeátvételekre kényszerített Kézai kedvéért. Tartóztassuk azonban, csak legalább addig, míg megnézzük, megelőzte-e — és hogyan — a valóságos huntársadalomban a monarchiát, Atilla királlyá választását, a *communitas*?

Legyen tanunk Harmatta János már idézett tanulmánya. A szerző természetes logikával, s igen szellemesen a hunokról tudósító Marcellus, Olimpiodoros és Priskos saját társadalmukból hozható közjogi fogalmait (*philarchos*, *piudareiks*, *primates*, stb.) elemezte s így derített fényt a hun viszonyokra illesztett jelentésükre.

Talán, ha Szücs Jenő is ezt teszi a Kézai 13. századi „pádovai” jogi kifejezéseivel, fogalmaival és szembesíti ezeket a múltbeli hun és a fellelhető korabeli magyar társadalmi valószerűségekkel, nem téved el ily mértéktelenül, s nem veti oda martalékul egy nemzetközi szaktestület továbbtapsó lábai elé, az ő mihaszna meglátásai érdekében, a nekünk ennél sokkal becsesebb Kézai-krónikát, s a sokkal tapintatosabb fogalmazást, tanulmányozást igénylő hun-magyar ügyet.

Harmatta János szerint: Olimpiodoros 410-es évekbeli követjárása idején a hunok még törzsi szervezetben éltek. Központjuk már évtizedek óta itt volt nálunk, feltehetően a Duna-Tisza közén. Az első törzsfő ez időben még nem azonos a törzsszövetség vezetőjével. Ekkor tehát a hunok még csak laza törzsi szervezetben éltek.

Erre Priskos érvelése is bizonyosság: a bizánci követeknek azért kellett elutasítaniuk Atillának magasabb rangú követek küldésére vonatkozó követelését, mert sem a saját elődeinek, sem másoknak az uralma alatt nem küldtek a hunokhoz Bizánctól ilyen előkelő követeket.

Ebből az derül ki, hogy Atillának az ősei is törzsfői hatalmat gyakoroltak, részben pedig, hogy rajtuk kívül más hun törzsfők is voltak.

Atilla emelkedésének folyamata úgy mehetett végbe, illetve úgy érhetette el az ismert fokot, hogy ősei már a IV. század végén megszerezhették a kagáni hatalmat. A nagybátya, Ruga alatt emelkedhettek ki a többi hun törzsfő közül, aki testvérével, Putarral már a hun törzsek legnagyobb része felett uralkodott. A IV. század végén már kialakulhatott állandóbb jellegű szervezetként a törzsszövetség, s a törzsfő nemzetsége a többi törzsfő nemzetsége fölé emelkedett.

E folyamat Atillával betetőződik. Ő már egy hun állam feje, s hatalma korlátlan. Kézai jelzője, hogy a hunok „római módra” Ethelét teszik maguk fölé királlyá, sokkal kifejezőbb és teljesebb jelentésű, mint azt a nyugati történészek értik.

Mást látok ebben a „római módban”, s a 20. század tanított meg reá, a minden korábbi korszakoknál gazdagabb és jellegében kifejezőbb, egyben gyorsabb hírforrású változatát.

Nem kerülhet-e el a hun birodalom a nagy riválisokkal való mérkőzésében az abszolút teljhatalmú uralkodói formát. A „harc közben a fegyverek azonosulnak” törvényszerűség érvényesült ebben. Bizánc a császári fensőbbség talmi rongyozásával fitymálta a barbárnak titulált zseniális hunt, pedig az több ókka nézhette le a sűrűn egymást váltó eunuch (szó szerint) főminiszterek és főkardhordozók intrikus, férfiatlan világát.

Rákényszerült Atilla a hatalom törzsszövetség feletti megragadására, különben a ravasz Bizánc — mint mindig, és később is tette — egymásnak ugrasztotta volna a lazább hatalmi keretű törzsi csoportokat. Az akatzirokkal meg is kísérelte, de Atilla lecsapott és elfojtotta a szeparációs törekvéseket.

Más dolog, hogy Atilla korai halála miatt az új állami, hatalmi gépezetnek nem alakulhatott ki a fennmaradásához szükséges beidegezettsége, s a hun népeknek végül is több káruk származott Atilla dicsőségéből, mint hasznuk. A hatalomban utódok, Dengizik, Irnik, Kuvrát így márcsak legfeljebb első törzsfők, vagy megbízható törzsi autonómián nyugvó törzsszövetségek vezetői. Kézai igazát bizonyítják — hogy ismét visszaáll a communitás szerepe, ereje és te-

kintélye. Az egyetlenül megnyugtató, a viszálykodókat megbékíteni képes nemzetségi, törzsi autonómia, a demokrácia korábban jól bevált rendje, az Atilla monarchiáját felváltó, iszonyú vérveszteséggel járt anarchia után. Mignem az újabb Kárpát-medencei hunok, az avarok törzsfői közül, hasonló folyamatok és szükségszerűségek — az azonosulás törvénye — következtében Baján járja meg ismét az Atilláéhoz mérhető emelkedőjű hatalmi lépcsőket.

A vegyes politikának jellemzett forma nem Kézai önkényes jogeszmei átvétele, hanem tényleges hun-társadalmi valóság. Ez a társadalom Atilla korában átmeneti jellegű: az osztálytársadalom és a nemzetségi szervezet közös maradványa. Bár Priskos követjárása idején (449) Atilla a saját nemzetségi „arisztokráciája” fölé is emelkedve, korlátlan hatalommal áll a hun állam élén, a hatalom központjától távolabb megvannak, léteznek a nemzetségi, törzsi keretek és intézkedő fórumok. Közvetlenül mellette viszont már nem áll semmiféle tanács, mely intézkedéseit korlátozná. Már nem egyszerű „törzsfő”, hanem a bizánci császárhoz hasonló abszolút uralkodó.«

* * *

Mivel Atilla is Vérszerződési Erővel lett a hunok leghatalmasabb uralkodója — A PUSZTAI-SZER csak megismétlés volt az ősi alkotmányalapításnak, mondhatni — annak új szereplőkkel való felújítása és megpecsételése.

„NÉPSZERŰ TÖRTÉNELMI FÜZETEK”

című tanító könyvsorozatunk

következő

3. száma

FEKETE ZSIGMOND:

„HOL VOLT — HOL NEM VOLT PRIBINA ORSZÁGA”

Eddig megjelent füzetek:

Dr. Szilvay Gyula:

A BESENYŐK TÖRTÉNETE U\$S 3.30

Dr. Vágó Pál:

A VÉRSZERZŐDÉS EREJE " 4.50

Megrendelhetők az „ÖSI GYÖKÉR” Könyvosztályánál
(C. C. 2815 C. C. Buenos Aires — Argentina, vagy bármelyik képviselőtünknel) a következő könyvekkel együtt:

Badiny Jós Ferenc:

KALDEATÓL ISTER-GAMIG I. U\$S 12.—

THE SUMERIAN WONDER " 12.—

MAH-GAR A MAGYAR (Válasz Komoróczynek) " 8.—

ÖSI GYÖKÉR 1974, 1975 és 1976. évfolyam
egy évfolyam ára " 18.—

SUMIR-MAH-GAR Kérdések és Feleletek " 2.50